ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΝ Ο ΠΟΘΟΣ

Τενεσί Ουίλιαμς

Ραδιοφωνική προσαρμογή του έργου A Streetcar Named Desire (1947)

Ραδιοφωνική ελληνική απόδοση

Γεράσιμος Σταύρου

Κριτικό – φιλολογικό και θεατρολογικό ντοσιέ

Βιβλιοθήκη Ραδιοφωνικού Θεάτρου

Τόμος 5

Greece2Day Editions

Αθήνα · 2026

Πρόλογος — Η επιθυμία, η μνήμη και το αμείλικτο φως

Μια γυναίκα φτάνει στη Νέα Ορλεάνη κρατώντας μια βαλίτσα και μια ιστορία που δεν μπορεί να αντέξει ολόκληρη. Η Μπλανς Ντιμπουά δεν εισέρχεται απλώς στο διαμέρισμα της αδελφής της· εισέρχεται σε έναν κόσμο όπου οι τρόποι της παλιάς κοινωνικής της τάξης δεν έχουν πια δύναμη. Ο Στάνλεϊ Κοβάλσκι, που υπερασπίζεται με σκληρότητα τον χώρο και την κυριαρχία του, αρνείται να αποδεχθεί τις επινοημένες εκδοχές του παρελθόντος της.

Το έργο δεν επιτρέπει εύκολη διαίρεση ανάμεσα σε αθωότητα και ενοχή. Η Μπλανς είναι ευάλωτη αλλά και ικανή να εξαπατά. Ο Στάνλεϊ είναι ζωτικός αλλά και βίαιος. Η Στέλα ζει ανάμεσα στην αδελφική αφοσίωση και τη συζυγική επιθυμία. Η τραγωδία γεννιέται ακριβώς επειδή οι ανάγκες αυτών των ανθρώπων δεν μπορούν να συμφιλιωθούν.

Η ίδια η γλώσσα του έργου, οι ήχοι της πόλης, η μουσική, το φως και οι παύσεις δεν αποτελούν διακόσμηση. Γίνονται τα υλικά από τα οποία ο Ουίλιαμς χτίζει μια σκηνική εμπειρία για την επιθυμία, την απώλεια και τη συντριβή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 — Ο Τενεσί Ουίλιαμς

Ο Τόμας Λάνιερ Ουίλιαμς Γ΄ (1911–1983), γνωστός ως Τενεσί Ουίλιαμς, υπήρξε από τις καθοριστικές φωνές του αμερικανικού θεάτρου του εικοστού αιώνα. Με τον «Γυάλινο Κόσμο» και το «Λεωφορείον ο Πόθος» διαμόρφωσε ένα δραματουργικό σύμπαν όπου ο καθημερινός ρεαλισμός συναντά την ποίηση, τη μνήμη, τον ερωτισμό και την ψυχική διάλυση.

Στα έργα του, το παρελθόν δεν είναι ποτέ τελειωμένο. Επανέρχεται μέσα από τραύματα, φράσεις, μουσικά μοτίβα και την ανάγκη των προσώπων να εξωραΐσουν όσα δεν αντέχουν να θυμούνται. Ο συγγραφέας ενδιαφέρεται εξίσου για την κοινωνική θέση και για τις εσωτερικές αντιφάσεις του ατόμου. Οι ήρωές του επιδιώκουν προστασία, αλλά συχνά καταστρέφονται από τα ίδια τα μέσα με τα οποία την αναζητούν.

Στο αυτοβιογραφικό του δοκίμιο «**Με το τραμ που λέγεται Επιτυχία**», που περιλαμβάνεται αυτούσιο στη συνέχεια, ο Ουίλιαμς συνδέει την καλλιτεχνική δημιουργία με την αναγκαιότητα του αγώνα. Αυτή η αντίληψη φωτίζει και τον κόσμο της Μπλανς: ***όταν οι μηχανισμοί άμυνας καταρρεύσουν, η ασφάλεια δεν είναι πια διαθέσιμη ως καταφύγιο.***

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 — Ταυτότητα και ιστορική θέση του έργου

• Πρωτότυπος τίτλος: A Streetcar Named Desire.

• Συγγραφέας: Tennessee Williams (1911–1983).

• Πρώτη θεατρική παρουσίαση: 1947, Νέα Υόρκη.

• Είδος: ψυχολογικό και κοινωνικό δράμα, με στοιχεία ποιητικού ρεαλισμού.

• Διάρθρωση: έντεκα σκηνές.

• Χώρος: Νέα Ορλεάνη, κυρίως το μικρό διαμέρισμα του Στάνλεϊ και της Στέλας.

• Ελληνικό κείμενο του τόμου σε μετάφραση Γεράσιμου Σταύρου.

Η Νέα Ορλεάνη δεν είναι ένα ουδέτερο φόντο. Η κοινωνική και πολιτισμική της πολυφωνία, η εγγύτητα του δρόμου με τον ιδιωτικό χώρο και ο συνεχής ήχος της μουσικής διαμορφώνουν μια αίσθηση ζωής που εισβάλλει αδιάκοπα στη σκηνή. Ο τίτλος παραπέμπει σε μια διαδρομή: Πόθος, Νεκροταφείο, Ηλύσια Πεδία. Η κίνηση από την επιθυμία προς την απώλεια είναι εγγεγραμμένη ήδη στον τρόπο με τον οποίο η Μπλανς αφηγείται την άφιξή της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3 — Τα δραματικά πρόσωπα

Μπλανς Ντιμπουά

Η επισκέπτρια που επιχειρεί να διατηρήσει την εικόνα μιας παλιάς ευγένειας. Η ευθραυστότητά της συνυπάρχει με την επινόηση, τον φόβο του χρόνου και την ανάγκη να αγαπηθεί.

Στάνλεϊ Κοβάλσκι

Σύζυγος της Στέλας. Υπερασπίζεται τον χώρο, την κοινωνική του θέση και την εξουσία του με μια σωματική, συχνά επιθετική βεβαιότητα.

Στέλα Κοβάλσκι

Αδελφή της Μπλανς. Αντιμετωπίζει το αδύνατο δίλημμα ανάμεσα στην οικογενειακή αφοσίωση και τη ζωή που έχει χτίσει με τον Στάνλεϊ.

Χάρολντ «Μιτς» Μίτσελ

Φίλος του Στάνλεϊ, που αναζητεί συντροφικότητα και τρυφερότητα. Η σχέση του με την Μπλανς δοκιμάζεται από την αποκάλυψη του παρελθόντος της.

Γιούνις και Στιβ

Το γειτονικό ζευγάρι λειτουργεί ως παράλληλη εικόνα της καθημερινής συμβίωσης και της έντασης.

Πάμπλο, νεαρός συλλέκτης, γιατρός και προϊσταμένη νοσοκόμα

Πρόσωπα που πλαισιώνουν τον κεντρικό κόσμο και αναδεικνύουν, με διαφορετικούς τρόπους, την κοινωνική και ψυχική έκθεση της Μπλανς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4 — Δραματουργικός χάρτης των έντεκα σκηνών

Σκηνή 1 — Άφιξη της Μπλανς και πρώτη σύγκρουση ανάμεσα στον κόσμο που θυμάται και στον χώρο όπου ζει η Στέλα.

Σκηνή 2 — Ο Στάνλεϊ ερευνά την απώλεια του Μπελ Ρεβ και αμφισβητεί τις εξηγήσεις της Μπλανς.

Σκηνή 3 — Η βραδιά του πόκερ αποκαλύπτει τη βία, τη σεξουαλική έλξη και τη θέση της Στέλας.

Σκηνή 4 — Η Μπλανς προσπαθεί να πείσει την αδελφή της να φύγει· η Στέλα αντιστέκεται.

Σκηνή 5 — Η Μπλανς αναζητεί μια δυνατότητα νέας αρχής ενώ η απειλή της αποκάλυψης πλησιάζει.

Σκηνή 6 — Η συνάντηση με τον Μιτς φέρνει στην επιφάνεια το τραύμα του νεανικού γάμου.

Σκηνή 7 — Οι αποκαλύψεις του Στάνλεϊ διαβρώνουν την προοπτική μιας σχέσης με τον Μιτς.

Σκηνή 8 — Το γενέθλιο δείπνο μετατρέπεται σε τελετουργία αποκλεισμού.

Σκηνή 9 — Ο Μιτς αντιμετωπίζει την Μπλανς και η ανάγκη της για προστασία εκτίθεται.

Σκηνή 10 — Η σύγκρουση Μπλανς–Στάνλεϊ κορυφώνεται σε πράξη βίας.

Σκηνή 11 — Η απομάκρυνση της Μπλανς και η επιστροφή των αντρών στο παιχνίδι κλείνουν το δράμα χωρίς κάθαρση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5 — Κεντρικά θέματα

Η επιθυμία ως κινητήρια δύναμη

Ο πόθος δεν είναι απλώς ερωτική ορμή. Ορίζει τη διαδρομή των προσώπων προς την επαφή, την εξάρτηση, την αυτοπροστασία και την καταστροφή.

Η ψευδαίσθηση και η αλήθεια

Η Μπλανς προσπαθεί να ρυθμίσει το φως που πέφτει πάνω της, κυριολεκτικά και μεταφορικά. Η επιμονή του Στάνλεϊ να αποκαλύψει την «αλήθεια» δεν είναι ηθικά ουδέτερη.

Τάξη, φύλο και εξουσία

Η κοινωνική παρακμή της οικογένειας Ντιμπουά συναντά την επιθετική αυτοπεποίθηση του μεταπολεμικού αστικού κόσμου. Η ανισότητα των φύλων διαπερνά τις ιδιωτικές σχέσεις.

Μνήμη, τραύμα και ενοχή

Το παρελθόν της Μπλανς δεν λειτουργεί ως πληροφορία αλλά ως ενεργή δύναμη που διακόπτει το παρόν.

Συνενοχή και επιβίωση

Η τελική επιλογή της Στέλας δείχνει το τραγικό κόστος μιας απόφασης που επιτρέπει στην καθημερινότητα να συνεχιστεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6 — Σκηνικός και ηχητικός κόσμος

Το «μπλε πιάνο» συνδέει τη δράση με τον παλμό της γειτονιάς. Η «Βαρσοβιάνα», αντίθετα, εισβάλλει ως ιδιωτικός ήχος της μνήμης της Μπλανς. Καθώς η ψυχική της ισορροπία κλονίζεται, οι ήχοι παραμορφώνονται, οι κραυγές γίνονται σχεδόν ζωώδεις και ο σκηνικός κόσμος αποκτά εφιαλτικές διαστάσεις.

Το χάρτινο καπέλο της λάμπας είναι κεντρικό σύμβολο. Μαλακώνει το ανελέητο φως και επιτρέπει στην Μπλανς να προστατεύσει την εικόνα της. Όταν αφαιρείται, η βία της αποκάλυψης αποκτά υλική μορφή. Η στενότητα του διαμερίσματος, οι πόρτες, η κουρτίνα και η γειτνίαση των χώρων κάνουν την ιδιωτικότητα σχεδόν αδύνατη.

Για τη ραδιοφωνική ή αναλογική ανάγνωση του κειμένου, η εναλλαγή ανάμεσα στη δημόσια φωνή και στον εσωτερικό ήχο της Μπλανς απαιτεί ιδιαίτερη προσοχή. Αυτές είναι δραματουργικές παρατηρήσεις, όχι καταγραφή συγκεκριμένης ηχογράφησης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7 — Η γλώσσα και η σκηνική ερμηνεία

Η Μπλανς μιλά συχνά με λεκτική υπερβολή, ευγένεια και απότομες αλλαγές ρυθμού. Οι φράσεις της μπορεί να είναι ταυτόχρονα θεατρικές, ειρωνικές και απελπισμένες. Ο Στάνλεϊ στηρίζεται περισσότερο στην ευθύτητα, στην πρόκληση και στη σωματική επιβολή. Η Στέλα χρησιμοποιεί έναν ενδιάμεσο τόνο, προσπαθώντας να συντηρήσει μια εύθραυστη ισορροπία.

Οι υποδείξεις εκφοράς και οι σκηνικές οδηγίες του ελληνικού κειμένου έχουν ιδιαίτερη σημασία για τον αναγνώστη και τον ηθοποιό. Δεν πρέπει, ωστόσο, να μετατρέπονται σε μία και μοναδική ερμηνεία: η ένταση του έργου βρίσκεται συχνά στη διαφορά ανάμεσα σε όσα λέγονται και σε όσα αποσιωπώνται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8 — Η θέση του έργου στο σύγχρονο θέατρο

Το «Λεωφορείον ο Πόθος» συνδυάζει την κλειστή δομή της οικογενειακής σύγκρουσης με μια γλώσσα εικόνων και ήχων που ξεπερνά τον στενό νατουραλισμό. Η επιθυμία, η κοινωνική μεταβολή και η ψυχική ευθραυστότητα δεν παρουσιάζονται ως ανεξάρτητα θέματα αλλά ως αλληλένδετες όψεις της ίδιας κρίσης.

Η σκηνική αντοχή του έργου οφείλεται εν μέρει στο ότι κάθε νέα παράσταση καλείται να απαντήσει εκ νέου σε δύσκολα ερωτήματα: πόση συμπάθεια δικαιούται η Μπλανς χωρίς να εξιδανικεύεται; πώς παρουσιάζεται η βία του Στάνλεϊ χωρίς να μετατρέπεται σε γοητευτικό θέαμα; τι γνωρίζει η Στέλα και τι επιλέγει να πιστεύει; Οι ερωτήσεις αυτές παραμένουν ανοιχτές.

DOSSIER ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ — Συνοπτικός οδηγός

Κεντρική σύγκρουση

Η Μπλανς ζητεί προστασία μέσα σε έναν χώρο που ελέγχει ο Στάνλεϊ.

Κύρια σύμβολα

Το τραμ, το Μπελ Ρεβ, το φως, το χάρτινο καπέλο, το μπλε πιάνο, η Βαρσοβιάνα.

Βασικός δραματουργικός μηχανισμός

Σταδιακή αποκάλυψη του παρελθόντος και ταυτόχρονη αποδυνάμωση των καταφυγίων της Μπλανς.

Τελική εικόνα

Η αποχώρηση της Μπλανς και η επανάληψη του πόκερ αποκαλύπτουν την αδιαφορία της καθημερινής συνέχειας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9 — Τενεσί Ουίλιαμς: ζωή, έργο και καλλιτεχνική διαδρομή

Από το Μισισίπι στη Νέα Ορλεάνη

Ο Τενεσί Ουίλιαμς γεννήθηκε ως Τόμας Λάνιερ Ουίλιαμς Γ΄ στις 26 Μαρτίου 1911 στο Κολόμπους του Μισισίπι. Μεγάλωσε σε οικογενειακό περιβάλλον που επηρέασε βαθιά την ευαισθησία και τη δραματουργία του. Σπούδασε σε διαφορετικά πανεπιστήμια και απέκτησε πτυχίο από το Πανεπιστήμιο της Αϊόβα το 1938. Η Νέα Ορλεάνη έγινε καθοριστικός τόπος της καλλιτεχνικής του φαντασίας: πόλη μουσικής, μετακινήσεων, κοινωνικών αντιθέσεων και έντονης σωματικότητας.

Η αναγνώριση και τα μεγάλα έργα

Η καθιέρωσή του ήρθε με τον «Γυάλινο Κόσμο» (The Glass Menagerie, 1944–45). Ακολούθησε το «Λεωφορείον ο Πόθος» (1947), που απέσπασε το βραβείο Πούλιτζερ Δράματος το 1948. Το «Λυσσασμένη Γάτα» (Cat on a Hot Tin Roof) τιμήθηκε επίσης με Πούλιτζερ το 1955. Στα γνωστά έργα του ανήκουν ακόμη τα Summer and Smoke, The Rose Tattoo, Suddenly Last Summer, Sweet Bird of Youth και The Night of the Iguana. Η συγγραφική του παραγωγή περιλαμβάνει επίσης ποίηση, πεζογραφία, δοκίμια και απομνημονεύματα.

Ποιητικός ρεαλισμός και ανθρώπινη ευαλωτότητα

Ο Ουίλιαμς ανανέωσε το αμερικανικό θέατρο συνδυάζοντας ρεαλιστικούς διαλόγους με ποιητικές εικόνες, μουσικά μοτίβα και εύθραυστες ψυχολογικές καταστάσεις. Επανέρχονται η σύγκρουση ανάμεσα στην επιθυμία και στην κοινωνική πειθαρχία, η οικογενειακή μνήμη, η μοναξιά, η σεξουαλικότητα, η ντροπή και η ανάγκη για τρυφερότητα. Η Μπλανς αποτελεί χαρακτηριστική σύνθεση αυτών των θεμάτων: προσπαθεί να επιβιώσει μέσα από την αφήγηση και την ψευδαίσθηση, ενώ ο κόσμος γύρω της απαιτεί σκληρή κυριολεξία.

Τα τελευταία χρόνια και η κληρονομιά

Παρότι η μεταγενέστερη δημιουργία του αντιμετωπίστηκε συχνά με επιφύλαξη από την κριτική, η διεθνής θεατρική κοινότητα συνεχίζει να επανεκτιμά τα ύστερα έργα του. Πέθανε στις 25 Φεβρουαρίου 1983 στη Νέα Υόρκη. Η δραματουργία του παραμένει ζωντανή τόσο στη σκηνή όσο και σε κινηματογραφικές και ραδιοφωνικές διασκευές.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10 — Το «Λεωφορείον ο Πόθος» στο ελληνικό ραδιόφωνο

Η ιστορική ηχογράφηση του 1954

Μια σημαντική ελληνική ραδιοφωνική εκδοχή ηχογραφήθηκε το 1954 για το ραδιόφωνο, σε σκηνοθεσία Καρόλου Κουν, μετάφραση Νίκου Γκάτσου και μουσική Μάνου Χατζιδάκι. Στην παραγωγή συμμετείχαν η Μελίνα Μερκούρη ως Μπλανς και ο Βασίλης Διαμαντόπουλος ως Στάνλεϊ. Σύμφωνα με δημοσιευμένο ιστορικό δημοσίευμα που αναπαράγει την εφημερίδα «Έθνος» της 8ης Ιανουαρίου 1982, αναφέρονται ακόμη οι Δημήτρης Χατζημάρκος, Τόνια Καράλη, Εκάλη Σώκου, Κώστας Μπάκας, Τασώ Καββαδία, Νίκος Μπιρμπίλης και Δημήτρης Μπάλλας.

Η νέα ηχογράφηση που παρουσιάζεται

Συντελεστές

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12 — Ελληνική σκηνική παραστασιογραφία

Επιλεγμένο χρονολόγιο τεκμηριωμένων παραγωγών

1948–1949 | Θέατρο Τέχνης Καρόλου Κουν

Σκηνοθεσία Κάρολος Κουν. Μπλανς Μελίνα Μερκούρη, Στάνλεϊ Βασίλης Διαμαντόπουλος, Στέλα Τόνια Καράλη. Μουσική Μάνος Χατζιδάκις. Απόδοση: Νίκος Γκάτσος

1965 | Θέατρο Διονύσια — θίασος Έλλης Λαμπέτη

Πρεμιέρα 6 Φεβρουαρίου 1965. Σκηνοθεσία Έλλη Λαμπέτη· μετάφραση Γεράσιμος Σταύρου. Μπλανς: Έλλη Λαμπέτη, Στάνλεϊ: Κώστας Καρράς, Στέλα: Νίκη Τριανταφυλλίδη, Μιτς: Στέλιος Καπάτος.

1972 | Θεατρικός Οργανισμός Κύπρου

Σκηνοθεσία Ν. Χατζίσκος· Μπλανς: Τιτίκα Νικηφοράκη. Στάνλεϊ: Νίκος Χαραλάμπους, Στέλα: Πατρίτσια Τύμβιου, Μιτς: Στέλιος Καυκαρίδης.

1978 | Θίασος Κώστα Ρηγόπουλου – Κάκιας Αναλυτή

Σκηνοθεσία Κ. Ρηγόπουλος· Μπλανς: Κάκια Αναλυτή, Στάνλεϊ: Κώστας Πρέκας, Στέλα: Ζωή Ρηγοπούλου, Μιτς: Δημήτρης Τζουμάκης.

1988 | Θέατρο Λουζιτάνια

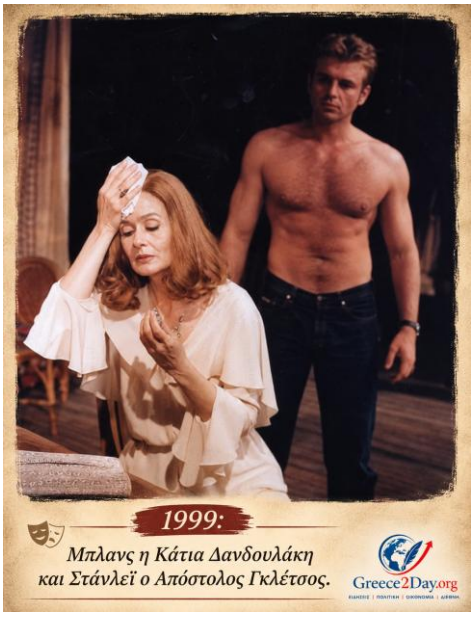
Σκηνοθεσία Κ. Αντωνιάδου. Μπλανς: Κατερίνα Χέλμη,·Στάνλεϊ: Κώστας Τερζάκης.

1988–1989 | Θέατρο Ιλίσια — θίασος Νόνικας Γαληνέα

Σκηνοθεσία Nancy Diuguid. Μπλανς: Νόνικα Γαληνέα, Στάνλεϊ: Στράτος Τζώρτζογλου, Στέλα: Πέμυ Ζούνη, Μιτς: Τίμος Περλέγκας.

1998–1999 | Θέατρο Κάτια Δανδουλάκη

Σκηνοθεσία Σταμάτης Φασουλής· μετάφραση Μάριος Πλωρίτης. Μπλανς: Κάτια Δανδουλάκη, Στάνλεϊ: Απόστολος Γκλέτσος, Στέλα: Κοραλία Καράντη, Μιτς: Κλέων Γρηγοριάδης.

2008 | Θέατρο Σφενδόνη
Σκηνοθεσία Άντζελα Μπρούσκου· Μπλανς: Όλια Λαζαρίδου, Στάνλεϊ: Τάσος Ιορδανίδης

2008 | Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος
Σκηνοθεσία Αντώνης Καλογρίδης· Μπλανς: Πέμυ Ζούνη, Στάνλεϊ: Βασίλης Μπισμπίκης.

2011 | ΔΗΠΕΘΕ Πάτρας
Σκηνοθεσία Βασίλης Νικολαΐδης· Μπλανς: Κάτια Γέρου, Στάνλεϊ: Αλέξανδρος Μπουρδούμης.

2014–2015 | Θέατρο Άνεσις
Σκηνοθεσία Levan Tsuladze· Μπλανς: Κατερίνα Λέχου, Στάνλεϊ: Τάσος Ιορδανίδης.

2016–2017 | Σύγχρονο Θέατρο
Σκηνοθεσία Ελένη Σκότη· Μπλανς: Κόρα Καρβούνη, Στάνλεϊ: Γιάννης Τσορτσέκης.

2021 | Εθνικό Θέατρο
Σκηνοθεσία Θανάσης Σαράντος· Μπλανς: Κωνσταντία Τάκαλου, Στάνλεϊ: Αποστόλης Τότσικας

2025–2026 | Θέατρο Προσκήνιο / περιοδεία
Σκηνοθεσία Δημήτρης Καραντζάς· μετάφραση Αντώνης Γαλέος· Μπλανς: Αλεξία Καλτσίκη, Στάνλεϊ: Άρης Μπαλής/Αινείας Τσαμάτης.

ΜΕΡΟΣ Β΄ — Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΜΙΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

«Με το τραμ που λέγεται Επιτυχία» · Τενεσί Ουίλιαμς

«Κι έτσι ήταν που μπήκα στον ραγισμένο κόσμο,
για ν' αναζητήσω τη φασματική συντροφιά του έρωτα,
τη φωνή της, μια στιγμή μέσα στον άνεμο
(χωρίς να ξέρω πού με είχε εκσφενδονίσει η μοίρα),
μα όχι για πολύ, ώστε να κρατήσω ζωντανή
κάθε απελπισμένη επιλογή.»

- Χαρτ Κρέιν (Hart Crane), «Ο Σπασμένος Πύργος» (The Broken Tower)

Το δοκίμιο αυτό δημοσιεύτηκε στη θεατρική ενότητα των New York Times στις 30 Νοεμβρίου 1947, τέσσερις ημέρες πριν από την πρεμιέρα του έργου «Λεωφορείον ο Πόθος» στη Νέα Υόρκη.

Κάποια στιγμή μέσα σ' αυτόν τον μήνα θα συμπληρωθούν τρία χρόνια από την πρεμιέρα του «Γυάλινου Κόσμου» στο Σικάγο. Ήταν ένα γεγονός που έβαλε τέλος σε μια περίοδο της ζωής μου και σηματοδότησε την αρχή μιας άλλης, τόσο διαφορετικής ως προς τις εξωτερικές της συνθήκες, όσο δύσκολα θα μπορούσε κανείς να φανταστεί.

Από τη σχεδόν απόλυτη αφάνεια βρέθηκα ξαφνικά στο προσκήνιο. Από την επισφαλή διαβίωση σε επιπλωμένα δωμάτια, διάσπαρτα σε διάφορες πόλεις της χώρας, μεταφέρθηκα σε μια πολυτελή σουίτα ενός ξενοδοχείου πρώτης κατηγορίας στο Μανχάταν.

Η εμπειρία μου δεν ήταν μοναδική. Η επιτυχία έχει εισβάλει πολλές φορές με την ίδια αιφνιδιαστική ορμή στη ζωή Αμερικανών.

Όχι, η δική μου εμπειρία δεν ήταν κάτι το εξαιρετικό. Δεν ήταν όμως και εντελώς συνηθισμένη. Κι αν είστε διατεθειμένοι να δεχτείτε την κάπως ανορθόδοξη άποψη ότι δεν έγραφα έχοντας κατά νου μια τέτοια εξέλιξη - και πολλοί αρνούνται να πιστέψουν ότι ένας θεατρικός συγγραφέας μπορεί να ενδιαφέρεται για οτιδήποτε άλλο πέρα από τη λαϊκή επιτυχία - τότε ίσως έχει κάποιο νόημα να συγκρίνουμε αυτές τις δύο καταστάσεις της ζωής μου.

Η ζωή που ζούσα πριν από αυτή τη δημόσια αναγνώριση ήταν μια ζωή που απαιτούσε αντοχή.

Ήταν σαν να προσπαθούσα να σκαρφαλώσω σε έναν απόκρημνο, σχεδόν κατακόρυφο βράχο, γραπώνοντας με νύχια και με δόντια την τραχιά επιφάνειά του, κρατώντας σφιχτά, με τα δάχτυλα ματωμένα, κάθε καινούργια προεξοχή που βρισκόταν έστω και μια σπιθαμή ψηλότερα από την προηγούμενη.

Κι όμως, ήταν μια καλή ζωή.

Ήταν καλή επειδή ήταν ακριβώς το είδος της ζωής για το οποίο έχει πλαστεί ο ανθρώπινος οργανισμός.

Δεν είχα συνειδητοποιήσει πόση ζωτική ενέργεια είχα διοχετεύσει σ' αυτόν τον αγώνα, παρά μόνο όταν ο αγώνας έπαψε να υπάρχει.

Ξαφνικά βρέθηκα πάνω σ' ένα επίπεδο οροπέδιο, με τα χέρια μου να εξακολουθούν να παλεύουν στον αέρα και τα πνευμόνια μου να αγωνίζονται να αναπνεύσουν, παρόλο που ο αέρας δεν μου πρόβαλλε πια καμία αντίσταση.

Επιτέλους, είχα αποκτήσει ασφάλεια.

Κάθισα, κοίταξα γύρω μου και ξαφνικά με κυρίευσε μια βαθιά μελαγχολία.

Σκέφτηκα μέσα μου:

«Δεν είναι παρά μια περίοδος προσαρμογής…»

«Αύριο το πρωί θα ξυπνήσω σ' αυτή την πολυτελή σουίτα ενός ξενοδοχείου πρώτης κατηγορίας, πάνω από το διακριτικό βουητό μιας λεωφόρου του Ίστ Σάιντ. Θα εκτιμήσω την κομψότητά της, θα απολαύσω τις ανέσεις της και θα συνειδητοποιήσω πως έχω φτάσει επιτέλους στον Όλυμπο, όπως τον φαντάζεται το αμερικανικό όνειρο.

Αύριο το πρωί, όταν αντικρίσω τον πράσινο σατέν καναπέ, θα τον ερωτευτώ. Μόνο προσωρινά μου φαίνεται πως το πράσινο σατέν του μοιάζει με τη γλίτσα που επιπλέει στα στάσιμα νερά».

Όμως, το επόμενο πρωί, ο αθώος μικρός καναπές μού φάνηκε ακόμη πιο αποκρουστικός απ' ό,τι το προηγούμενο βράδυ. Κι εγώ είχα ήδη αρχίσει να παχαίνω τόσο, ώστε το κοστούμι των 125 δολαρίων, που είχε διαλέξει για λογαριασμό μου ένας γνωστός από τους κοσμικούς κύκλους, άρχιζε να με στενεύει.

Στη σουίτα άρχισαν να συμβαίνουν διάφορα μικροατυχήματα. Ένα μπράτσο του καναπέ ξεκόλλησε. Στις γυαλισμένες επιφάνειες των επίπλων εμφανίστηκαν καψίματα από τσιγάρα. Κάποια παράθυρα έμειναν ανοιχτά και μια καταιγίδα πλημμύρισε τη σουίτα.

Όμως η καμαριέρα τα τακτοποιούσε πάντοτε όλα, και η υπομονή της διεύθυνσης του ξενοδοχείου έμοιαζε ανεξάντλητη.

Ούτε τα πάρτι που κρατούσαν μέχρι αργά τη νύχτα φαίνονταν ικανά να τους ενοχλήσουν σοβαρά. Όσο για τους γείτονές μου, είχα την εντύπωση πως τίποτα λιγότερο από μια βόμβα κατεδάφισης δεν θα μπορούσε να τους ταράξει.

Ζούσα παραγγέλνοντας τα πάντα από την υπηρεσία δωματίου.

Αλλά ακόμη κι αυτό έκρυβε μια απογοήτευση.

Κάπου ανάμεσα στη στιγμή που τηλεφωνούσα για να παραγγείλω το δείπνο μου και στη στιγμή που το έφερναν στο σαλόνι μου, πάνω σ' ένα τροχήλατο τραπέζι, σαν πτώμα ξαπλωμένο σε φορείο με λαστιχένιες ρόδες, είχα χάσει κάθε ενδιαφέρον για το φαγητό.

Μια φορά παρήγγειλα μια μοσχαρίσια μπριζόλα και ένα παγωτό με σιρόπι σοκολάτας. Όμως όλα ήταν τόσο επιδέξια καμουφλαρισμένα πάνω στο τραπέζι, ώστε μπέρδεψα τη σάλτσα σοκολάτας με τη σάλτσα του κρέατος και την άδειασα πάνω στην μπριζόλα μου.

Φυσικά, όλα αυτά δεν ήταν παρά η πιο ασήμαντη πλευρά μιας βαθύτερης ψυχικής απορρύθμισης, η οποία σύντομα άρχισε να εκδηλώνεται με πολύ πιο ανησυχητικούς τρόπους.

Δεν άργησα να διαπιστώσω ότι γινόμουν αδιάφορος απέναντι στους ανθρώπους.

Ένα πηγάδι κυνισμού άρχισε να αναβλύζει μέσα μου.

Όλες οι συζητήσεις μού ακούγονταν σαν να είχαν ηχογραφηθεί πριν από χρόνια και τώρα κάποιος τις έπαιζε ξανά σ' ένα πικάπ.

Η ειλικρίνεια και η καλοσύνη έμοιαζαν να έχουν εξαφανιστεί από τις φωνές των φίλων μου.

Τους υποψιαζόμουν για υποκρισία.

Σταμάτησα να τους τηλεφωνώ. Σταμάτησα να τους βλέπω.

Δεν είχα πια καμία υπομονή με αυτό που θεωρούσα ανόητη κολακεία.

Είχα τόσο πολύ κουραστεί να ακούω τους ανθρώπους να μου λένε «Λάτρεψα το έργο σας!», ώστε δεν μπορούσα πλέον ούτε να τους ευχαριστήσω.

Οι λέξεις στέκονταν στον λαιμό μου και γύριζα απότομα την πλάτη, συχνά σε ανθρώπους που ήταν απολύτως ειλικρινείς.

Δεν ένιωθα πια καμία υπερηφάνεια για το ίδιο το έργο. Αντίθετα, άρχισα να το αντιπαθώ.

Πιθανότατα επειδή μέσα μου αισθανόμουν τόσο άδειος από ζωή, ώστε πίστευα πως δεν θα μπορούσα ποτέ ξανά να δημιουργήσω κάτι άλλο.

Περπατούσα σαν νεκρός μέσα στα ίδια μου τα παπούτσια.

Το ήξερα.

Αλλά εκείνη την εποχή δεν υπήρχε κανείς που να γνωρίζω ή να εμπιστεύομαι αρκετά, ώστε να τον πάρω παράμερα και να του εξομολογηθώ τι μου συνέβαινε.

Αυτή η παράξενη κατάσταση κράτησε περίπου τρεις μήνες, μέχρι τα τέλη της άνοιξης, όταν αποφάσισα να υποβληθώ σε ακόμη μία εγχείρηση στο μάτι.

Ο κυριότερος λόγος ήταν ότι η επέμβαση μου πρόσφερε μια δικαιολογία για να αποσυρθώ από τον κόσμο, κρυμμένος πίσω από μια γάζινη μάσκα.

Ήταν η τέταρτη επέμβαση στο μάτι μου και ίσως θα έπρεπε να εξηγήσω ότι, επί περίπου πέντε χρόνια, υπέφερα από καταρράκτη στο αριστερό μάτι. Η πάθηση αυτή απαιτούσε μια σειρά επεμβάσεων με βελόνα και, τελικά, μια επέμβαση στον μυ του ματιού.

(Το μάτι εξακολουθεί να βρίσκεται στη θέση του. Ας αρκεστούμε σ' αυτό.)

Τέλος πάντων, η γάζινη μάσκα εξυπηρέτησε τον σκοπό της.

Όσο αναπαυόμουν στο νοσοκομείο, οι φίλοι που είχα παραμελήσει ή προσβάλει με τον έναν ή τον άλλον τρόπο άρχισαν να με επισκέπτονται.

Και τώρα, που βρισκόμουν μέσα στον πόνο και στο σκοτάδι, οι φωνές τους έμοιαζαν να έχουν αλλάξει.

Ή, μάλλον, εκείνη η δυσάρεστη αλλοίωση που νόμιζα πως είχα διακρίνει στις φωνές τους τους προηγούμενους μήνες είχε εξαφανιστεί.

Τώρα ακούγονταν όπως ακριβώς τις θυμόμουν από τις νοσταλγικές ημέρες της αφάνειάς μου.

Ήταν και πάλι φωνές ειλικρινείς και καλοσυνάτες, που αντηχούσαν με τον καθαρό ήχο της αλήθειας.

Όταν αφαιρέθηκε η γάζινη μάσκα, ανακάλυψα πως ο κόσμος γύρω μου είχε ξαναβρεί τις σωστές του διαστάσεις.

Εγκατέλειψα την εντυπωσιακή σουίτα του πολυτελούς ξενοδοχείου, μάζεψα τα χειρόγραφά μου και μερικά προσωπικά αντικείμενα και έφυγα για το Μεξικό.

Μια χώρα πρωτόγονη, κοντά στα θεμελιώδη στοιχεία της ζωής, όπου μπορεί κανείς γρήγορα να ξεχάσει τις ψεύτικες επισημότητες και τις ματαιοδοξίες που επιβάλλει η επιτυχία.

Μια χώρα όπου περιπλανώμενοι άνθρωποι, αθώοι σαν παιδιά, κουλουριάζονται στα πεζοδρόμια για να κοιμηθούν και όπου οι ανθρώπινες φωνές - ιδιαίτερα όταν μιλούν μια γλώσσα άγνωστη στ' αυτιά σου - ακούγονται απαλές σαν κελαηδίσματα πουλιών.

Εδώ δεν υπήρχε ο δημόσιος εαυτός μου, εκείνο το τεχνητό κατασκεύασμα των καθρεφτισμών.

Κι έτσι μπόρεσα να ξαναβρώ τον φυσικό, αληθινό εαυτό μου.

Ύστερα, σαν μια τελευταία πράξη αποκατάστασης, εγκαταστάθηκα για ένα διάστημα στην Τσαπάλα, για να δουλέψω πάνω σ' ένα θεατρικό έργο με τίτλο «Η βραδιά του πόκερ» (The Poker Night), που αργότερα θα γινόταν το «Λεωφορείον ο Πόθος» (A Streetcar Named Desire).

Μόνο μέσα στο έργο του μπορεί ένας καλλιτέχνης να ανακαλύψει την πραγματικότητα και την ικανοποίηση.

Γιατί ο πραγματικός κόσμος είναι λιγότερο έντονος από τον κόσμο που δημιουργεί η φαντασία του.

Και γι' αυτό η ίδια του η ζωή, αν δεν καταφύγει σε βίαιες ανατροπές και ακραίες εμπειρίες, δεν του φαίνεται να έχει ιδιαίτερη ουσία.

Η ιδανική κατάσταση για έναν καλλιτέχνη είναι εκείνη στην οποία η εργασία του δεν αποτελεί απλώς μια ευχάριστη ή βολική ενασχόληση, αλλά μια αναπόφευκτη ανάγκη της ύπαρξής του.

Αλλά αυτή είναι μια υπεραπλούστευση.

Δεν ξεφεύγει κανείς τόσο εύκολα από τους πειρασμούς ενός εκφυλισμένου τρόπου ζωής. Δεν μπορείς απλώς να αποφασίσεις αυθαίρετα και να πεις στον εαυτό σου: «Από εδώ και πέρα θα συνεχίσω τη ζωή μου όπως ήταν πριν μου συμβεί αυτό το πράγμα που λέγεται επιτυχία».

Ωστόσο, από τη στιγμή που συνειδητοποιήσεις πραγματικά το κενό μιας ζωής χωρίς αγώνα, έχεις ήδη αποκτήσει το βασικό μέσο για τη σωτηρία σου.

Από τη στιγμή που καταλάβεις ότι η καρδιά του ανθρώπου, το σώμα και το μυαλό του έχουν σφυρηλατηθεί μέσα σε ένα πυρακτωμένο καμίνι, με σκοπό τη σύγκρουση - τον αγώνα της δημιουργίας - και ότι, όταν αφαιρεθεί αυτή η σύγκρουση, ο άνθρωπος καταντά ένα σπαθί που κόβει μαργαρίτες· όταν συνειδητοποιήσεις ότι δεν είναι η

στέρηση, αλλά η πολυτέλεια ο λύκος που παραμονεύει έξω από την πόρτα σου, και ότι τα δόντια αυτού του λύκου είναι όλες εκείνες οι μικρές ματαιοδοξίες, οι επάρσεις και οι χαλαρότητες που συνοδεύουν αναπόφευκτα την επιτυχία· τότε, οπλισμένος με αυτή τη γνώση, βρίσκεσαι τουλάχιστον σε θέση να αναγνωρίσεις πού ακριβώς κρύβεται ο κίνδυνος.

Καταλαβαίνεις, λοιπόν, ότι ο δημόσιος «Κάποιος» που γίνεσαι όταν αποκτάς «όνομα» δεν είναι παρά μια ψευδαίσθηση, ένα κατασκεύασμα από καθρέφτες.

Και ότι ο μόνος άνθρωπος που αξίζει πραγματικά να είσαι είναι εκείνος ο μοναχικός, αθέατος εαυτός σου, που υπάρχει από την πρώτη σου ανάσα.

Εκείνος που αποτελεί το άθροισμα των πράξεών σου και που, ακριβώς γι' αυτό, βρίσκεται διαρκώς σε μια διαδικασία διαμόρφωσης, καθοδηγούμενη από τη δική σου ελεύθερη βούληση.

Και όταν τα γνωρίζεις όλα αυτά, μπορείς ακόμη και να επιβιώσεις από την καταστροφή που ονομάζεται Επιτυχία!

Δεν είναι ποτέ εντελώς αργά.

Εκτός, βέβαια, αν έχεις ήδη ανοίξει διάπλατα την αγκαλιά σου και έχεις παραδοθεί στη «Θεά-Σκύλα», όπως την αποκαλούσε ο Ουίλιαμ Τζέιμς.

Αν έχεις βρει μέσα στα ασφυκτικά της χάδια ακριβώς εκείνο που πάντοτε λαχταρούσε το μικρό, νοσταλγικό παιδί που κρύβεις μέσα σου: Απόλυτη προστασία και μια ζωή χωρίς την παραμικρή προσπάθεια.

Η ασφάλεια, πιστεύω, είναι μια μορφή θανάτου.

Και μπορεί να εμφανιστεί με τη μορφή επιταγών από συγγραφικά δικαιώματα, που φτάνουν ταχυδρομικώς ενώ εσύ αναπαύεσαι δίπλα σε μια πισίνα σε σχήμα νεφρού στο Μπέβερλι Χιλς.

Ή μπορεί να σε συναντήσει οπουδήποτε αλλού, αρκεί να έχεις απομακρυνθεί από τις συνθήκες που σε έκαναν καλλιτέχνη - αν πράγματι είσαι καλλιτέχνης, ή υπήρξες κάποτε, ή φιλοδοξούσες να γίνεις.

Ρωτήστε οποιονδήποτε έχει γνωρίσει το είδος της επιτυχίας για το οποίο μιλώ: «Τι καλό σου πρόσφερε τελικά;»

Ίσως, για να πάρετε μια ειλικρινή απάντηση, χρειαστεί να του χορηγήσετε μια δόση ορού της αλήθειας.

Αλλά η λέξη που τελικά θα βγει από το στόμα του, σαν στεναγμός, θα είναι από εκείνες που δεν τυπώνονται σε καθωσπρέπει έντυπα.

Τότε, λοιπόν, τι είναι πραγματικά καλό;

Είναι εκείνο το επίμονο, σχεδόν εμμονικό ενδιαφέρον για τις ανθρώπινες υποθέσεις, μαζί με μια ορισμένη δόση συμπόνιας και ηθικής πεποίθησης.

Είναι αυτό που εξαρχής έκανε την εμπειρία της ζωής κάτι που επιβάλλεται να μεταμορφωθεί σε χρώμα, σε μουσική, σε κίνηση του σώματος, σε ποίηση, σε πεζό λόγο ή σε οποιαδήποτε άλλη μορφή δυναμικής και εκφραστικής δημιουργίας.

Αυτό είναι που αξίζει πραγματικά για σένα, αν αντιμετωπίζεις με την παραμικρή σοβαρότητα τους σκοπούς της ζωής σου.

Ο Ουίλιαμ Σαρογιάν έγραψε ένα σπουδαίο θεατρικό έργο πάνω σ' αυτό ακριβώς το θέμα: ότι η αγνότητα της καρδιάς είναι η μόνη επιτυχία που αξίζει να αποκτήσει κανείς.

«Όσο διαρκεί η ζωή σου - ζήσε!»

Αυτός ο χρόνος είναι σύντομος.

Και δεν επιστρέφει ποτέ.

Κυλά και χάνεται την ώρα που εγώ γράφω αυτές τις γραμμές και την ώρα που εσείς τις διαβάζετε.

Και η δισύλλαβη φωνή του ρολογιού επαναλαμβάνει αδιάκοπα:

«Χάνεις… Χάνεις… Χάνεις…»

Εκτός αν αφιερώσεις ολόκληρη την καρδιά σου στην προσπάθεια να αντισταθείς σ’ αυτή την απώλεια.

ΜΕΡΟΣ Γ΄ — ΤΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΝ Ο ΠΟΘΟΣ · Τενεσί Ουίλιαμς · Μετάφραση Γεράσιμου Σταύρου

ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ

[Νέα Ορλεάνη. Εξωτερικό διώροφου σπιτιού στα Ηλύσια Πεδία. Ζεστό δειλινό. Από τη γειτονιά ακούγονται φωνές, μουσική από πιάνο και ο απόηχος της καθημερινής ζωής. Η Γιούνις κάθεται έξω. Ο Στάνλεϊ πλησιάζει με τον Μιτς, κρατώντας ένα δέμα από το κρεοπωλείο]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Φωνάζοντας δυνατά από τον δρόμο]* Έι, Στέλα! Στέλα! Έλα έξω, μωρό μου!

ΣΤΕΛΑ: *[Ήπια, με οικεία ενόχληση]* Μη φωνάζεις έτσι! Γεια, Μιτς.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Απότομα, παιχνιδιάρικα]* Πιάσ' το!

ΣΤΕΛΑ: *[Ξαφνιασμένη]* Τι είναι;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Θριαμβευτικά]* Κρέας!

[Ο Στάνλεϊ πετά το δέμα στη Στέλα. Εκείνη το πιάνει, διαμαρτύρεται και ύστερα γελά]

ΣΤΕΛΑ: *[Του φωνάζει καθώς απομακρύνεται]* Στάνλεϊ! Πού πας;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Από μακριά, κοφτά]* Για παιχνίδι!

ΣΤΕΛΑ: *[Με ζωηρό ενδιαφέρον]* Να 'ρθω να δω;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Πρόθυμα, χωρίς να σταματήσει]* Έλα!

ΣΤΕΛΑ: Στάσου κι 'έφτασα. Γεια σου, Γιούνις. Τι γίνεται;

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Με καθημερινή, πειρακτική διάθεση]* Μια χαρά. Πες στον Στιβ σαν πεινάσει, να φάει κανένα σάντουιτς, γιατί εδώ τίποτα δεν έχει για μας.

ΣΤΕΛΑ: *[Γελώντας, καθώς φεύγει]* Εντάξει. Γεια σου!

ΓΙΟΥΝΙΣ: Γειά σου, Στέλλα.

[Η Στέλα απομακρύνεται. Λίγο αργότερα εμφανίζεται η Μπλανς Ντιμπουά, κομψά ντυμένη, με βαλίτσα. Κοιτάζει ένα χαρτί με τη διεύθυνση και έπειτα το φτωχικό κτίριο, με δυσπιστία]

ΜΠΛΑΝΣ: Συγγνώμη.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Καλοσυνάτα, παρατηρώντας την αμηχανία της]* Τι ζητάς, χρυσό μου; Μήπως χάθηκες;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με νευρικό, σχεδόν υστερικό χιούμορ]* Μου είπαν να πάρω το λεωφορείο «Πόθος», ύστερα να μπω σε κάποιο άλλο που γράφει «Νεκροταφείο», να προχωρήσω έξι τετράγωνα και να βγω στα Ηλύσια Πεδία.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Απλά]* Εδώ είναι

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με έκδηλη δυσπιστία]* Τα Ηλύσια Πεδία;

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Καθησυχαστικά]* Ναι, εδώ είναι τα Ηλύσια Πεδία.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αμήχανα, σαν να ψάχνει εξήγηση]* Δεν θα κατάλαβαν τι αριθμό ζητούσα.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Πρακτικά]* Τι αριθμό ζητάς;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Συγκρατημένα]* Το εξακόσια τριάντα δύο.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Με σιγουριά]* Μην ψάχνεις παρακάτω.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Διορθώνοντας βιαστικά τον εαυτό της]* Γυρεύω την αδερφή μου, τη Στέλα Ντιμπουά - θέλω να πω, την κυρία Στάνλεϊ Κοβάλσκι.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Φιλικά]* Εδώ κάθεται το ζευγαράκι. Μόνο που μόλις βγήκανε.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με δυσκολία να το πιστέψει]* Αυτό... μπορεί να είναι το σπίτι της αδερφής μου;

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Με φυσικότητα]* Ναι, στο κάτω πάτωμα. Εγώ κάθομαι στο πάνω.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Διστακτικά]* Α, βγήκε;

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Επεξηγηματικά]* Σαν ερχόσουν, πρόσεξες στην πλατεία που γίνεται παιχνίδι;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αφηρημένα]* Δεν θυμάμαι, δεν πρόσεξα.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Πρόθυμα]* Εκεί πήγε η αδερφή σου. Κάθεται και παρακολουθεί τον άντρα της που παίζει. Θες να αφήσεις εδώ τη βαλίτσα σου και να πας να τη βρεις;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Κοφτά, εξαντλημένη]* Όχι, ευχαριστώ.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Με απορία]* Δεν σε περίμενε ε;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αποφεύγοντας το βλέμμα της]* Όχι. Όχι για απόψε.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Εγκάρδια]* Γιατί δεν μπαίνεις μέσα να ξεκουραστείς ώσπου να ’ρθει;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με επιφυλακτικότητα]* Μα πώς να μπω;

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Αποφασιστικά, καθησυχαστικά]* Εγώ θα σου ανοίξω. Είμαι η σπιτονοικοκυρά.

[Η Γιούνις ανοίγει την πόρτα του κάτω διαμερίσματος. Το μικρό σπίτι έχει δύο δωμάτια: κουζίνα με πτυσσόμενο κρεβάτι και υπνοδωμάτιο· στο βάθος βρίσκεται το μπάνιο. Η Μπλανς μπαίνει αργά, παρατηρώντας τα πάντα]

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Κάπως αμυντικά, αλλά εγκάρδια]* Είναι λίγο ακατάστατα τα δωμάτια, μα λίγο να συγυριστούνε, χαίρεσαι να τα βλέπεις.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με αδύναμη, δύσπιστη ευγένεια]* Αλήθεια;

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Με κοινωνική οικειότητα]* Ναι, είναι καλά εδώ. Λοιπόν, είσαι αδερφή της Στέλας, ε;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αμήχανα, προσπαθώντας να τελειώσει την επίσκεψη]* Ναι. Σας ευχαριστώ που με βάλατε μέσα.

ΓΙΟΥΝΙΣ: Por nada, καθώς λένε οι Μεξικανοί. Por nada. *[Με ενδιαφέρον]* Η Στέλα μού έχει μιλήσει για σας.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Σύντομα]* Ναι.

ΓΙΟΥΝΙΣ: Μου είπε, θαρρώ, πως είσαστε δασκάλα ε;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Σύντομα]* Ναι.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Κουβεντιαστά]* Και είσαστε από το Μισισιπί, έτσι;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με φθίνουσα υπομονή]* Ναι.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Θυμούμενη]* Μου έδειξε και τη φωτογραφία του σπιτιού σας. Με όλο το κτήμα γύρω.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με μια ξαφνική σκιά στη φωνή]* Το Μπελ Ρεβ.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Με θαυμασμό]* Ένα όμορφο μεγάλο σπίτι με άσπρες κολόνες.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Χαμηλόφωνα]* Ναι...

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Πρακτικά]* Όμως τέτοια σπίτια έχουνε μπελάδες. Θέλουν τη λάτρα τους.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με προσπάθεια ευγένειας]* Με συγχωρείτε, αλλά κοντεύω να πέσω από την κούραση.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Περιποιητικά]* Α, μα βέβαια, χρυσό μου. Γιατί δεν κάθεσαι;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Σταθερά, παρά την εξάντλησή της]* Θα προτιμούσα να έμενα μονάχη.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Χωρίς να θίγεται]* Α, ε, αφού είναι έτσι, πάω.

ΜΠΛΑΝΣ: Δεν ήθελα να σας θίξω.

ΓΙΟΥΝΙΣ: Θα πεταχτώ ίσαμε τα παιχνίδια, να τη σκουντήσω να ’ρθει.

[Η Γιούνις βγαίνει. Η Μπλανς κάθεται άκαμπτη, σφίγγοντας την τσάντα της. Ύστερα παρατηρεί το δωμάτιο, ανακαλύπτει ένα μπουκάλι ουίσκι, πίνει βιαστικά και το επιστρέφει στη θέση του, φροντίζοντας να μην αφήσει ίχνη. Ακούγεται η Στέλα που πλησιάζει χαρούμενη]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Μονολογεί]* Πρέπει να συγκρατηθώ.

ΣΤΕΛΑ: *[Με αυθόρμητη χαρά]* Μπλανς!

[Οι δύο αδερφές αγκαλιάζονται σπασμωδικά. Η Μπλανς μιλά σχεδόν ασταμάτητα, σαν να φοβάται τη σιωπή]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με πυρετώδη τρυφερότητα]* Στέλα!

ΣΤΕΛΑ: Μπλανς!

ΜΠΛΑΝΣ: Ω, Στέλα, Στέλα! Στέλα μου, αστέρι μου! *[Ταραγμένα, με ξαφνική προστακτικότητα]* Άσε με να σε κοιτάξω τώρα. Όχι, όχι εσύ μη με κοιτάς, Στέλα. Όχι, όχι, όχι, όχι. Περίμενε πρώτα να κάνω ένα μπάνιο και να ξεκουραστώ. Και σβήσε το πολύ φως! Σβήσ’ το! Δεν μπορώ να με κοιτάζουν με τόσο άσπλαχνη φωταψία.

[Η Στέλα χαμηλώνει το φως. Η Μπλανς την αγκαλιάζει ξανά]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με ασταθή ευθυμία που καλύπτει αποστροφή]* Μωρό μου, Στέλα μου, αστέρι μου! Ποτέ δεν φανταζόμουνα πως θα ερχόσουν να μείνεις σε ένα τέτοιο φριχτό τόπο! Αχ, τι λέω! Και είχα αποφασίσει να σωπάσω, να σου φερθώ ευγενικά... *[Με απότομη αλλαγή τόνου]* Μα, χρυσό μου, δεν έβγαλες ακόμα λέξη!

ΣΤΕΛΑ: *[Γελώντας, με τρυφερή απορία]* Μα δεν μ’ άφησες να μιλήσω.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Βιαστικά, με τεχνητή ανεμελιά]* Πολύ καλά. Τώρα θα μιλάς μόνο εσύ. Άνοιξε το όμορφο στοματάκι σου και πες μου τα όλα, ώσπου να βρω τίποτα να πιούμε. Ξέρω πως κάπου, δεν μπορεί, κάτι θα ’χεις να πιούμε. Που να’ναι άραγε; Ω, κάτι βλέπω! Κάτι βλέπω!

[Η Μπλανς εντοπίζει το ποτό. Τα χέρια της τρέμουν· προσπαθεί να το κρύψει πίσω από ένα γέλιο]

ΣΤΕΛΑ: *[Ανήσυχα, παρατηρώντας το τρέμουλό της]* Μπλανς, κάθισε, κάθισε. Άσε να γεμίσω εγώ τα ποτήρια. Ίσως να βρίσκεται λίγη σόδα στο ψυγείο.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Νευρικά, με κομμένη ανάσα]* Όχι, όχι σόδα, χρυσό μου. Όχι με τον εκνευρισμό που έχω απόψε. Μα πού είναι ο...

ΣΤΕΛΑ: *[Απλά, προσπαθώντας να αλλάξει το κλίμα]* Ο Στάνλεϊ; Στο παιχνίδι. Ξέρεις τι παίζουν; Να, ποιος θα ρίξει με μια μπαλιά κάτι όρθια ξύλα. Κάνουν ένα…

ΜΠΛΑΝΣ: Μια σταλιά αφρό, ίσα ίσα για να πάει κάτω.

ΣΤΕΛΑ: Όχι, βρήκα λίγη σόδα. Κάνουν ένα γύρο πρωταθλήματος.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με υπερβολικά εύθυμη αυτοάμυνα που καταλήγει σε αιχμηρή ερώτηση]* Ω, μην ανησυχείς. Δεν κατάντησε η αδερφούλα σου καμιά μεκρού. Είμαι μόνο άνω κάτω. Ζέστη και κούραση και σκόνη! Κάθισε τώρα και πες μου τα όλα σχετικά μ’ αυτό το σπίτι. Τι γυρεύεις εσύ σε τούτα τα μέρη;

ΣΤΕΛΑ: *[Συγκρατημένα, προσπαθώντας να την ανακόψει]* Έλα τώρα, Μπλανς...

ΜΠΛΑΝΣ: *[Θεατρικά, με πικρό σαρκασμό]* Ω, δεν έχω σκοπό να σου κρύψω το παραμικρό. Θα σου πω καθαρά τη γνώμη μου. Ποτέ, μα ποτέ, ποτέ και στα χειρότερα όνειρά μου ακόμα, δεν μπορούσα να φανταστώ... Μόνο ο Πόε, ο κύριος Έντγκαρ Άλαν Πόε, θα μπορούσε να φανταστεί αυτόν τον τόπο! Εκεί κάτω φαίνεται πως θα είναι τα στοιχειωμένα δάση του Γουέϊρ.

ΣΤΕΛΑ: *[Ήρεμα, σχεδόν χαμογελώντας]* Όχι, γλυκιά μου. Είναι οι γραμμές του τρένου.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με καταιγιστικές ερωτήσεις]* Άς αφήσουμε τα αστεία και ας μιλήσουμε σοβαρά. Γιατί δεν μου το ’πες; Γιατί δεν μου το ’γραψες, αγάπη μου, να ξέρω;

ΣΤΕΛΑ: *[Προσεκτικά]* Τι να σου ’γραφα, Μπλανς;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με αγανάκτηση]* Μα, πως ζεις κάτω από αυτές τις συνθήκες.

ΣΤΕΛΑ: *[Αμυντικά, αλλά χωρίς θυμό]* Δεν τα λες κάπως τραγικά;. Δεν ζω και τόσο άσχημα όσο νομίζεις. Η Νέα Ορλεάνη δεν μοιάζει με τις άλλες πολιτείες.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αρχικά κοφτερά, ύστερα απότομα μεταμελημένη]* Η γειτονιά σου δεν έχει καμιά σχέση με τη Νέα Ορλεάνη. Το ίδιο μπορείς να πεις... Συγχώρεσέ με, μωρό μου. Αυτό το θέμα τελείωσε.

ΣΤΕΛΑ: *[Ξερά]* Ευχαριστώ.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Πληγωμένα, με φωνή που χαμηλώνει]* Είσαι ο μόνος άνθρωπος που έχω στον κόσμο. Κι όμως δεν χαίρεσαι που με βλέπεις.

ΣΤΕΛΑ: *[Ειλικρινά]* Έλα, Μπλανς, ξέρεις πως αυτό είναι ψέμα.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αβέβαια]* Ναι. Ξέχασα πως ήσουνα πάντα έτσι ήσυχη.

ΣΤΕΛΑ: *[Με ήπια πικρία]* Ποτέ δεν μ’ άφηνες να λέω πολλά. Γι’ αυτό κι εγώ συνήθισα να είμαι λιγόλογη μαζί σου.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Ξαφνικά, σαν να δοκιμάζει την αντίδρασή της]* Ωραία συνήθεια! Αλήθεια, δεν με ρώτησες πώς έγινε και έφυγα απ’ το σχολείο πριν από τις εξετάσεις.

ΣΤΕΛΑ: *[Με διακριτικότητα]* Ναι, περίμενα πως θα μου το ’λεγες εσύ, αν ήθελες.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Ανήσυχα]* Φαντάστηκες πως με διώξανε;

ΣΤΕΛΑ: *[Προσεκτικά]* Όχι. Μπορεί να παραιτήθηκες.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με νευρικές διακοπές και επίμονη ανάγκη να γίνει πιστευτή]* Ναι, ένιωθα τόσο εξαντλημένη απ’ όλα αυτά που είχα περάσει. Τα νεύρα μου ήταν τσακισμένα. Είχα φτάσει στα όρια της τρέλας σχεδόν. Έτσι ο κύριος Γκρέιβς, ο κύριος Γκρέιβς, ο γυμνασιάρχης, μου έδωσε μια επ’ αόριστον άδεια... Δεν ήταν δυνατόν να βάλω τόσες λεπτομέρειες σε ένα τηλεγράφημα.

[Η Μπλανς πίνει γρήγορα. Η Στέλα τη μελετά με ανησυχία]

ΜΠΛΑΝΣ: Αυτό το πιοτό με ανάβει ολόκληρη. Νιώθω τόσο καλά!

ΣΤΕΛΑ: Θες άλλο ουίσκι;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Προσπαθώντας να ανακτήσει την επιφανειακή της ανεμελιά]* Όχι, ένα και πολύ πάει.

ΣΤΕΛΑ: Αλήθεια;

ΜΠΛΑΝΣ: Ούτε πώς σου φαίνομαι δεν μου είπες.

ΣΤΕΛΑ: *[Καθησυχαστικά]* Μια χαρά.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με εύθραυστο χιούμορ, αποφεύγοντας την αυτοέκθεση]* Ο Θεός να σε έχει καλά για τα ψέματα που λες! Ο ήλιος δεν φώτισε ως τώρα ένα τέτοιο ράκος σαν και μένα. Εσύ όμως πάχυνες λιγάκι. Είσαι παχουλή σαν λουκουμάς, και πως σου πάει.

ΣΤΕΛΑ: *[Ελαφρώς αμήχανα]* Έλα τώρα, Μπλανς...

ΜΠΛΑΝΣ: Ναι, ναι, ναι, ναι, αλλά να προσέχεις λιγάκι στους γοφούς. Σήκω πάνω.

ΣΤΕΛΑ: Ε, όχι τώρα.

ΜΠΛΑΝΣ: Ακούς τι σου λέω; Σήκω πάνω. Στέλα, έχεις υπηρέτρια έτσι;

ΣΤΕΛΑ: Όχι, μα δυο κάμαρες είναι.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με δυσπιστία που γίνεται πανικός]* Τι; Δύο; Δύο κάμαρες είπες; Στέλα, δυο κάμαρες είναι μόνο;

ΣΤΕΛΑ: *[Διστακτικά]* Ναι, κι ένα μπάνιο.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Απαιτητικά, αλλά φοβισμένα]* Στέλα, δεν βλέπω πού θα με βολέψεις.

ΣΤΕΛΑ: *[Με πρακτική διάθεση]* Θα σε βάλουμε εδώ.

ΜΠΛΑΝΣ: Στην πολυθρόνα;

ΣΤΕΛΑ: Ω, γίνεται κρεβάτι.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με δυσφορία]* Από εκείνα που σαν πέσεις να κοιμηθείς, πέφτουν κι αυτά μαζί σου;

ΣΤΕΛΑ: *[Σχεδόν απολογητικά]* Δεν σ' αρέσει;

ΜΠΛΑΝΣ: Είναι θαυμάσιο χρυσό μου. Εξ άλλου αποφεύγεις το μαλακό κρεβάτι.

[Η Μπλανς προσπαθεί να συγκαλύψει την απογοήτευσή της. Η συζήτηση μεταφέρεται στον Στάνλεϊ και στους φίλους του]

Μα, δεν έχει πόρτα ανάμεσα στα δυο δωμάτια, και ο Στάνλεϊ…στέκει ένα τέτοιο πράγμα; Το βρίσκεις σωστό;

ΣΤΕΛΑ: *[Με απλή περηφάνια]* Ο Στάνλεϊ, ξέρεις, είναι Πολωνός.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με επιτηδευμένη ελαφρότητα]* Α, ναι; Κάτι σαν Ιρλανδός, έτσι; *[Με προσπάθεια να δείξει ενθουσιασμό]* Έφερα και κάτι χαριτωμένα φορέματα για να γνωριστώ με την παρέα σας. Θα είναι πολύ καθώς πρέπει.

ΣΤΕΛΑ: *[Με επιφυλακτικό χιούμορ]* Φοβάμαι πως θ' αλλάξεις γνώμη.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Διερευνητικά, με κοινωνική υπεροψία]* Τι άνθρωποι είναι;

ΣΤΕΛΑ: Φίλοι του Στάνλεϊ.

ΜΠΛΑΝΣ: Πολωνέζοι;

ΣΤΕΛΑ: *[Απλά]* Διάφορες ράτσες, Μπλανς.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Ειρωνικά]* Δηλαδή, ανακατεμένοι τύποι.

ΣΤΕΛΑ: *[Με συγκρατημένο γέλιο]* Ναι. «Τύποι» είναι ακριβώς η λέξη που τους πρέπει.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Απότομα σοβαρεύοντας]* Ωραία, πάντως εγώ έφερα κάτι ωραία φουστανάκια και εννοώ να τα φορέσω. Φαντάζομαι πως εσύ θα περίμενες να πάω να μείνω στο ξενοδοχείο. *[Η φωνή της χαμηλώνει· για πρώτη φορά ακούγεται πραγματικά φοβισμένη]* Θέλω να είμαι κοντά σου. Πρέπει να είμαι κοντά σε κάποιον. Δεν μπορώ να μείνω μόνη. Γιατί θα το 'χεις καταλάβει, Στέλα, δεν είμαι τόσο καλά.

ΣΤΕΛΑ: *[Τρυφερά, με ανησυχία]* Ναι, φαίνεσαι λίγο κουρασμένη, λίγο σαν εκνευρισμένη.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αγωνιωδώς]* Θα αρέσω στον Στάνλεϊ; Ή θα με πάρει για καμιά κυρία που είναι υποχρεωμένος να τη φιλοξενεί; Αυτό δεν θα μπορέσω να το υποφέρω.

ΣΤΕΛΑ: *[Διστακτικά, αναζητώντας τις σωστές λέξεις]* Α, θα τα πάτε μια χαρά οι δυο σας. Φτάνει να προσπαθήσεις να μην... να δηλαδή, να μην τον συγκρίνεις με τους νέους που κάναμε παρέα στο Μπελ Ρεβ.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με περιέργεια και καχυποψία]* Είναι τόσο αλλιώτικος;

ΣΤΕΛΑ: *[Με ελαφρύ χαμόγελο]* Ναι. Άλλο είδος. Τον περισσότερο καιρό λείπει μακριά.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Προσπαθώντας να δείξει ενδιαφέρον]* Ταξιδεύει;

ΣΤΕΛΑ: *[Απλά]* Ναι.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αμήχανα]* Ωραία. Θέλω να πω... δεν είναι ωραία, έτσι;

ΣΤΕΛΑ: *[Ονειροπόλα, σχεδόν στον εαυτό της]* Όταν λείπει μια νύχτα, ίσα ίσα που αντέχω.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με ειλικρινή έκπληξη]* Στέλα!

ΣΤΕΛΑ: *[Με ερωτική λαχτάρα]* Όταν λείψει μια βδομάδα, πάω να τρελαθώ.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Σαστισμένη]* Θεέ μου!

ΣΤΕΛΑ: *[Με τρυφερή εξομολόγηση]* Και όταν έρχεται, πέφτω στα πόδια του και κλαίω σαν μωρό παιδί.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Στοχαστικά, με ανεπαίσθητη μελαγχολία]* Αυτό θα πει να ’ναι κανείς ερωτευμένος... Στέλα…

[Η ατμόσφαιρα αλλάζει. Η Μπλανς παύει να υπεκφεύγει και αρχίζει, με δυσκολία, να αποκαλύπτει τον λόγο της επίσκεψής της]

[Με πιεσμένη αποφασιστικότητα] Θα περίμενες να σε ρωτήσω πολλά πράγματα. Πιστεύω, λοιπόν, να με καταλάβεις γι’ αυτά που έχω να σου πω.

ΣΤΕΛΑ: *[Με ξαφνική ανησυχία]* Τι τρέχει, Μπλανς;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Απολογητικά, με ένταση που κλιμακώνεται]* Άκουσέ με, Στέλα. Θα με νομίζεις υπεύθυνη. Φυσικό είναι να με νομίζεις υπεύθυνη. Σκέψου όμως πως εσύ έφυγες πρώτη από το σπίτι μας.

ΣΤΕΛΑ: *[Ήρεμα, αμυντικά]* Το καλύτερο που είχα να κάνω ήταν να φύγω για να κερδίσω τη ζωή μου.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με πικρό παράπονο, επιταχύνοντας]* Ναι, το ξέρω, το ξέρω. Εσύ παράτησες το Μπελ Ρεβ. Εγώ έμεινα και πολέμησα για χάρη του. Μάτωσα για χάρη του, σχεδόν πέθανα για χάρη του.

ΣΤΕΛΑ: *[Με αυξανόμενη ανησυχία]* Έλα πάψε τις υστερικές φωνές, και πες μου τι έγινε; Τι θες να πεις; «Μάτωσες και πολέμησες»; Για ποιο λόγο;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με οξύτητα, σαν να προλαβαίνει μια κατηγορία]* Ήξερα πως θα φερνόσουν έτσι. Ήξερα πως θα έπαιρνες αυτή τη στάση.

ΣΤΕΛΑ: *[Απεγνωσμένα]* Ποια στάση; Για ποιο πράγμα; Σε παρακαλώ!

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αργά, με δυσκολία να αρθρώσει τις λέξεις]* Χάθηκε... Χάθηκε...

ΣΤΕΛΑ: *[Σοκαρισμένη]* Το Μπελ Ρεβ; Χάθηκε; Όχι!

ΜΠΛΑΝΣ: *[Χαμηλόφωνα, τελεσίδικα]* Ναι, Στέλα. Χάθηκε.

[Μια βαριά παύση. Οι δύο αδερφές μένουν ακίνητες. Η Στέλα συνειδητοποιεί ότι το Μπελ Ρεβ έχει χαθεί. Το πιάνο της γειτονιάς ακούγεται πιο έντονα]

ΣΤΕΛΑ: *[Συντετριμμένη]* Πώς χάθηκε; Τι έγινε;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με εκρηκτική πικρία]* Ωραίο κι αυτό, αλήθεια! Εσύ να με ρωτάς πώς χάθηκε!

ΣΤΕΛΑ: Μπλανς!

ΜΠΛΑΝΣ: Ωραίο κι αυτό, να κάθεσαι εδώ και να ρίχνεις σε μένα την ευθύνη!

ΣΤΕΛΑ: *[Προσπαθώντας να τη συγκρατήσει]* Μπλανς!

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με φωνή που σπάει από συσσωρευμένο τρόμο]* Εγώ, εγώ, εγώ δέχτηκα όλα τα χτυπήματα στο πρόσωπο και στο κορμί. Όλους εκείνους τους θανάτους! Την ατέλειωτη πομπή προς το νεκροταφείο! Ο πατέρας, η μητέρα, η Μάργκαρετ – πέθανε με έναν φριχτό θάνατο! Ήτανε τόσο φουσκουμένη που δεν χωρούσε στο φέρετρο. Έπρεπε να την κάψουν σαν να ‘ναι ένας σωρός από σκουπίδια. Εσύ ερχόσουν ίσα ίσα για να προφτάσεις τις κηδείες, Στέλα. Κι οι κηδείες είναι χίλιες φορές καλύτερες από τους θανάτους. *[Με βαθιά ταραχή, μιμούμενη στιγμιαία τις απελπισμένες φωνές]* Οι κηδείες είναι ήσυχες. Οι θάνατοι όχι... Πότε οι ανάσες βραχνιάζουν, πότε μουγκρίζουν και καμιά φορά βογκάνε: «Μη με αφήνεις να φύγω! Μη με αφήνεις!» Ακόμα και οι γέροι φωνάζουν:

«Μη με αφήνεις!» Λες και μπορείς να τους κρατήσεις! *[Με οδύνη που μετατρέπεται σε κατηγορία]* Όμως οι κηδείες είναι ήσυχες. Όλο όμορφα λουλούδια. Ω εκείνες οι πολυτελέστατες κάσες. Αφού δεν βρέθηκες στο προσκέφαλο εκείνων που φωνάζανε «Κράτησέ με!», ποτέ δεν θα καταλάβεις πώς εκεί ματώναμε και παλεύαμε για μιαν ανάσα. Και εσύ ούτε που τα φαντάστηκες αυτά, όμως εγώ τα είδα. Τα είδα! *[Σχεδόν κραυγάζοντας]* Και τώρα κάθεσαι εδώ και με αντικρύζεις σαν να με ρωτάς γιατί άφησα και χάθηκε το Μπελ Ρεβ! Και πως στο διάβολο θαρρείς πληρώθηκαν τόσες αρρώστιες και τόσοι θάνατοι; Ο θάνατος είναι πολυέξοδος, δεσποινίς Στέλα!*[Με πικρή εξάντληση, ύστερα από την έκρηξη]* Λίγο ύστερα από τη Μάργκαρετ πέθανε και η εξαδέλφη μας, η Τζέσυ. Ο απαίσιος θεριστής έστησε το τσαντίρι μπρος στο κατώφλι μας... Το Μπελ Ρεβ, Στέλα, το όμορφο όνειρο, ήταν το στρατηγείο του! Εσύ χρυσή μου ξεγλίστρησες μέσα από τα δάχτυλά του. Ποιος απ' όλους αυτούς μας άφησε κληρονομιά; Ποιος απ' όλους αυτούς ασφάλισε τη ζωή του έστω και με ένα σεντ; Μόνο η καημένη η Τζέσι άφησε ένα εκατοστάρικο για να πληρωθεί η κάσα της...

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με πικρή οργή]* Τι θες να σου κάνει ο άθλιος μισθός μιας δασκάλας; Εμπρός, κατηγόρησέ με. Κάτσε και κοίτα με, σάμπως εγώ να ξεπούλησα το σπίτι μας! Εγώ το ξεπούλησα; Και πού βρισκόσουν εσύ ε; Στο κρεβάτι βρισκόσουνα με τον Πολωνέζο σου!

ΣΤΕΛΑ: *[Πληγωμένη, υποχωρώντας]* Μπλανς ησύχασε. Φτάνει ως εδώ!

ΜΠΛΑΝΣ: Που πας;

ΣΤΕΛΑ: Στο μπάνιο, να πλύνω το πρόσωπό μου.

ΜΠΛΑΝΣ: Ω Στέλα, Στέλα!

ΣΤΕΛΑ: *[Με εξαντλημένη δυσπιστία]* Σου φαίνομαι παράξενη;

ΜΠΛΑΝΣ: Συγχώρεσέ με.

[Η Στέλα απομακρύνεται ταραγμένη. Στην επόμενη ακουστική μετάβαση ακούγονται οι άντρες της παρέας του Στάνλεϊ. Το αγγλικό πρωτότυπο χωρίζει εδώ την πρώτη από τη δεύτερη σκηνή.]

ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΚΗΝΗ

ΣΤΙΒ: Ωραίο ματς! Θα παίξουμε χαρτιά αύριο βράδυ;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Εύθυμα, προς τους φίλους του]* Και βέβαια, Στο σπίτι του Μιτς.

ΜΙΤΣ: *[Με επιφύλαξη]*; Όχι στο δικό μου. Έχω τη μάνα μου άρρωστη.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Πρακτικά]* Εντάξει, ελάτε σε μένα αλλά, θα βάλετε τις μπίρες.

ΓΙΟΥΝΙΣ: Σκάστε εσείς εκεί κάτω. Στιβ, καλή ώρα μου' ρχεσαι. Έννοια σου, έφτιαξα μακαρόνια και τα έφαγα όλα.

ΣΤΙΒ: Σιγά μην το βάλουμε και στις εφημερίδες.

[Οι άντρες χωρίζουν. Ο Στάνλεϊ επιστρέφει στο διαμέρισμα. Η Μπλανς βρίσκεται μέσα.]

[Ο Στάνλεϊ παρατηρεί τη Μπλανς με άμεση περιέργεια. Εκείνη επιχειρεί να διατηρήσει τους καλούς της τρόπους.]

ΜΠΛΑΝΣ: Θα πρέπει να 'στε ο Στάνλεϊ. Είμαι η Μπλανς.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Η αδελφή της Στέλας;

ΜΠΛΑΝΣ: Ναι.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Γεια, που είναι η μικρή;

ΜΠΛΑΝΣ: Στο μπάνιο.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Δεν το 'ξερα πως θα' ρχόσουνα.

ΜΠΛΑΝΣ: Εγώ…

ΣΤΑΝΛΕΪ: Από που μας έρχεσαι, Μπλανς;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Συγκρατημένα]* Εγώ έμενα στο Λόρελ.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Στο Λόρελ! Ναι, βέβαια στο Λόρελ, σωστά. Μένεις πολύ μακριά.

[Ο Στάνλεϊ βρίσκει το ποτό και διαπιστώνει πόσο έχει απομείνει.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με μια μικρή αιχμή]* Ζέστανε ο καιρός και τραβιέται το ποτό, αν και έχει μείνει ελάχιστο, όπως βλέπω. Θες μια γουλιά;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Προσποιούμενη αδιαφορία]* Όχι, σπανίως το αγγίζω.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Ξερά]* Μερικοί σπανίως το αγγίζουν, αλλά αυτό το άτιμο τους πιάνει πολύ συχνά. *[Χωρίς αμηχανία]* Θα σε πείραζε να βγάλω λίγο τα ρούχα μου;

ΜΠΛΑΝΣ: Ω, παρακαλώ.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Το πουκάμισό μου…κολλάνε απάνω. Ίδρωσα.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με επιτηδευμένη ευγένεια]* Παρακαλώ.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Θα σε πείραζε να ξαλαφρωθώ λιγάκι.

ΜΠΛΑΝΣ: Όχι, όχι, όχι.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Χαλαρά]* Προπαντώς η βολή μας ε; Έτσι λένε στον τόπο.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με αμήχανο χιούμορ]* Πολύ σωστά. Είναι δύσκολο να διατηρείται κανείς φρέσκος. Εγώ ετοιμαζόμουν να πλυθώ λίγο πριν βάλω πούδρα, και ξαφνικά ήρθες.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Προσεκτικά]* Άμα τα ρούχα σου είναι μουσκίδι από τον ιδρώτα, μπορεί και να πουντιάσεις. Ύστερα μάλιστα ήδη από το παιχνίδι που έκανα εγώ. *[Αλλάζοντας θέμα]* Είσαι δασκάλα, έτσι;

ΜΠΛΑΝΣ: Ναι.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Σε ποιο μάθημα;, Μπλανς;

ΜΠΛΑΝΣ: Στα αγγλικά.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με τραχύ χιούμορ]* Ωχ, ποτέ δεν ήμουνα καλός στα Εγγλέζικα. Και πόσο θα μείνεις μαζί μας, Μπλανς;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Διστακτικά]* Δεν ξέρω ακόμα.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Εδώ θα την αράξεις;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αμήχανα]* Έτσι λογάριαζα, αν δεν σας ενοχλώ.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Πάει καλά.

ΜΠΛΑΝΣ: Το ταξίδι με κούρασε τρομερά.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Ε ωραία κάτσε, όπως σε βολεύει.

[Ακούγονται έντονα νιαουρίσματα]

ΜΠΛΑΝΣ: Α! Τι ήταν;

ΣΤΑΝΛΕΪ: Γάτες.

[Ακούγεται η Στέλα από το βάθος. Ο Στάνλεϊ ετοιμάζεται να φύγει.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Φωνάζοντας]* Άντε, Στέλα!

ΣΤΕΛΑ: *[Από μέσα]* Έρχομαι, Στάνλεϊ!

ΣΤΑΝΛΕΪ: Δεν πιστεύω να ‘πεσες εκεί μέσα. Θα σου φαίνομαι λίγο χοντροκομμένος στους τρόπους. *[Προς τη Μπλανς, χωρίς περιστροφές]* Η Στέλα πολλές φορές μιλούσε για σένα. Κάποτε ήσουνα, λέει, παντρεμένη. Δεν ήσουνα;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με φωνή που αλλάζει απότομα]* Ναι. Όταν ήμουνα πολύ νέα.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Και τι έγινε;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με παγωμένη συγκίνηση]* Το αγόρι μου...το αγόρι μου πέθανε. Φοβάμαι πως θ’ αρρωστήσω.

[Η Μπλανς μένει σαν αποσβολωμένη. Η ανάμνηση του νεκρού συζύγου της διακόπτει βίαια την προηγούμενη κοσμική της ευγένεια. Μουσική μετάβαση.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: Ει, γλύκα.

ΣΤΕΛΑ: Ω, Στάνλεϊ.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Τι φουστάνι είναι αυτό; Στέλα, τι είναι όλα αυτά τα μασκαριλίκια;

ΣΤΕΛΑ: *[Προσπαθώντας να προλάβει μια σύγκρουση]* Ε, όσο θα παίζετε χαρτιά, θέλω να κρατήσω την Μπλανς μακριά από δω. Δεν ξέρω πώς μπορεί να το πάρει. Μετά τον κινηματογράφο θα πάμε και μια βόλτα στο Κουάρτερ. Καλά θα ’κανες να μου ’δινες μερικά χρήματα.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Και αυτή πού είναι τώρα;

ΣΤΕΛΑ: Κάνει ένα ζεστό μπάνιο, να ηρεμήσουν τα νεύρα της. Ακόμα είναι αναστατωμένη.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Γιατί;

ΣΤΕΛΑ: Πέρασε μια φοβερή δοκιμασία.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Μπα;

ΣΤΕΛΑ: Σαν χάσαμε το Μπελ Ρεβ…

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Κοφτά]* Το Μπελ…το κτήμα σας;

ΣΤΕΛΑ: Ναι.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Καχύποπτα]* Πώς το χάσατε;

ΣΤΕΛΑ: *[Δυσκολεύεται να εξηγήσει]* Α, έπρεπε να το θυσιάσουμε.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Επαναλαμβάνοντας δύσπιστα]* Να το θυσιάσετε;

ΣΤΕΛΑ: *[Παρακαλεστικά]* Έτσι φαίνεται. Μόλις έρθει, πες της κανένα καλό λόγο για το παρουσιαστικό της. Και μην της αναφέρεις πως περιμένουμε παιδί. Δεν της είπα ακόμη τίποτα. Άσε πρώτα να ηρεμήσει.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Αδιάφορα]* Ώστε έτσι ε;

ΣΤΕΛΑ: *[Επίμονα]* Ναι. Και προσπάθησε να την νιώσεις, να ‘ σαι ευγενικός μαζί της Στάνλεϊ. Δεν περίμενε να μας δει σ’ αυτή τη φτωχογειτονιά. Βλέπεις, στα γράμματά μου της έκρυβα κάπως την αλήθεια.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Έτσι, λοιπόν.

ΣΤΕΛΑ: Και να θαυμάσεις το φουστάνι της. Πες της ότι φαίνεται πολύ ωραία. Έχει σημασία για την Μπλανς να τη θαυμάζουν. Είναι η αδυναμία της.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Ανυπόμονα]* Εντάξει, κατάλαβα. Τώρα ας ξανάρθουμε στο ζήτημα του Μπελ Ρεβ. Το χάσατε, είπες;

ΣΤΕΛΑ: Ε, ναι.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Εξεταστικά]* Καλά, πώς; Φέρε να κοιτάξουμε το συμβόλαιο.

ΣΤΕΛΑ: Δεν έχω εγώ συμβόλαιο.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Δεν έχεις εσύ συ…; Καλά, δεν σου έδειξε χαρτιά; Κάτι τέλος πάντων που να δείχνει πως πουλήθηκε το Μπελ Ρεβ, κάτι τέτοιο;

ΣΤΕΛΑ: *[Απορημένη]* Θαρρώ πώς δεν πουλήθηκε.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Επιθετικά]* Ε τι στο διάολο, το χάρισε για φιλανθρωπικό σκοπό;

ΣΤΕΛΑ: *[Αγανακτισμένη]* Σσσσ. θα σ' ακούσει!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Επιμένοντας]* Να μ' ακούσει. Τα χαρτιά!

ΣΤΕΛΑ: Δεν υπάρχουν χαρτιά. Δεν μου 'δειξε χαρτιά, ούτε και με ενδιαφέρουν τα χαρτιά.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με ύφος ανθρώπου που παρουσιάζει αδιάσειστο επιχείρημα]* Δεν μου λες, έχεις ακουστά τον Ναπολεόντειο Κώδικα;

ΣΤΕΛΑ: Όχι, Στάνλεϊ, δεν έχω. Αλλά και να είχα, δεν βλέπω τη σημασία.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Στάσου τότε, μωρό μου, να σου κάνω ένα δυο ερωτήσεις.

ΣΤΕΛΑ: Σαν τι δηλαδή;

ΣΤΑΝΛΕΪ: Εμείς εδώ, στην πολιτεία της Λουιζιάνας, εφαρμόζουμε τον Ναπολεόντειο Κώδικα. Αυτός λέει πως ό,τι ανήκει στη γυναίκα ανήκει και στον άντρα της, και αντίθετα. Αν είχα εγώ ένα χωράφι ή αν είχες εσύ ένα χωράφι...

ΣΤΕΛΑ: *[Κουρασμένη]* Βουίζει το κεφάλι μου.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Αμείλικτα]* Ωραία. Θα περιμένω να τελειώσει το μπάνιο και θα ρωτήσω την αφεντιά της μήπως ξέρει αυτή τον Ναπολεόντειο Κώδικα. Μικρούλα, μικρούλα μυρίζομαι πως μας σκαρώσανε απάτη. Κι όπως γράφει ο Ναπολεόντειος Κώδικας, άμα κάνουν απάτη σε σένα, κάνουν και σε μένα. Κι εγώ δεν σηκώνω να μου κάνουν απάτη.

ΣΤΕΛΑ: *[Με οργή]* Δεν ξέρω τι έγινε στο Μπελ Ρεβ, αλλά είσαι ανόητος να υποπτεύεσαι πως η αδερφή μου ή εγώ ή κάποιος από την οικογένεια, θα μπορούσε να γελάσει εσένα ή οποιονδήποτε άλλον.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Απαιτητικά]* Τότε αφού πουλήθηκε το κτήμα, πού είναι τα λεφτά;

ΣΤΕΛΑ: *[Με ένταση]* Δεν πουλήθηκε. Χάθηκε, χάθηκε! *[Ο Στάνλεϊ ανοίγει τον μπαούλο της Μπλανς]* Στάνλεϊ!

ΣΤΑΝΛΕΪ: Δεν μου λες, αυτή δεν είναι η βαλίτσα της; Ορίστε, άνοιξε τα μάτια σου και κοίτα. Θαρρείς πως όλα αυτά, αυτά εδώ, όλα αυτά, βγήκαν από τον μισθό της δασκάλας; Κοίτα φτερό, κοίτα φτερό και γουναρικά που μας κουβάλησε για να μας κάνει το κομμάτι της! Τι είναι αυτό; Ένα φουστάνι, ολόχρυσο παρακαλώ! *[Ψάχνοντας τα πράγματα]* Ορίστε, εδώ τι είναι; Ρενάρ, ρενάρ πανάκριβες! Και μισό μίλι μάκρος. Στέλα, πού είναι οι δικές σου οι γούνες; Οι κάτασπρες, οι λουσάτες; Πού είναι οι άσπρες σου, ρενάρ, Στέλα;

ΣΤΕΛΑ: *[Προσπαθώντας να τον λογικέψει]* Είναι φτηνά καλοκαιριάτικα γουνάκια που η Μπλανς τα έχει από χρόνια.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με καχυποψία]* Έχω έναν φίλο που εμπορεύεται γούνες. Θα τον φέρω εδώ και θα μας πει πόσο κοστίζουνε.

ΣΤΕΛΑ: Μη γίνεσαι ηλίθιος, Στάνλεϊ.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με το βλέμμα στο περιεχόμενο του μπαούλου]* Λοιπόν, εγώ βάζω στοίχημα πως τούτα εδώ όλα, μας κάνουν χίλια δολάρια κεφάλαιο. Και τι άλλο έχουμε; *[Ο Στάνλεϊ ανακατεύει τα ρούχα και τα κοσμήματα της Μπλανς. Η Στέλα προσπαθεί να τα προστατεύσει.]* Εδώ μέσα θα είναι οι θησαυροί κανενός πειρατή.

ΣΤΕΛΑ: Ω, Στάνλεϊ!

ΣΤΑΝΛΕΪ: Μαργαριτάρια. Φτιάχνεις κομπολόγια με δαύτα. Δεν μου λες; Τι δουλειά κάνει η αδελφή σου; Μπας και είναι βουτηχτής που βγάζει από τους ωκεανούς χαμένους θησαυρούς; Ορίστε, ακόμα και βραχιόλια έχει, από καθαρό χρυσάφι. *[Δείχνοντας τα κοσμήματα]* Πού είναι τα δικά σου τα βραχιόλια και τα μαργαριτάρια, Στέλα;

ΣΤΕΛΑ: *[Εκνευρισμένη]* Σου είπα, σιγά Στάνλεϊ!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Σηκώνοντας ένα κόσμημα]* Διαμάντια. Ένα στέμμα βασιλικό!

ΣΤΕΛΑ: Το είχε βάλει σε κάποιον αποκριάτικο χορό. Είναι διαμάντια ιμιτασιόν.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Τι θα πει διαμάντια ιμιτασιόν;

ΣΤΕΛΑ: Ψεύτικα. Τα φτιάχνουν όπως το γυαλί.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Αρνείται να πειστεί]* Κοροϊδεύεις; Ξέρω κάποιον που δουλεύει σε κοσμηματοπωλείο. Θα τον φέρω εδώ να τα εκτιμήσει. Να το κτήμα σας! Να το κτήμα σας, Στέλα! Ή μάλλον ό,τι απέμεινε από δαύτο.

ΣΤΕΛΑ: *[Εκτός εαυτού]* Δεν μπορείς να φανταστείς τι ηλίθιος και φριχτός που γίνεσαι όταν μιλάς έτσι. Κλείσε γρήγορα το μπαούλο προτού βγει, προτού βγει από το μπάνιο. Έλα!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Προκλητικά]* Οι Κοβάλσκι δεν έχουν τα ίδια μυαλά με τους Ντιμπουά.

ΣΤΕΛΑ: *[Με πικρή ειρωνεία]* Ασφαλώς. Δόξα να ’χει ο Μεγαλοδύναμος που δεν σας μοιάζουμε. Εγώ πάω έξω. Έλα μαζί μου ώσπου να ντυθεί η Μπλανς..

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Απειλητικά ήρεμος]* Και από πότε δίνεις διαταγές;

ΣΤΕΛΑ: Μήπως έχεις σκοπό να καθίσεις εδώ και να την προσβάλεις;

ΣΤΑΝΛΕΪ: Ούτε λόγος που θα κάτσω.

[Η Στέλα απομακρύνεται. Η Μπλανς βγαίνει από το μπάνιο, ανανεωμένη και αρωματισμένη. Ο Στάνλεϊ παραμένει στο δωμάτιο.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Επιτηδευμένα κεφάτη]* Γεια σου, Στάνλεϊ! Να ’μαι, φρεσκολουσμένη και παρφουμαρισμένη. Αισθάνομαι σαν να γεννήθηκα αυτή τη στιγμή.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Ξερά]* Ναι, αυτό είναι.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Πίσω από την κουρτίνα]* Με συγχωρείς δυο λεπτά, θα τραβήξω την κουρτίνα για να βάλω το καινούργιο μου φουστάνι.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Κάνε τη δουλειά σου.

ΜΠΛΑΝΣ: Πού είναι η Στέλα;

ΣΤΑΝΛΕΪ: Απ’ έξω κάθεται.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Παιγνιωδώς]* Σε λίγο θα σου ζητήσω μια χάρη.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Σαν τι;

ΜΠΛΑΝΣ: Να με κουμπώσεις στην πλάτη. Τώρα μπορείς να μπεις. Πώς σου φαίνομαι;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Χωρίς ενδιαφέρον]* Εντάξει.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Απογοητευμένη από την απάντηση]* Ευχαριστώ. Έλα τα κουμπιά.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Εγώ δεν τα καταφέρνω σε τέτοιες δουλειές.

ΜΠΛΑΝΣ: Αχ, εσείς οι άντρες με τα αδέξια, χοντροδάχτυλά σας! Μου δίνεις το τσιγάρο σου για μια ρουφηξιά;

ΣΤΑΝΛΕΪ: Όχι να, πάρε ένα άλλο, πάρε ένα ολόκληρο.

ΜΠΛΑΝΣ: Α, ευχαριστώ.

ΣΤΕΛΑ: *[Ακούγεται απ' έξω]* Στάνλεϊ, έλα δω και άφησε την Μπλανς να ντυθεί.

ΜΠΛΑΝΣ: Ντύθηκα, χρυσό μου.

ΣΤΕΛΑ: Ε, πότε πάμε.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Αποφασιστικά]* Η αδερφούλα σου κι εγώ έχουμε μια συζήτηση, μωρό μου.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Γλυκά, αλλά με πρόθεση να μείνουν μόνοι]* Χρυσό μου, κάνε μου μια χάρη: τρέχα να μου πάρεις μια γκαζόζα παγωμένη. Θα μου κάνεις τη χάρη, αγαπούλα μου;

ΣΤΕΛΑ: *[Διστακτικά]* Καλά.

[Η Στέλα φεύγει. Η Μπλανς στρέφεται προς τον Στάνλεϊ, αλλάζει τόνο και αναλαμβάνει η ίδια την πρωτοβουλία.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με θεατρική ετοιμότητα]* Εμπρός τώρα, κύριε Κοβάλσκι. Ας μιλήσουμε χωρίς περιττά λόγια. Σε ό,τι με ρωτήσεις, είμαι έτοιμη να σου απαντήσω. Δεν έχω να κρύψω τίποτα. Λοιπόν, τι συμβαίνει;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Σοβαροφανώς]* Στην πολιτεία της Λουιζιάνας υπάρχει και εφαρμόζεται κάποιος Ναπολεόντειος Κώδικας. Αυτός λέει πως ό,τι ανήκει στη γυναίκα μου ανήκει και σε μένα, και το ανάποδο.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με ειρωνική ευγένεια]* Ω, μα εσύ έχεις πάρει επίσημο δικαστικό ύφος!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Απότομα]* Αν δεν ήξερα πως είσαι αδερφή της Στέλας, θα μου μπαίνανε ψύλλοι στ' αυτιά.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Ελαφρά περιπαικτικά]* Δηλαδή;

ΣΤΑΝΛΕΪ: Μην κάνεις την κουτή. Ξέρεις τι θέλω να πω.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με ξαφνική σοβαρότητα]* Πολύ καλά. Ανοιχτά χαρτιά. Αυτό θέλω κι εγώ. Ε λέω, πότε πότε και κανένα ψεματάκι. Εδώ που τα λέμε, το σαρμ μιας γυναίκας είναι πενήντα τοις εκατό αυταπάτη. Όταν όμως πρόκειται για κάτι σπουδαίο, λέω την αλήθεια. Και η αλήθεια είναι αυτή: ποτέ στη ζωή μου δεν ξεγέλασα την αδερφή μου ή εσένα ή οποιονδήποτε άλλον.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Κοφτά]* Ωραία. Πού είναι τα χαρτιά; Στο μπαούλο;

ΜΠΛΑΝΣ: Ό,τι έχω και δεν έχω είναι σ' αυτό το μπαούλο.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Ωραία. Τότε, γιατί δεν ψάχνουμε να τα βρούμε;

ΜΠΛΑΝΣ: Για τ' όνομα του Θεού, τι φαντάζεσαι; Τι βάζεις με το παιδιακίσιο μυαλό σου; Άσε να ψάξω εγώ. Θα τελειώσουμε πιο γρήγορα και πιο εύκολα.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Σηκώνει μια κασετίνα φάκελο]* Αυτό τι είναι;

ΜΠΛΑΝΣ: Σ' αυτή την κασετίνα φυλάω τα χαρτιά μου.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Καχύποπτα]* Από κάτω...Από κάτω τι έχει;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Η φωνή της αλλάζει]* Έχει ερωτικά γράμματα. Κιτρινισμένα από τον καιρό. Όλα από το ίδιο αγόρι...*[Ο Στάνλεϊ πάει να τα διαβάσει]* Δώσ' τα μου δω...!

ΣΤΑΝΛΕΪ: Πρώτα θα τους ρίξω μια...

ΜΠΛΑΝΣ: *[Οξύτατα]*... Δώσ' τα μου! Και μόνο που τ' αγγίζεις, τα λερώνεις.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Δεν τα πουλάς αυτά σε μένα!

ΜΠΛΑΝΣ: Τώρα που τα πιάσαν τα χέρια σου, θα τα κάψω.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Ξαφνιασμένος από την αντίδρασή της]* Τι είναι;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με πληγωμένη τρυφερότητα]* Γράμματα που μου είχε γράψει κάποιο παλικάρι. Πεθαμένο τώρα. Το πλήγωσα, όπως ήθελες να με πληγώσεις κι εσύ, μα δεν μπορείς. Δεν είμαι πια νέα και υπερευαίσθητη. Ο άντρας μου, ωστόσο, ένα παιδί ακόμα ήταν, κι εγώ τον... Ας τα αφήσουμε αυτά.

[Η Μπλανς σταματά. Ο Στάνλεϊ αφήνει το ζήτημα των γραμμάτων και επιστρέφει στα έγγραφα.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Επίμονα]* Τι είναι τ' άλλα τα χαρτιά εδώ;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Πικρά]* Χρεόγραφα. Χιλιάδες χρεόγραφα, καμωμένα χιλιάδες χρόνια τώρα, με υποθήκες πάνω στο Μπελ Ρεβ. Καθώς ανέμελοι παππούδες και θείοι, ο μπαμπάς μου και τ' αδέρφια μου, το ξεπουλούσαν κομμάτι κομμάτι για τις θρυλικές τους μοιχείες. Έτσι στερηθήκαμε το κτήμα μας, και το μόνο που μας απόμεινε - η Στέλα μπορεί να στο βεβαιώσει - ήταν το πατρικό μας σπίτι και κάπου είκοσι στρέμματα γης μαζί με το οικογενειακό νεκροταφείο. Εκεί έχουν ταφεί όλοι εκτός από μένα και τη Στέλα. Ορίστε, όλα μας τα χαρτιά. Στα χαρίζω. Πάρ' τα να τα 'χεις προίκα, να τα μελετήσεις, να τα μάθεις απ' έξω. θαρρώ πως είναι ένα τέλος αντάξιο του Μπελ Ρεβ: μια στοίβα κίτρινα χαρτιά στα χοντρά, στα δυνατά σου χέρια! Ακόμα να γυρίσει η Στέλα με την γκαζόζα.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Πιο ήρεμα, μα πάντοτε δύσπιστα]* Θα τα δώσω να τα κοιτάξει ένας γνωστός μου δικηγόρος.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Σαρκαστικά]* Ναι, μαζί μ' αυτά να του δώσεις κι ένα πακετάκι ασπιρίνες.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Εξηγητικά]* Βλέπεις, με τον Ναπολεόντειο Κώδικα, ο άντρας πρέπει να νοιάζεται για τις υποθέσεις της γυναίκας του. Και μάλιστα όταν περιμένουμε παιδί.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αιφνιδιασμένη]* Η Στέλα; Η Στέλα θα γίνει μητέρα; Δεν το 'ξερα πώς θα γίνει μητέρα...

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με ξαφνική, τρυφερή έξαψη]* Στέλα, Στέλα, Στέλα, μωρό μου, αστέρι μου! Τι ωραίο να έχεις ένα παιδί! Α, αγάπη μου! *[Ανάλαφρα, αλλά με εμφανή νευρικότητα]* Τώρα που τα είπαμε όλα, τα κανονίσαμε όλα. Ταράχτηκα ίσως λίγο, μα καλά τα κατάφερα. Έπαιξα μαζί του, γέλασα, τον είπα παιδάκι. Γέλασα και φλερτάρισα. Ναι, φλερτάρισα με τον άντρα σου! Έλα.

[Η Μπλανς και η Στέλα ετοιμάζονται να βγουν από το σπίτι. Στο μεταξύ, οι φίλοι του Στάνλεϊ συγκεντρώνονται για την παρτίδα πόκερ.]

ΠΑΜΠΛΟ: Που πας Στιβ, πως θα κουβαλήσω τόσες μπίρες μόνος μου;

ΣΤΙΒ: Καλά, θα γυρίσω αργότερα.

ΣΤΕΛΑ: *[Καθώς ετοιμάζεται να φύγει]* Μαζεύονται οι φίλοι του για να παίξουν. *[Με συγκρατημένο παράπονο]* Λυπάμαι που σου φέρθηκε άσχημα.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αναζητώντας την έξοδο]* Από πού θα πάμε, Στέλα; Από δω;

ΣΤΕΛΑ: *[Την καθοδηγεί]* Όχι, από κει.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με αυτοσαρκασμό]* Οι τυφλοί οδηγούνε τους στραβούς.

[Η μουσική σηματοδοτεί το πέρασμα στη βραδινή παρτίδα. Στην κουζίνα, γύρω από ένα τραπέζι κάτω από έντονο φως, παίζουν πόκερ ο Στάνλεϊ, ο Μιτς, ο Στιβ και ο Πάμπλο. Ο Στάνλεϊ κυριαρχεί στην παρέα με τη φωνή και τις κινήσεις του.]

ΤΡΙΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΣΤΙΒ: *[Μοιράζοντας τα χαρτιά, κοφτά]* Δώσ' μου δυο κάρτες.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Εσύ, Μιτς;

ΜΙΤΣ: *[Αφηρημένα]* Εγώ πάω πάσο.

ΣΤΙΒ: *[Πρόθυμα]* Θέλετε μια γουλιά;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Εύθυμα]* Ναι, ναι, εγώ θέλω.

ΠΑΜΠΛΟ [Προς την παρέα] Δεν πετιέται κάποιος να φέρει κάτι να τσιμπήσουμε;

ΣΤΑΝΛΕΪ: Όποτε χάνω, σας ανοίγω την όρεξη. Άντε, άντε, μπρος χαρτόμουτρα! *[Ανυπόμονα]* Δεν θ' ανοίξει καν…, Μιτς;

ΜΙΤΣ: Ε;

ΣΤΑΝΛΕΪ: Δεν ανοίγεις; *[Απότομα, στον Μιτς]* Τράβα, Μιτς! Τράβα πιο πέρα. Το τραπέζι είναι για την τράπουλα, τις μάρκες και το ουίσκι, δεν είναι για τον πισινό σου!

ΜΙΤΣ: Σαν πολύ κοκορεύεσαι, δεν νομίζεις;

ΣΤΑΝΛΕΪ: Λέγε, πόσες;

ΣΤΙΒ: Πολλές κάρτες.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Χαμηλόφωνα]* Κάρτα.

ΜΙΤΣ: *[Ξερά]* Εγώ πάω πάσο. *[Σηκώνεται με αμηχανία]* Ω, πρέπει να φύγω αμέσως για το σπίτι.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Εκνευρισμένος]* Σκάσε!

ΜΙΤΣ: *[Σοβαρά, σχεδόν απολογητικά]* Έχω τη μάνα μου άρρωστη. Δεν κοιμάται το βράδυ, ώσπου να γυρίσω.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Προκλητικά]* Ωραία. Τότε γιατί δεν κάθεσαι σπίτι;

ΜΙΤΣ: *[Με ειλικρινή στενοχώρια]* Εκείνη μου λέει να βγαίνω. Μα δεν το ευχαριστιέμαι. Όλο ανησυχώ για την υγεία της.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Αγριεμένα]* Για τον Θεό! Τι κάθεσαι τότε; Τράβα στο σπίτι.

ΠΑΜΠΛΟ: Κοίτα τι έχεις.

ΣΤΙΒ: Φλος με σπαθιά.

ΜΙΤΣ: *[Συγκρατώντας τη συγκίνησή του]* Εσείς, βλέπεις, είσαστε όλοι παντρεμένοι. Μα εγώ, σαν πεθάνει, θα μείνω έρημος. Πάω μια στιγμή στο μπάνιο.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Κάνε γρήγορα.

[Οι άντρες συνεχίζουν το παιχνίδι. Η Στέλα και η Μπλανς επιστρέφουν. Η Μπλανς παρατηρεί τον Μιτς, που ξεχωρίζει για τη συστολή του από τους υπόλοιπους.]

ΣΤΕΛΑ: Μπα, μπα, παίζετε ακόμα βλέπω.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Που είχατε πάει;

ΣΤΕΛΑ: Στον κινηματογράφο. *[Μια καρέκλα σύρεται. Ο Στάνλεϊ τη χτυπά δυνατά με το χέρι στον μηρό]* Αυτά Στάνλεϊ, δεν είναι αστεία! Φουρκίζομαι όταν λένε τέτοια αστεία μπροστά σε κόσμο.

ΜΠΛΑΝΣ: Πάω να κάνω ένα μπάνιο.

ΣΤΕΛΑ: Πάλι;

ΜΠΛΑΝΣ: Είναι τσακισμένα τα νεύρα μου. Είναι κανείς στο μπάνιο;

ΣΤΕΛΑ: Δεν ξέρω.

[Η Μπλανς χτυπά την πόρτα. Ο Μιτς την ανοίγει και βγαίνει έξω, σκουπίζοντας ακόμη τα χέρια του με μια πετσέτα.]

ΜΠΛΑΝΣ: Ω, καλησπέρα.

ΜΙΤΣ: Γεια σας.

ΣΤΕΛΑ: *[Παρουσιάζοντάς τους]* Μπλανς, είναι ο Χάρολντ Μίτσελ. Η αδερφή μου, Μπλανς Ντιμπουά.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με κοσμική ευγένεια]* Χαίρω πολύ.

ΜΙΤΣ: *[Ευγενικά, κάπως αδέξια]* Χαίρω πολύ, δεσποινίς Ντιμπουά.

ΣΤΕΛΑ: Πως είναι Μιτς η μητέρα σου;

ΜΙΤΣ: Σχεδόν τα ίδια, ευχαριστώ. Χάρηκε πολύ για το γλυκό που της έστειλες.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Προς τη Στέλα, χαμηλόφωνα]* Αυτός φαίνεται αλλιώτικος από τους άλλους.

ΣΤΕΛΑ: *[Με νόημα]* Ναι, είναι.

ΜΠΛΑΝΣ: Ξεχωρίζει, από μια ευγένεια στα μάτια.

.ΣΤΕΛΑ: Τι λες παιδί μου;

[Γελάνε και οι δύο]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Από το τραπέζι, βροντερά]* Ε, εε, Εσείς κότες, για πάψτε τις κουβέντες εκεί μέσα!

ΣΤΕΛΑ: *[Αντιδρώντας]* Εμείς μιλάμε σιγά!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με αυξανόμενη αγριάδα]* Ε, αφού μιλάω δυνατά εγώ, σας λέω να το βουλώσετε!

ΣΤΕΛΑ: *[Στην Μπλανς]* Μέθυσε πάλι. Θα γυρίσω αμέσως.

[Ο Μιτς αφήνει για λίγο την παρτίδα και πλησιάζει την Μπλανς.] Εκείνη προσέχει την ασημένια ταμπακιέρα του.]

ΜΠΛΑΝΣ: Έχετε κανένα τσιγάρο;

ΜΙΤΣ: Βεβαίως.

ΜΠΛΑΝΣ: Τι μάρκα;

ΜΙΤΣ: Lucky strike.

ΜΠΛΑΝΣ: Ωραία.

[Η Μπλανς Εκείνη προσέχει την ασημένια ταμπακιέρα του.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με ειλικρινή θαυμασμό]* Ω, τι όμορφη ταμπακιέρα! Είναι ασημένια;

ΜΙΤΣ: *[Με ήσυχη υπερηφάνεια]* Ναι. Διαβάστε την αφιέρωση.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Σκύβει για να διαβάσει]* Μπα, έχει και αφιέρωση...Ω, δεν βλέπω να διαβάσω.

[Ο Μιτς πλησιάζει την ταμπακιέρα μπροστά της]

ΜΙΤΣ: Τώρα βλέπετε;

ΜΠΛΑΝΣ: «Κι αν έφευγες για πάντα απ' τη ζωή, εγώ θα σ' αγαπούσα πιο πολύ». Μα οι στίχοι από το αγαπημένο μου σονέτο της κυρίας Μπράουνινγκ.

ΜΙΤΣ: Ώστε το ξέρετε λοιπόν;

ΜΠΛΑΝΣ: Φυσικά.

ΜΙΤΣ: Με συνδέει μαζί του μια ιστορία...

ΜΠΛΑΝΣ: Μαντεύω κάποιο ειδύλλιο;

ΜΙΤΣ: Είναι λίγο τραγικό ε;

ΜΠΛΑΝΣ: Ω!

ΜΙΤΣ: *[Με συγκίνηση]* Ναι, η κοπέλα έχει πεθάνει.

ΜΠΛΑΝΣ: Ω!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Από το τραπέζι, με φωνή που διακόπτει την οικειότητά τους]* Μιτς!!

ΜΙΤΣ: Μη μοιράζετε για μένα! Έχω συζήτηση με τη δεσποινίδα…ε…

ΜΠΛΑΝΣ: Ντιμπουά.

ΜΙΤΣ: Ντιμπουά.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με ευχάριστη θεατρικότητα]* Είναι όνομα γαλλικό. Θα πει «δάσος». Μπλανς, θα πει «λευκό». Και τα δύο μαζί: λευκό δάσος. Όπως οι μυγδαλιές την άνοιξη. Άμα θυμάστε το νόημα εύκολα θα το συγκρατήσετε. *[Με ευγενική παράκληση]* Μου κάνετε μια χάρη;

ΜΙΤΣ: *[Πρόθυμα]* Και βέβαια. Τι χάρη;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Δείχνοντας το φωτιστικό]* Αυτό. Το χαριτωμένο χάρτινο αμπαζούρ το αγόρασα από ένα κινέζικο κατάστημα. Σας παρακαλώ, βάλτε το πάνω στο φως.

ΜΙΤΣ: Ευχαρίστως.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με ιδιαίτερη ένταση, χαμηλώνοντας τη φωνή]* Δεν μπορώ να υποφέρω το γυμνό φως, όπως δεν υποφέρω μια βρισιά ή μια πρόστυχη πράξη.

[Ο Μιτς τοποθετεί το χάρτινο κάλυμμα στη γυμνή λάμπα. Το φως μαλακώνει, καθώς η Μπλανς το επιθυμεί. Από μέσα ακούγονται φωνές και βρισιές]

ΜΙΤΣ: Μαντεύω, πως η βρωμοπαρέα μας θα σας στεναχωρεί.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Διερευνητικά]* Ω, προσαρμόζομαι αμέσως, ανάλογα με τις περιστάσεις;

ΜΙΤΣ: *[Απλά]* Καλό αυτό. Η Στέλα κι ο Στάνλεϊ σάς φιλοξενούν;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Προσπαθώντας να διατηρήσει την αξιοπρέπειά της]* Η Στέλα ήταν αδιάθετη τον τελευταίο καιρό. Ήρθα λίγο να τη βοηθήσω. Έχει κουραστεί πολύ.

ΜΙΤΣ: *[Διστακτικά]* Δεν είστε….

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με γέλιο που καλύπτει αμηχανία]* Παντρεμένη; Όχι, όχι, όχι. Είμαι μια γεροντοκόρη δασκάλα.

ΜΙΤΣ: *[Αυθόρμητα]* Δασκάλα ναι, μα όχι και γεροντοκόρη.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Ευχαριστημένη]* Είστε εξαιρετικά ευγενικός.

[Μπαίνει η Στέλα]

Α, τελείωσες, Στέλα; Περίμενε, θ’ ανοίξω το ραδιόφωνο

[Ακούγεται μουσική από το ραδιόφωνο. Η Μπλανς επιθυμεί να χορέψει· η ένταση με τον Στάνλεϊ οξύνεται.]

[Με εύθυμη πρόκληση] Θέλει κανείς να χορέψουμε;

ΜΙΤΣ: *[Με συστολή]* Ναι, εγώ.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Οργισμένος]* Πάλι το ραδιόφωνο! Χολέρα!

[Ο Στάνλεϊ επιτίθεται στο ραδιόφωνο και το πετά έξω από το παράθυρο.]

ΣΤΕΛΑ: Μεθυσμένη, μπεκρούλιακα, βρωμοπολωνέ. Φύγε πάλι από δω. Φύγε.

[Οι άντρες τον ακινητοποιούν, ενώ οι γυναίκες καταφεύγουν στον επάνω όροφο. Η βίαιη κορύφωση ακούγεται κυρίως ως κραυγές, χτυπήματα και αναστάτωση.]

ΜΠΛΑΝΣ: Θα τη χτυπήσει! Η αδελφή μου θα γίνει μητέρα.

ΜΙΤΣ: Τρομερό, τρομερό!

ΜΠΛΑΝΣ: Είναι τρέλα, καθαρή τρέλα.

ΠΑΜΠΛΟ: Παιδιά φέρτε τον εδώ.

ΣΤΕΛΑ: *[Κλαίγοντας]* Θέλω να φύγω από δω, θέλω να φύγω!

ΜΙΤΣ: Σε σπίτι που βρίσκονται γυναίκες, δεν είναι να παίζεις χαρτιά.

ΜΠΛΑΝΣ: Θέλω τα ρούχα της αδελφής μου. Τα ρούχα της αδελφής μου. Θα πάμε στους απάνω να μείνουμε.

ΜΙΤΣ: Που είναι τα ρούχα της. Που είναι;

ΜΠΛΑΝΣ: Να, να, τα βρήκα. *[Αγκαλιάζει τη Στέλα]* Στέλα, Στέλα χρυσή μου, αγάπη μου, αγαπημένη μου αδελφούλα, μη φοβάσαι, πάμε, πάμε απάνω!

[Η Μπλανς και η Στέλα βγαίνουν από το σπίτι]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Προσπαθώντας να συνέλθει από το μεθύσι]* Τι θέλετε παιδιά; Τι τρέχει, τι έγινε;

ΜΙΤΣ: Έλα και το παρατράβηξες το σχοινί.

ΣΤΙΒ : *[Κρατώντας τον Στάνλεϊ]* Τώρα είναι εντάξει όμως! Εντάξει, εντάξει, πολύ εντάξει!

ΜΙΤΣ: *[Αγωνιωδώς]* Βάλ' τον στο κρεβάτι. Φέρε μια βρεγμένη πετσέτα.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Όχι, δεν θέλω!

ΣΤΙΒ: *[Προσπαθώντας να τον συνεφέρει]* Νομίζω θα του κάνει καλό λίγο νερό.

ΜΙΤΣ: *[Διαφωνώντας]* Βάλτε τον κάτω από τη βρύση!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Αποφασιστικά]* Αφήστε με κάτω μπάσταρδοι!

ΜΙΤΣ: Σε σπίτι που βρίσκονται γυναίκες, δεν είναι να παίζεις χαρτιά.

[Οι άντρες οδηγούν τον μεθυσμένο Στάνλεϊ στο μπάνιο, τον καταβρέχουν και ύστερα τον αφήνουν μόνο. Η αναστάτωση καταλαγιάζει. Ο Στάνλεϊ, μετανοημένος και ακόμη ζαλισμένος, αναζητεί τη Στέλα.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Στο τηλέφωνο, με απόγνωση]* Στέλα, Στέλα, μου μ' άφησες κοπέλα μου; Γιούνις, θέλω το μωρό μου. Το' κλεισε… Γιούνις, δεν θα πάψω να σου τηλεφωνάω, αν δεν μου δώσεις το μωρό μου! Το' κλ…

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Βγαίνει έξω στο δρόμο και φωνάζει]* Στέλα! Στέλα γλυκιά μου! Στέλα! *[Φωνάζοντας δυνατά]* Στέλα, Στέλα!

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Από ψηλά, αγανακτισμένη]* Σταμάτησε τις αγριοφωνάρες κι άντε να κοιμηθείς!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Παρακαλεστικά]* Θέλω να κατέβει το μωρό μου! Στέλα! Στέλα!

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Απειλητικά]* Δεν έχει σκοπό να' ρθει, πάρ' το απόφαση. Αλλιώς θα φωνάξω την αστυνομία!

ΣΤΑΝΛΕΪ: Στέλα!

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Οργισμένη]* Δεν μπορείς, κύριε, να δέρνεις πρώτα μια γυναίκα και ύστερα να τη φωνάζεις να σου 'ρθει! Και είναι και ετοιμόγεννη! *[Με περιφρόνηση]* Βγάλ' το απ' το μυαλό σου, βρομιάρη, αρκούδα Πολωνέζικη! Δεν θα κατέβει! Θα σε κλείσω στο μπουντρούμι, σαν την άλλη φορά!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Σχεδόν κλαίγοντας]* Γιούνις, Γιούνις, σε παρακαλώ, θέλω να κατέβει το κορίτσι μου.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με μια βαθιά, σπαρακτική κραυγή]* Στέλα!

[Ο Στάνλεϊ στέκεται κάτω από το μπαλκόνι. Η φωνή του αντηχεί στον δρόμο. Η Στέλα εμφανίζεται στην κορυφή της σκάλας. Η Στέλα κατεβαίνει τη σκάλα και αφήνεται στην αγκαλιά του.]

ΜΠΛΑΝΣ: Στέλα, Στέλα, που πας;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με λαχτάρα]* Στέλα! Έλα αγάπη μου. Έλα Στέλα μου, έλα κορίτσι μου! Συγχώρεσέ με. Συγώρεσέ με γλυκιά μου, συγχώρεσέ με μωρό μου.

ΣΤΕΛΑ: Ω, Στάνλεϊ! Ω, Στάνλεϊ!

ΣΤΑΝΛΕΪ: Συγχώρεσέ με.

[Ο Στάνλεϊ τη σηκώνει και τη μεταφέρει μέσα στο διαμέρισμα. Η Μπλανς παρακολουθεί συγκλονισμένη.]

ΜΠΛΑΝΣ: Αχ, Στέλα!

ΜΙΤΣ: Δεσποινίς Ντιμπουά;

ΜΠΛΑΝΣ: Α, εσείς!

ΜΙΤΣ: Ηρεμία στο μέτωπο;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Ήρεμα]* Ναι. Κατέβηκε τρέχοντας και γύρισε κοντά του.

ΜΙΤΣ: *[Με πικρή ανησυχία]* Στο τέλος έτσι θα γινόταν.

ΜΠΛΑΝΣ: Φοβάμαι πολύ.

ΜΙΤΣ: *[Καθησυχαστικά]* Δεν υπάρχει λόγος να φοβάστε. Αυτοί τρελαίνονται ο ένας για τον άλλον.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Ταραγμένη]* Δεν έχω συνηθίσει σε παρόμοια.

ΜΙΤΣ: *[Ευγενικά]* Αυτό δεν έπρεπε να γίνει τώρα που βρισκόσαστε κι εσείς εδώ ε;. Αλλά, μην το παίρνετε στα σοβαρά.

ΜΠΛΑΝΣ: Μισώ τη βία. Είναι τόσο…

ΜΙΤΣ: *[Προτείνοντας διακριτικά τη συντροφιά του]* Ελάτε, καθίστε μαζί μου στα σκαλοπάτια. Να καπνίσουμε ένα τσιγάρο;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Διστακτικά]* Δεν είμαι όπως πρέπει ντυμένη.

ΜΙΤΣ: *[Καλοσυνάτα]* Δεν βαριέστε. Αυτά δεν τα προσέχουν στη γειτονιά.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Προσέχοντας την ταμπακιέρα]* Τι ωραία ασημένια ταμπακιέρα!

ΜΙΤΣ: *[Αμήχανα]* Σας έδειξα τι γράφει. Δεν σας έδειξα;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με εξαντλημένη ειλικρίνεια]* Τα πράγματα είναι τόσο, μα τόσο μπερδεμένα σ' αυτόν τον κόσμο. *[Χαμηλόφωνα, συγκινημένη]* Σας ευχαριστώ που είσαστε καλός. Έχω ανάγκη από καλοσύνη.

[Το φως χαμηλώνει. Ακολουθεί η επόμενη σκηνή, το πρωί. Η Στέλα βρίσκεται στο σπίτι, ενώ ο Στάνλεϊ έχει βγει για λίγο.]

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΜΠΛΑΝΣ: *[Μπαίνοντας ανήσυχη]* Στέλα, αδελφούλα μου!

ΣΤΕΛΑ: Τι έχεις, Μπλανς;

ΜΠΛΑΝΣ: Έφυγε;

ΣΤΕΛΑ: Ο Σταν; Ναι.

ΜΠΛΑΝΣ: Θα γυρίσει;

ΣΤΕΛΑ: *[Απλά]* Πήγε να γρασάρει το αυτοκίνητο. Γιατί ρωτάς;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με συγκρατημένη αγανάκτηση]* Γιατί; Πήγα να τρελαθώ, Στέλα; Όταν κατάλαβα πως έκανες την κουταμάρα να γυρίσεις κοντά του, ύστερα απ' ό,τι έκανε, έτρεξα να σε προφτάσω.

ΣΤΕΛΑ: *[Σταθερά]* Καλύτερα που δεν με πρόφτασες.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Απεγνωσμένα]* Γιατί το έκανες αυτό; Πες μου γιατί! Γιατί;

ΣΤΕΛΑ: *[Ήρεμα, αλλά αποφασιστικά]* Σε παρακαλώ, Μπλανς, κάτσε κάτω και σταμάτα τις φωνές.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με προσπάθεια αυτοελέγχου]* Καλά, Στέλα. Τώρα θα σε ρωτήσω ήσυχα: πώς ανέχτηκες να γυρίσεις χθες το βράδυ κοντά του; Φυσικά θα κοιμηθήκατε μαζί.

ΣΤΕΛΑ: *[Με απρόσμενη ηρεμία]* Ξέχασες, Μπλανς, πόσο εύκολα εξάπτεται! Δίνεις μεγάλη σημασία στο καυγαδάκι μας.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αποσβολωμένη]* Δίνω;

ΣΤΕΛΑ: *[Με υπομονή]* Μα ναι, Μπλανς! Καταλαβαίνω πώς θα σου φάνηκε. Και στεναχωρήθηκα πολύ για ό,τι έγινε. Μα δεν ήταν και τόσο σπουδαίο. Πρώτα πρώτα, όταν οι άντρες πίνουν και παίζουν χαρτιά, όλα να τα περιμένεις. Είναι σαν βαρέλι με δυναμίτη. Δεν ήξερε τι έκανε. Όταν γύρισε, ήταν καλός σαν αρνί και ντρεπόταν. Ντρεπόταν γι' αυτό που έκανε.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με δυσπιστία]* Κι έτσι γίναν όλα μέλι γάλα.

ΣΤΕΛΑ: *[Σαν να εξηγεί κάτι αυτονόητο]* Όχι, κανένας δεν θέλει καυγάδες, αλλά τι να κάνουμε, αυτά έχει ο κόσμος. Ο Στάνλεϊ πάντα στον θυμό του σπάει ό,τι βρει. Σκέψου, την πρώτη νύχτα του γάμου μας, πριν μπούμε καλά καλά εδώ μέσα, άρπαξε μια παντόφλα μου, πήρε φόρα και έσπασε όλους τους γλόμπους.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με φρίκη]* Τι έκανε;

ΣΤΕΛΑ: *[Ανακαλώντας την ανάμνηση]* Έσπασε όλους τους γλόμπους με το τακούνι της παντόφλας μου.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αποδοκιμαστικά]* Κι εσύ τον άφησες; Δεν τον έπιασες; Δεν φώναξες;

ΣΤΕΛΑ: *[Με ερωτική έξαψη]* Ήταν κάτι το συγκλονιστικό. Έφαγες πρωινό με την Γιούνις;

ΜΠΛΑΝΣ: Λες πως μπορούσα να φάω;

[Η Μπλανς, αδυνατώντας να καταλάβει τη στάση της αδελφής της, επιχειρεί να συντάξει τηλεγράφημα προς έναν παλιό γνωστό, τον Σέπ Χάντλι.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Στο τηλέφωνο, βιαστικά]* Κέντρο, κέντρο, πως θα συνδεθώ με το τηλεγραφείο;

ΣΤΕΛΑ: Γλυκιά μου, πάρε το μηδέν.

ΜΠΛΑΝΣ: Ποιο μηδέν;

ΣΤΕΛΑ: Με το μηδέν καλείς το κέντρο.

ΜΠΛΑΝΣ: Ω, θεέ μου. Δώσε μου πρώτα ένα μολύβι. Που βρίσκεται λίγο χαρτί; Πρέπει να γράψω πρώτα, να συντάξω το τηλεγράφημα. Στάσου. *[Υπαγορεύοντας και σταματώντας για να σκεφτεί]* «Αγαπητέ Σεπ: εγώ και αδερφή εις απελπιστικήν θέσιν...»

ΣΤΕΛΑ: *[Με απορία]* Πώς το είπες αυτό;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Επαναλαμβάνοντας]* «Εγώ και αδερφή... εις απελπιστικήν θέσιν. Εξηγήσω εν καιρώ λεπτομερείας...Θα ενδιαφερόσουν. Θα ενδιαφερ…» *[Σβήνοντας όσα έγραψε, με απογοήτευση]* Αχ, δεν γίνεται τίποτα έτσι.

ΣΤΕΛΑ: *[Καθησυχαστικά]* Μη γίνεσαι κουτό, χρυσό μου.

ΜΠΛΑΝΣ: Όχι, όχι, όχι! Θα βρω κάτι άλλο. Πρέπει να βρω κάτι άλλο. *[Η Στέλα γελάει περιπαικτικά]* Μη, μη με κοροϊδεύεις, Στέλα, σε παρακαλώ, σε παρακαλώ μη.

ΣΤΕΛΑ: Αργότερα, όταν θα 'χεις ξεκουραστεί, θα δεις πως όλα θα πάνε καλά. Όσο θα μείνεις εδώ, δεν έχεις για τίποτα να νοιαστείς. Έξοδα και…

ΜΠΛΑΝΣ: *[Επίμονα, σαν να ασφυκτιά]* Πρέπει να βρω κάτι. Πρέπει να βρω κάτι για τις δυο μας. Να ξεφύγουμε και οι δυο μας.

ΣΤΕΛΑ: *[Με απορία]* Μιλάς σαν να 'σαι βέβαιη πως είμαι άσχημα και πως θέλω σώνει και καλά να ξεφύγω.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με απόλυτη βεβαιότητα]* Ναι, είμαι βέβαιη. Πώς, τόσο καλά θυμάσαι ακόμα τη ζωή μας στο Μπελ Ρεβ, ώστε να μην ανέχεσαι αυτούς τους χαρτοπαίκτες!

ΣΤΕΛΑ: *[Σταθερά]* Κάνεις μεγάλο λάθος.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Απορημένη]* Δεν πιστεύω να μιλάς σοβαρά.

ΣΤΕΛΑ: *[Ειλικρινά]* Δεν μιλάω…

ΜΠΛΑΝΣ: Καταλαβαίνω πάνω κάτω πώς έγινε, τον είδες με τη στολή, αξιωματικό, όχι εδώ πέρα, μα κει…

ΣΤΕΛΑ: *[Ήρεμα, αναπολώντας]* Νομίζω πως δεν έχει σημασία πού τον είδα.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Ειρωνικά]* Έλα τώρα! Μη μου πεις πως νιώσατε κανέναν μυστηριώδη ηλεκτρισμό να σας ενώνει, όπως γίνεται με τους άλλους ανθρώπους. Αν μου το πεις θα σου γελάσω κατάμουτρα.

ΣΤΕΛΑ: *[Με αποφασιστικότητα]* Ούτε γι' αυτό πρόκειται να σου μιλήσω, ούτε για τίποτα άλλο.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Συγκρατώντας την οργή της]* Πολύ καλά. Σώπα, λοιπόν.

ΣΤΕΛΑ: *[Χαμηλόφωνα, με ειλικρίνεια]* Ωστόσο, είναι και μερικά πράγματα που γίνονται ανάμεσα σ' έναν άντρα και μια γυναίκα, μέσα στο σκοτάδι. Αυτό που κάνει όλα τ' άλλα να φαίνονται χωρίς καμιά σημασία.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Σοκαρισμένη, με έμφαση στη λέξη]* Στέλα, αυτό που λες είναι κτηνώδης πόθος. Μόνο και μόνο πόθος! Το όνομα εκείνου του σαραβαλιασμένου λεωφορείου που τρίζει και ξεφυσάει καθώς ανεβοκατεβαίνει τους παλιούς δρόμους.

ΣΤΕΛΑ: *[Με πικρό χιούμορ]* Μπήκες ποτέ σ' αυτό το λεωφορείο;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με οδυνηρή αυτοειρωνεία]* Αυτό με έφερε εδώ. Εδώ που δεν με θέλουν. Εδώ που ντρέπομαι να μείνω.

ΣΤΕΛΑ: *[Αυστηρά]* Νομίζεις πως ταιριάζει να 'σαι τόσο ακατάδεκτη;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αμυντικά, με σπασμένη φωνή]* Ποτέ δεν ήμουνα ακατάδεκτη. Ούτε και είμαι, Στέλα. Πίστεψέ με, δεν είμαι. Μόνο που να πώς το βλέπω εγώ. *[Με ένταση που ανεβαίνει]* Ένας άντρας σαν κι αυτόν είναι για να πας μαζί του μια, δυο, τρεις φορές, άμα έχεις τον διάβολο μέσα σου. Αλλά να ζεις κοντά του; Να κάνεις παιδί μαζί του;

ΣΤΕΛΑ: *[Σταθερά]* Στο είπα. Τον αγαπάω.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με αγωνία]* Τότε φοβάμαι για λογαριασμό σου, τίποτ' άλλο δεν σου λέω. Φοβάμαι για λογαριασμό σου.

ΣΤΕΛΑ: *[Ψυχρά]* Δεν μπορώ να σε εμποδίσω να φοβάσαι, μια και επιμένεις να φοβάσαι.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Προσεκτικά]* Επιτρέπεις να μιλήσω καθαρά;

ΣΤΕΛΑ: *[Προκλητικά]* Πώς; Συνέχισε, όσο θέλεις πιο καθαρά.

[Ακούγεται ο Στάνλεϊ έξω από το σπίτι.]

ΣΤΙΒ: Ωραία στο φτιάξαν το αυτοκίνητο.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Άντε γεια.

ΣΤΙΒ: Γεια.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Θα ιδωθούμε το βράδυ ε;

ΣΤΙΒ: Έγινε, γεια.

[Η Μπλανς δεν αντιλαμβάνεται ότι πλησιάζει και συνεχίζει.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Ξαναπιάνει το νήμα, με περιφρόνηση]* Λοιπόν με συγχωρείς, αλλά είναι ένας πολύ κοινός τύπος.

ΣΤΕΛΑ: Μα κι εγώ το ίδιο νομίζω.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με αποστροφή]* Νομίζεις; Δεν μπορεί να ξέχασες τόσο γρήγορα την ανατροφή μας, Στέλα, ώστε απλώς να νομίζεις πώς υπάρχει μέσα του ίχνος ανώτερου ανθρώπου. Ούτε μόριο, ούτε ίχνος, τίποτα. Ω, να ήταν κοινός, αλλά ένας κανονικός άνθρωπος. Μα δεν είναι. Ένας καλός και λογικός. Τίποτα!. Έχει πάνω του κάτι το αληθινά κτηνώδες. Με μισείς που σου τα λέω, ε;

ΣΤΕΛΑ: *[Παγωμένα]* Συνέχισε. Και πες τα όλα, Μπλανς.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με ανεξέλεγκτη αγανάκτηση]* Φέρεται σαν κτήνος! Έχει τρόπους κτήνους. Τρώει, μιλάει, χειρονομεί σαν κτήνος.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Μονολογεί σιγανά με θυμό.]* Κτήνος ε!

ΜΠΛΑΝΣ: Έχει πάνω του κάτι το υπάνθρωπο, κάτι που δεν έφτασε ακόμα σε κατάσταση ανθρώπου. Ναι, κάτι που θυμίζει πίθηκο, σαν εκείνες τις φωτογραφίες που είδα στα ανθρωπολογικά συγγράμματα. *[Παρασυρμένη από την ίδια της τη ρητορεία]* Χιλιάδες και χιλιάδες χρόνια πέρασαν από τότε, και να τος ο Στάνλεϊ Κοβάλσκι! Διατηρείται από τη λίθινη εποχή. Φέρνει στο σπίτι ωμό κρέας, το κέρδισε με φόνο στη ζούγκλα. Κι εσύ, εσύ εδώ, τον περιμένεις. Μπορεί να σε χτυπήσει, μπορεί να ουρλιάξει και να σε φιλήσει - αν ξέρανε κιόλας από φιλιά στην εποχή του. *[Πικρά σαρκαστική]* Βραδιάζει και μαζεύονται κι άλλοι πίθηκοι. Τώρα εκεί, στο άνοιγμα της σπηλιάς, όλοι όπως αυτός, ουρλιάζουνε και μασουλάνε και ξεδιψούν, σαν λυσσασμένο ι και τεμπελιάζουν. Η βραδιά του πόκερ, έτσι τη λες αυτή την παρέα των πιθήκων. Ούρλιαξε ο ένας, ο άλλος άρπαξε κάτι, και η μάχη άρχισε! *[Με απελπισμένη έκκληση]* Θεέ μου, ίσως αργήσουμε να γίνουμε κατ' εικόνα και ομοίωση του Θεού. Όμως, Στέλα, αδερφή μου, έγινε κάποια εξέλιξη από τότε. Με την τέχνη, την ποίηση, τη μουσική, ένα καινούργιο φως άστραψε στον κόσμο. *[Με έξαψη, σαν να απευθύνει προειδοποίηση]* Σε ορισμένο είδος ανθρώπων άρχισαν να αναπτύσσονται κάποια ευγενικότερα αισθήματα. Πρέπει να τα κάνουμε να ανθίσουν αυτά τα αισθήματα, να τα αδράξουμε γερά και να τα υψώσουμε για σημαία μας σ' αυτή τη σκοτεινή πορεία, ό,τι κι αν είναι αυτό που πλησιάζουμε. Στέλα, μη, μη μένεις πίσω με τα κτήνη!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Μονολογεί και πάλι σιγανά με θυμό.]* Μη μένεις πίσω με τα κτήνη!

[Η Στέλα βλέπει τον Στάνλεϊ. Η Μπλανς αντιλαμβάνεται ξαφνικά την παρουσία του.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: Στέλα, Στέλα.

ΣΤΕΛΑ: *[Ξαφνιασμένη]* Στάνλεϊ!

ΜΠΛΑΝΣ: Στέλα, εγώ πάω…

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Φαινομενικά αδιάφορα, προς τη Στέλα]* Γεια σου, Στέλα μου. Γύρισε η, Μπλανς;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Προσποιούμενη άνεση]* Ναι, γύρισε.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Στεγνά]* Α, γεια σου, Μπλανς.

ΣΤΕΛΑ: Α, θα χώθηκες κάτω από τ' αυτοκίνητο.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Ειρωνεύεται το συνεργείο]* Είδες πως έγινα; Αυτοί οι καταραμένοι τεχνίτες του Φριτζ, δεν μπορούν να ξεχωρίσουν το πισινό τους από το διαφορικό. Μωρό μου.

[Η Στέλα πλησιάζει τον Στάνλεϊ. Η έντονη, σιωπηλή σωματική τους οικειότητα αντιπαρατίθεται στον λόγο της Μπλανς. Η σκηνή σβήνει.]

ΠΕΜΠΤΗ ΣΚΗΝΗ

[Αργότερα, στο διαμέρισμα. Η Μπλανς γράφει ένα γράμμα στον Σέπ Χάντλ και ξαφνικά γελάει. Η Στέλα είναι κοντά της. Από τον επάνω όροφο και την αυλή ακούγονται οι φωνές της Γιούνις και του Στιβ.]

ΣΤΕΛΑ: *[Απορώντας]* Γιατί γελάς, χρυσό μου;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με νευρικό γέλιο]* Γελάω με τον εαυτό μου που λέει τόσα ψέματα. Γράφω ένα γράμμα στον Σεπ. «Αγαπητέ Σεπ. Το καλοκαίρι μου το περνάω στο πόδι, κάνοντας επισκέψεις εδώ κι εκεί. Ποιος ξέρει; Μπορεί

ξαφνικά να μου κατέβει η ιδέα να κάνω μια επιδρομή και στο Ντάλας. Πώς θα σου φαινότανε; Λάβε τα μέτρα σου, εγώ πάντως σε προειδοποίησα». Πώς το βρίσκεις το γράμμα;

ΣΤΕΛΑ: *[Διστακτικά]* Μμμμ.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Συνεχίζοντας την ανάγνωση, με ειρωνική ευθυμία]* Άκου παρακάτω: «Οι περισσότεροι φίλοι της αδερφής μου παραθερίζουν στον Βορρά. Μερικοί όμως έχουν βίλες και εδώ, στον Κόλπο της Νέας Ορλεάνης. Έτσι έχουμε συνεχώς τσάγια, χορούς, κοκτέιλ και...»

[Ακούγονται από πάνω έντονες φωνές από τη Γιούνις και τον Στιβ.]

ΓΙΟΥΝΙΣ: Τα' μαθα όλα για σένα και την ξανθιά.

ΣΤΙΒ: Είναι ψέματα, ψέματα του διαβόλου.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Ανήσυχα]* Ω, φαίνεται πως τσακώνονται η Γιούνις και ο Στιβ.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Από ψηλά, οργισμένη]* Έννοια σου και δεν μου ρίχνεις στάχτη στα μάτια! Δεν θα με πείραζε να 'μενες κάτω στο μπαρ! Εσύ ανέβαινες όλο επάνω.

ΣΤΙΒ: Και ποιος με είδε;

ΓΙΟΥΝΙΣ: Εγώ, με τα μάτια μου! Σε είδα να την κυνηγάς στο μπαλκόνι, γύρω γύρω! Αχ, θα φωνάξω…*[Ακούγεται σκαμπίλι]* Α, με χτύπησες, θα φωνάξω την αστυνομία.

ΣΤΙΒ: *[Επιθετικά]* Μην τα πουλάς αυτά σε μένα!

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Ουρλιάζοντας]* Θα φωνάξω την αστυνομία! Καλέστε την αστυνομία.

[Ακούγεται ο μεταλλικός κρότος ενός αλουμινένιου αντικειμένου που χτυπά στον τοίχο. Ακολουθούν η οργισμένη κραυγή ενός άνδρα, φωνές και ο θόρυβος επίπλων που αναποδογυρίζουν. Ένας δυνατός πάταγος ακούγεται· έπειτα επικρατεί σχετική ησυχία..]

ΜΠΛΑΝΣ: Τη σκότωσε;

ΣΤΕΛΑ: Όχι, έρχεται κάτω.

ΓΙΟΥΝΙΣ: Στην αστυνομία, θα φωνάξω την αστυνομία. Την αστυνομία.

ΣΤΕΛΑ: *[Συνεχίζει να γράφει, σαν να μη συνέβη τίποτα]* «Που μια παρέα της αδερφής μου, δίνει συνέχεια τσάγια, χορούς και κοκτέιλ...»

[Η Στέλα και η Μπλανς γελάνε με το αστείο.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Προς τη Στέλα, ανήσυχα]* Τι έπαθε, τι έπαθε η Γιούνις;

ΣΤΕΛΑ: *[Με τη φυσικότητα της συνήθειας]* Τσακώθηκε με τον Στιβ. Πήγε στην αστυνομία;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Ξερά]* Ποια αστυνομία; Κάθεται και πίνει.

ΣΤΕΛΑ: Αυτό είναι πολύ πρακτικότερο.

ΣΤΙΒ: *[Ψάχνοντας τη Γιούνις]* Είναι εδώ; Είναι εδώ;

ΣΤΑΝΛΕΪ: Όχι, παιδί μου, όχι. Πήγε στους «τέσσερις διαβόλους».

ΣΤΙΒ: Σ' αυτόν τον βρωμοτεκέ!

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με κοροϊδευτικό ενδιαφέρον]* «Βρωμοτεκέ»! Πρέπει να το γράψω στο σημειωματάριό μου. Έχω ένα μπλοκάκι και σημειώνω όλες τις παράξενες λέξεις και φρασούλες που ακούω εδώ μέσα.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Ήρεμα, με ελαφριά ειρωνεία]* Τίποτα δεν ακούς που να μην το 'χεις ακούσει από πριν.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αμφισβητώντας]* Σοβαρά;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Κατηγορηματικά]* Ούτε συζήτηση.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Ανάλαφρα]* Πολλά μου τα λες.

[Ο Στάνλεϊ επιστρέφει. Παρατηρεί την Μπλανς με προσεκτική, σχεδόν ανακριτική διάθεση.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Φαινομενικά αδιάφορα]* Δεν μου λες, Μπλανς, πας και γνωρίζεις κάποιον που τον λένε Σόου;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Ξαφνιασμένη, αλλά προσπαθεί να αστειευτεί]* Μα, είναι τόσο κοινό όνομα. Όλος ο κόσμος ξέρει κι έναν Σόου.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Επίμονα]* Όχι, αυτός ο Σόου, που λέω εγώ, νομίζει πως σ' έχει ανταμώσει στο Λόρελ. Αλλά, θαρρώ θα με μπέρδεψε με καμιά άλλη. *[Τονίζοντας την πληροφορία]* Γιατί αυτή, τη λεγάμενη, την αντάμωσε σ' ένα ξενοδοχείο με τ' όνομα Φλαμίνγκο.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αμυντικά, με αγανάκτηση]* Θα με μπέρδεψε με αυτήν την άλλη. Το ξενοδοχείο Φλαμίνγκο είναι τέτοιο που δεν θα τολμούσα να πάω και να με δουν εκεί.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με πονηρό, προκλητικό χαμόγελο]* Α, το ξέρεις.

ΜΠΛΑΝΣ: Ναι, το 'χω δει. Το άρωμά του έφτασε κι ως εμένα.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Επιθετικά]* Θα 'πρεπε να περάσεις από πολύ κοντά του, μιας και μπόρεσες να το μυρίσεις.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Αδιάφορα]* Η μυρωδιά του φτηνού αρώματος πάει μακριά.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με νόημα]* Το δικό σου το άρωμα είναι ακριβό;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Επιτηδευμένα εύθυμα]* Είκοσι πέντε δολάρια το μπουκάλι των τριάντα γραμμαρίων. Κοντεύει να μου τελειώσει. Μια υπόμνηση για τα γενέθλιά μου.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με ύπουλη επιμονή]* Ναι, ο Σο θα σε μπέρδεψε σίγουρα με καμιά άλλη. Ωστόσο, κάθε μέρα πηγαινοέρχεται στο Λόρελ, και μπορεί να εξακριβώσει αν έκανε λάθος.

[Ο Στάνλεϊ απομακρύνεται. Η Μπλανς προσπαθεί να κρύψει την ταραχή της. Από έξω ακούγονται πάλι ο Στιβ και η Γιούνις, που συμφιλιώνονται μετά τον καβγά.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: Στέλα, Στέλα αγάπη μου. Θα σε περιμένω στους τέσσερις διαβόλους!

ΣΤΕΛΑ: *[Με παράπονο]* Ε, περίμενε! Δεν αξίζω ούτε ένα φιλί;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Πειρακτικά]* Όχι μπροστά στην αδερφή σου.

[Ο Στάνλεϊ βγαίνει. Η Μπλανς σηκώνεται από την καρέκλα της. Μοιάζει έτοιμη να λιποθυμήσει· κοιτάζει γύρω της με μια έκφραση που αγγίζει σχεδόν τον πανικό.]

ΜΠΛΑΝΣ: Στέλα;

ΣΤΕΛΑ: Ναι.

ΜΠΛΑΝΣ: Άκουσες τίποτα για μένα;

ΣΤΕΛΑ: Τι είπες;

ΜΠΛΑΝΣ: Άκουσες να γίνεται κουτσομπολιό σε βάρος μου;

ΣΤΕΛΑ: Μα όχι, Μπλανς, όχι.

ΜΠΛΑΝΣ: Γλυκιά μου, λέγανε πολλά στο Λόρελ.

ΣΤΕΛΑ: Για σένα, Μπλανς;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Εξομολογητικά, με ντροπή]* Δεν ήμουνα και τόσο φρόνιμη τα δυο τελευταία χρόνια. Δηλαδή από τότε που άρχισε να χάνεται το Μπελ Ρεβ μέσα από τα χέρια μου.

ΣΤΕΛΑ: *[Με κατανόηση]* Ε, όλοι μας κάνουμε πράξεις που μετά μετανιώνουμε.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με πικρή αυτογνωσία]* Ποτέ δεν είχα όση δύναμη έπρεπε. Και οι αδύναμοι άνθρωποι αναγκάζονται να είναι γοητευτικοί, Στέλα. Να λάμπουν και να μαγεύουν, για να μπορούν να πληρώνουν τη στέγη μιας νύχτας. *[Με έντονη εσωτερική ταραχή]* Ναι, γιατί δεν ήμουνα τόσο φρόνιμη τον τελευταίο καιρό. Έτρεχα Στέλα να χωθώ από τη μια στέγη στην άλλη. Και τις τρυπούσε όλες η βροχή. Ήταν καταιγίδα. Παντού καταιγίδα. Κι εγώ βρισκόμουν ανάμεσά της, καρφωμένη. *[Με φωνή που χαμηλώνει]* Ο κόσμος δεν σε προσέχει, ούτε οι άντρες, δεν παραδέχονται πως υπάρχεις, εκτός αν τους κάνεις έρωτα. Και πρέπει κάποιος να παραδέχεται πως υπάρχεις, κάποιος να σε προστατεύει. Έτσι και οι αδύναμοι άνθρωποι αναγκάζονται να ακτινοβολούν, να σκεπάζουν το φως με αμπαζούρ. *[Με τρόμο]* Αλλά τώρα φοβάμαι. Φοβάμαι πολύ. Δεν ξέρω για πόσο ακόμα θα περνάει η μπογιά μου. Δεν φτάνει να φαίνεσαι τρυφερή. Πρέπει και να προσελκύσεις τον άλλον. Κι εγώ... εγώ σβήνω τώρα πια. *[Ζητώντας επίμονα ανταπόκριση]* Στέλα, μ' ακούς; Ο Μιτς, ο Μιτς θα 'ρθει στις εφτά. Νομίζω πως οι σχέσεις μας με κάνουν νευρική. Ως τώρα δεν μου έχει πάρει τίποτ' άλλο εκτός από ένα φιλί για καληνύχτα. Αυτό είναι όλο κι όλο που του έδωσα, Στέλα. *[Με υπολογισμένη σοβαρότητα]* Θέλω να με σέβεται. Και στους άντρες τίποτα δεν αρέσει που το κερδίζουν εύκολα. Κι εκτός από αυτό, γρήγορα μας βαριούνται, όταν μάλιστα η κοπέλα έχει περάσει τα τριάντα. *[Με πικρό σαρκασμό]* Πιστεύουν πως, όταν μια κοπέλα έχει περάσει τα τριάντα, πρέπει - ο χυδαίος όρος είναι - να μένει στο ράφι. Κι εγώ δεν έχω σκοπό να μείνω στο ράφι. Βέβαια εκείνος δεν ξέρει... Θέλω να πω, δεν του μίλησα για την πραγματική μου ηλικία.

ΣΤΕΛΑ: *[Ειλικρινά]* Μα γιατί σε απασχολεί τόσο το ζήτημα της ηλικίας;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Πληγωμένα]* Γιατί η περηφάνια μου δέχτηκε σκληρά χτυπήματα, Στέλα. Καταλαβαίνεις; Με νομίζει νέα, θέλω να τον παίξω έτσι που να τον κάνω να με θέλει.

ΣΤΕΛΑ: *[Ανήσυχα]* Μπλανς, εσύ τον θέλεις;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Απελπισμένα]* Θέλω να ησυχάσω. Θέλω ν' ανασάνω πάλι ήσυχα. Ναι, θέλω τον Μιτς. Τον θέλω πάρα πολύ. Αν γίνει, θα μπορέσω να ζήσω εδώ και να μη δίνω βάρος σε κανέναν.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Ακούγεται να φωνάζει απ' έξω]* Άντε Στιβ, Γιούνις. Άντε Στέλα.

ΣΤΕΛΑ: *[Τρυφερά, καθησυχαστικά]* Θα γίνει.

ΜΠΛΑΝΣ: Θα γίνει;

ΣΤΕΛΑ: Θα γίνει. Θα γίνει, αγάπη μου, θα γίνει. Όμως μην πίνεις άλλο.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Σχεδόν προσευχόμενη]* Ω, Θεέ μου, Θεέ μου!

[Η Στέλα φεύγει. Η Μπλανς μένει μόνη. Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα. Εμφανίζεται ένας νεαρός εισπράκτορας συνδρομών εφημερίδας.]

ΜΠΛΑΝΣ: Εμπρός!

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με ευγένεια]* Μπα! Σε τι μπορώ να σας εξυπηρετήσω;

ΝΕΑΡΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑΣ: *[Ντροπαλά, με επαγγελματικό τόνο]* Μαζεύω συνδρομές για τον «Εσπερινό Αστέρα».

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με παιχνιδιάρικη διάθεση]* Ω, δεν το 'ξερα πως θέλουν και τ' αστέρια συνδρομή!

ΝΕΑΡΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑΣ: *[Αμήχανα]* Όχι, εφημερίδα είναι.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Γελώντας]* Ξέρω. Έτσι το 'πα, γι' αστείο. Θα πάρετε κάτι;

ΝΕΑΡΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑΣ: *[Ευγενικά]* Όχι, όχι, κυρία μου, ευχαριστώ. Βλέπετε, δεν πίνω ποτέ την ώρα της δουλειάς.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Σαν να τον κρατά κοντά της]* Στάσου να δω. Ω, δεν έχω δεκάρα. Δεν είμαι εγώ η κυρία του σπιτιού. Είμαι η αδερφή της από τον Μισισιπή. Μια φτωχή συγγενής. Ξέρετε τι σημαίνει αυτό;

ΝΕΑΡΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑΣ: *[Αμήχανα, ετοιμάζεται να φύγει]* Καλά, δεν πειράζει. Περνάω αργότερα.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Φλερτάροντας]* Ω, σταθείτε; Μου δίνετε τη φωτιά σας;

ΝΕΑΡΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑΣ: *[Πρόθυμα]* Ευχαρίστως. Μόνο που δεν ανάβει με την πρώτη.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με χαμόγελο]* Είναι ζήτημα ταμπεραμέντου.

ΝΕΑΡΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑΣ: *[Χαμογελά αμήχανα]* Α, να..

ΜΠΛΑΝΣ: *[Του επιστρέφει τον αναπτήρα]* Ευχαριστώ. Τι ώρα είναι;

ΝΕΑΡΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑΣ: *[Κοιτάζοντας το ρολόι του]* Εφτά παρά τέταρτο.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με γλυκιά, σχεδόν υπνωτική φωνή]* Τόσο αργά κι ακόμα δεν σκοτείνιασε. Όπου να ’ναι θα ’ρθει. Αλήθεια, φαίνομαι καθόλου μεθυσμένη;

ΝΕΑΡΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑΣ: *[Έκπληκτος]* Μεθυσμένη;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με νευρική ευθυμία]* Αν και δεν το πιστεύω, γιατί σε λίγο περιμένω να έρθει εδώ κάποιος.

ΝΕΑΡΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑΣ: Ε, λοιπόν, εγώ τώρα…

ΜΠΛΑΝΣ: Λοιπόν στοιχηματίζω: την ημέρα πηγαίνετε στο κολέγιο και το βράδυ εργάζεστε.

ΝΕΑΡΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑΣ: *[Συνεσταλμένα]* Μάλιστα.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με ενδιαφέρον]* Τι σπουδάζετε;

ΝΕΑΡΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑΣ: *[Απλά]* Αρχές της ιατρικής.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Ζωηρά]* Ώστε πάτε για γιατρός! Πώς σας λένε;

ΝΕΑΡΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑΣ: *[Διστακτικά]* Ρομάνο.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Παιχνιδιάρικα]* Πέστε μου ολόκληρο όνομά σας, να δω πόσα γράμματα έχει. Πιστεύω στην αριθμομαντεία.

ΝΕΑΡΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑΣ: *[Αμήχανα]* Λούσιο Φραντσέσκο Ρομάνο.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με προσποιητή έκπληξη]* Πω, πω, πω! Ούτε ξέρω τι θα μπορούσε να βγάλει απ’ αυτό το όνομα ένας αριθμομάντης. Συγχωρέστε με, δεν είμαι ελαφρόμυαλη. Ωστόσο ταράχτηκα σήμερα. *[Με ονειροπόλο αισθησιασμό]* Εσείς τ’ αγαπάτε αυτά τα μεγάλα, βροχερά απογεύματα της Νέας Ορλεάνης; Όταν κάθε τους ώρα, δεν είναι μονάχα μια ώρα, αλλά μια σταγόνα αιωνιότητας που έχει πέσει μέσα στη χούφτα μας; Και ποιος ξέρει τι μπορεί να κάνεις με μια σταγόνα;

[Η Μπλανς πλησιάζει τον νεαρό. Η απόσταση ανάμεσά τους μικραίνει, ενώ εκείνος στέκεται αμήχανος.]

Είσαι νέος άντρας, νέος, νέος, νέος άνδρας. Σου είπαν πως μοιάζεις με βασιλόπουλο; Βγαλμένο από τις χίλιες και μια νύχτες, μα ναι, ναι, ναι, αγγελούδι μου, Έλα κοντά μου, θέλω να σε φιλήσω, μόνο μια φορά, γλυκά και τρυφερά στο στόμα, Φύγε τώρα, γρήγορα, γρήγορα, θα ήταν ωραία να σε κρατούσα, μα πρέπει να είμαι φρόνιμη και να μην αγγίζω τα αγόρια.

[Η άφιξη του Μιτς αλλάζει τον ρυθμό. Η Μπλανς παίζει την αρχόντισσα· εκείνος ανταποκρίνεται αμήχανα.]

Κοιτάχτε ποιος έρχεται.

ΜΙΤΣ: Καλησπέρα, Μπλανς

ΜΠΛΑΝΣ: Ο ιππότης με τα ρόδα. Κάντε μου πρώτα μια υπόκλιση, τώρα προσφέρτε μου τα άνθη

ΜΙΤΣ: Ορίστε.

ΜΠΛΑΝΣ: Ω, μερσί.

[Η αμηχανία της αποτυχημένης εξόδου: ο Μιτς μιλά προσεκτικά, η Μπλανς καλύπτει την απογοήτευση με ελαφρότητα.]

ΕΚΤΗ ΣΚΗΝΗ

[Είναι περίπου δύο τα ξημερώματα της ίδιας νύχτας. Διακρίνεται ο εξωτερικός τοίχος του κτιρίου. Η Μπλανς και ο Μιτς εμφανίζονται. Η εξάντληση που μόνο μια νευρασθενική προσωπικότητα μπορεί να γνωρίσει είναι φανερή στη φωνή και στις κινήσεις της Μπλανς. Ο Μιτς διατηρεί τη συνηθισμένη στωικότητά του, αλλά δείχνει απογοητευμένος. Πιθανότατα έχουν πάει στο λούνα παρκ της λίμνης Ποντσαρτρέν, καθώς ο Μιτς κρατά ανάποδα ένα γύψινο αγαλματίδιο της Μέι Γουέστ, από εκείνα που κερδίζει κανείς ως έπαθλο στα περίπτερα σκοποβολής των λούνα παρκ..]

ΜΠΛΑΝΣ: Λοιπόν;

[Ο Μιτς προσπαθεί αδέξια να βρει τρόπο να αποχαιρετήσει την Μπλανς. Η κούρασή της είναι φανερή, παρά την προσπάθειά της να διατηρήσει την κομψότητά της.]

ΜΙΤΣ: Νομίζω, αργήσαμε πολύ απόψε. Θα είσαι κουρασμένη Μπλανς ε;

ΜΠΛΑΝΣ: Πώς θα πας σπίτι;

ΜΙΤΣ: Θα πάω με τα πόδια ως το Μπουρμπόν και από κει θα πάρω το νυχτερινό λεωφορείο.

ΜΠΛΑΝΣ: Τέτοια ώρα και αναστατώνει ακόμα τους δρόμους, το λεωφορείο ο πόθος;

ΜΙΤΣ: Φοβάμαι πως δεν πολύ διασκέδασες απόψε Μπλανς.

[Η Μπλανς παραδέχεται με αυτοσαρκασμό ότι η βραδιά δεν πήγε καλά. Το νευρικό της χαμόγελο δεν κρύβει την απογοήτευση.]

ΜΠΛΑΝΣ: Σου χάλασα και εσένα τη βραδιά.

ΜΙΤΣ: Όχι, δεν μου τη χάλασες, αλλά να, όλη την ώρα ένιωθα πως δεν έκανα ό,τι έπρεπε για να διασκεδάσεις.

ΜΠΛΑΝΣ: Δεν είχα κέφι, αυτό είναι όλο, Κι όμως ποτέ δεν προσπάθησα τόσο για να φανώ χαρούμενη και τα θαλάσσωσα.

ΜΙΤΣ: Και γιατί το προσπάθησες, Μπλανς;

ΜΠΛΑΝΣ: Πειθαρχούσα στο νόμο της φύσεως.

ΜΙΤΣ: Τι νόμος είναι αυτός;

[Η Μπλανς προσφέρει την τσάντα της στον Μιτς. Εκείνος ψάχνει αμήχανα ανάμεσα στα πράγματά της για το κλειδί.]

ΜΠΛΑΝΣ: Ο νόμος που λέει πως η ντάμα πρέπει να διασκεδάζει τον καβαλιέρο της, αλλιώς αλίμονό της. Ψάξε σε παρακαλώ την τσάντα μου να βρεις το κλειδί της πόρτας. Όταν είμαι κουρασμένη μουδιάζουν όλα μου τα δάχτυλα.

ΜΙΤΣ: Αυτό είναι;

ΜΠΛΑΝΣ: Όχι αγάπη μου, αυτό είναι το κλειδί της βαλίτσας mou που σε λίγο θα πρέπει να την ετοιμάζω.

ΜΙΤΣ: Πώς; Θες να πεις πώς θα φύγεις από δω;

ΜΠΛΑΝΣ: Παράμεινα.

ΜΙΤΣ: Αυτό είναι;

[Ο Μιτς εξακολουθεί να ψάχνει το κλειδί. Η Μπλανς στηρίζεται στο κάγκελο της βεράντας και στρέφει το βλέμμα στον ουρανό, αναζητώντας τις Πλειάδες. Ο Μιτς ανοίγει την πόρτα και στέκεται αμήχανα πίσω της.]

ΜΠΛΑΝΣ: Εύρηκα! Αγάπη μου άνοιξε την πόρτα, εγώ θα κοιτάξω για τελευταία φορά τον ουρανό. Κοιτάζω να βρω τις Πλειάδες, τις εφτά αδελφές, αλλά τα κορίτσια μου λείπουν απόψε. Α όχι, να τες, εκεί, να' τες. Ο Θεός. να τις έχει καλά. Γυρίζουν όλες μαζί σαν ένα μπουκέτο από το ξενύχτι τους.

Άνοιξες την πόρτα;

ΜΙΤΣ: Ναι.

ΜΠΛΑΝΣ: Καλό μου παιδί. Τώρα θα πρέπει να φύγεις έτσι;

[Ο Μιτς μετακινεί νευρικά τα πόδια του και ξεροβήχει πριν τολμήσει να ζητήσει ένα φιλί.]

ΜΙΤΣ: Μπορώ να… να σε φιλήσω… για καληνύχτα;

ΜΠΛΑΝΣ: Το βρίσκεις απαραίτητο να μου ζητάς πάντα την άδεια;

ΜΙΤΣ: Δεν ξέρω αν θέλεις ή όχι.

ΜΠΛΑΝΣ: Τι σε κάνει και αμφιβάλλεις;

ΜΙΤΣ: Το βράδυ που καθίσαμε κοντά στη λίμνη και σε φίλησα…εσύ…εσύ…

[Η Μπλανς επιχειρεί να ορίσει τα όρια της οικειότητάς τους, χρησιμοποιώντας μια επιτηδευμένα ευγενική, σχεδόν δασκαλίστικη διατύπωση.]

ΜΠΛΑΝΣ: Αγάπη μου δεν με ενόχλησε το φιλί, ίσα-ίσα, μ άρεσε πολύ. Έπρεπε όμως να περιορίσουμε λιγάκι τις μεγάλης οικειότητες, όχι πώς με νοιάζει, ίσα-ίσα, με κολακεύει η ιδέα πως με ποθείς αλλά να, μια κοπέλα μόνη και έρημη στον κόσμο πρέπει να συγκρατεί τις συγκινήσεις της αλλιώς κινδυνεύει να χαθεί

ΜΙΤΣ: Να χαθεί;

ΜΠΛΑΝΣ: Εσύ βέβαια θα έχεις συνηθίσει να βγαίνεις με κοπέλες που τους αρέσει αυτό, με κοπέλες που τα χάνουν όλα με το πρώτο τους ραντεβού.

[Η ειλικρινής δήλωση του Μιτς αιφνιδιάζει την Μπλανς. Τον κοιτάζει σοβαρά, ύστερα ξεσπά σε γέλιο και αμέσως καλύπτει το στόμα της με το χέρι.]

ΜΙΤΣ: Θέλω να μείνεις έτσι, όπως είσαι, Μπλανς. Σ' όλη μου τη ζωή, δεν γνώριζα καμιά σαν και σένα.

[Η Μπλανς γελά.]

ΜΙΤΣ: Με κοροϊδεύεις ε;

[Η Μπλανς τον προσκαλεί στο σπίτι χωρίς να ανάψει τα φώτα. Προχωρεί πρώτη στην κουζίνα· το εσωτερικό των δύο δωματίων διακρίνεται αμυδρά.]

ΜΠΛΑΝΣ: Όχι αγάπη μου. Ελα, έλα μέσα, δεν ήρθαν ακόμα ο κύριος και η κυρία του σπιτιού, έλα να πιούμε κάτι. Καλύτερα να μην ανάψουμε φως,

ΜΙΤΣ: Όπως, όπως θέλεις.

[Η Μπλανς παραμένει αρχικά στο πρώτο δωμάτιο και αναζητεί στο σκοτάδι το ποτό. Ο Μιτς προχωρεί στο διπλανό δωμάτιο.]

ΜΠΛΑΝΣ: Το άλλο δωμάτιο είναι πιο ευρύχωρο, πήγαινε μέσα. Ο θόρυβος αυτός στα σκοτεινά, σημαίνει πως ψάχνω για κανένα ποτό.

ΜΙΤΣ: Θέλεις να πιεις;

[Η Μπλανς ανάβει ένα κερί, προσπαθώντας να μετατρέψει τη νυχτερινή αμηχανία σε μικρή, ρομαντική τελετουργία.]

ΜΠΛΑΝΣ: Θέλω να πιεις εσύ. Ήσουνα τόσο ανήσυχος και σοβαρός όλο το απόγευμα. Το ίδιο και εγώ. Είμαστε και οι δυο σοβαροί και ανήσυχοι. Ε λοιπόν, ας κοιτάξουμε τώρα τις λίγες στιγμές που μας απομένουν να νιώσουμε τη joie de vivre! Ανάβω ένα κερί.

ΜΙΤΣ: Ναι, καλά είναι έτσι.

[Η Μπλανς στερεώνει το αναμμένο κερί σε ένα μπουκάλι και παίζει με την εικόνα ενός παρισινού καλλιτεχνικού καφενείου.]

ΜΠΛΑΝΣ: Θα κάνουμε τους μποέμ. Ας φανταστούμε πως καθόμαστε σε ένα καφενείο του Παρισιού, στην αριστερή όχθη του Σηκουάνα. Je suis la Dame aux Camellias. Vous êtes Armand!. Ξέρεις Γαλλικά;

ΜΙΤΣ: Εγώ… όχι. Όχι.

[Η Μπλανς φλερτάρει στα γαλλικά, εκμεταλλευόμενη παιχνιδιάρικα το γεγονός ότι ο Μιτς δεν καταλαβαίνει τη γλώσσα. Έπειτα επιστρέφει στον καθημερινό τόνο.]

ΜΠΛΑΝΣ: Voulez-vous coucher avec mot ce soir? Yous ne comprenez pas? Ah, quelle dommage! Κάθισε, έλα. Δεν βγάζεις το σακάκι σου; Ξέσφιξε λίγο και τη γραβάτα.

[Ο Μιτς ανταποκρίνεται βαριά και αμήχανα στην προσπάθεια της Μπλανς να τον κάνει να νιώσει άνετα.]

ΜΙΤΣ: Έτσι, είμαι καλύτερα.

ΜΠΛΑΝΣ: Όχι, θέλω να αισθάνεσαι άνετα εδώ.

ΜΙΤΣ: Ιδρώνω πολύ και ντρέπομαι. Το πουκάμισο κολλάει πάνω μου. Όταν είναι κανείς μεγαλόσωμος, πρέπει να προσέχει λίγο το ντύσιμό του. Να μη φαίνεται και ασουλούπωτος.

ΜΠΛΑΝΣ: Εσύ δεν είσαι και πολύ σωματώδης.

ΜΙΤΣ: Έτσι λες;

ΜΠΛΑΝΣ: Δεν είσαι πολύ και ντελικάτος, Έχεις χοντρά κόκαλα και επιβλητικό παρουσιαστικό.

ΜΙΤΣ: Ευχαριστώ. Τα περασμένα Χριστούγεννα με κάνανε μέλος της αθλητικής λέσχης της Νέας Ορλεάνης.

ΜΠΛΑΝΣ: Αχ τι ωραία!

[Ο Μιτς μιλά με αδέξια υπερηφάνεια για τη σωματική του δύναμη και προτείνει να σηκώσει την Μπλανς.]

ΜΙΤΣ: Ήταν το καλύτερο δώρο που έχω πάρει. Γυμνάζομαι στην άρση βαρών και στο κολύμπι. Έτσι βρίσκομαι πάντα σε φόρμα. Μ' αφήνεις να σε σηκώσω;

[Ο Μιτς πλησιάζει από πίσω, τοποθετεί τα χέρια του στη μέση της Μπλανς και τη σηκώνει ελαφρά από το πάτωμα.]

ΜΠΛΑΝΣ: Ναι, σαν *poisson*. Σήκωσέ με. Λοιπόν;

ΜΙΤΣ: Ω, είσαι ελαφριά σαν πούπουλο,

[Ο Μιτς την κατεβάζει, αλλά κρατά ακόμη τα χέρια του στη μέση της. Η Μπλανς υιοθετεί επιτηδευμένα σεμνό ύφος, ζητώντας να την αφήσει.]

ΜΠΛΑΝΣ: Και τώρα μπορείς να με αφήσεις.

ΜΙΤΣ: Ένα φιλάκι;

[Ο Μιτς επιχειρεί αδέξια να την αγκαλιάσει. Η Μπλανς τον επιπλήττει ήπια, με χαριτωμένη αλλά σαφή αποφασιστικότητα.]

ΜΠΛΑΝΣ: Είπα, αφήστε με κύριε. Έλα, Μιτς, επειδή λείπει ο Στάνλεϊ και η Στέλα, δεν σημαίνει πως έπαψες να είσαι τζέντλεμαν.

ΜΙΤΣ: Άμα βλέπεις πως το παρακάνω, τράβα μου ένα μπατσάκι.

ΜΠΛΑΝΣ: Δεν θα χρειαστεί. Είσαι γεννημένος τζέντλεμαν. Ένας από τους τελευταίους που έχουν απομείνει σε αυτό τον κόσμο. Δε θέλω να με νομίζεις για καμιά σχολαστική γεροντοκόρη δασκάλα ή τίποτα τέτοιο, αλλά…

ΜΙΤΣ: Αλλά τι;

ΜΠΛΑΝΣ: Να, είμαι λίγο…παλαιών αρχών.

[Η Μπλανς στρέφει τα μάτια της προς τα πάνω με μια έκφραση αγανάκτησης, ξέροντας πως εκείνος δεν μπορεί να δει το πρόσωπό της. Ο Μιτς κατευθύνεται προς την εξώπορτα. Ανάμεσά τους απλώνεται μια παρατεταμένη σιωπή. Η Μπλανς αναστενάζει και ο Μιτς ξεροβήχει αμήχανα…]

ΜΙΤΣ: Πού είναι ο Στάνλεϊ και η Στέλα;

ΜΠΛΑΝΣ: Βγήκαν έξω με τους απάνω, με τον κύριο και την κυρία Χιούμπελ.

ΜΙΤΣ: Που πήγαν;

ΜΠΛΑΝΣ: Σχεδιάζαν νομίζω να πάνε στο live stage, σε μια επιθεώρηση.

ΜΙΤΣ: Κάνα βραδάκι καλά θα ‘ναι να βγούμε όλοι μαζί.

ΜΠΛΑΝΣ: Όχι, αυτό δεν θα ήταν και τόσο ευχάριστο,

ΜΙΤΣ: Γιατί;

ΜΠΛΑΝΣ: Είσαστε πολύ καιρό φίλοι με τον Στάνλεϊ;

ΜΙΤΣ: Υπηρετούσαμε μαζί στο 241 σύνταγμα.

ΜΠΛΑΝΣ: Θα τα λέγατε όλα μεταξύ σας ε;

ΜΙΤΣ: Και βέβαια, ναι.

ΜΠΛΑΝΣ: Για μένα σου μίλησε ποτέ;

ΜΙΤΣ: Α όχι και πολύ.

ΜΠΛΑΝΣ: Έτσι που το λες με κάνεις να πιστεύω το αντίθετο.

ΜΙΤΣ: Όχι δεν μου’ χει μιλήσει και πολύ για σένα.

ΜΠΛΑΝΣ: Τι σου έχει πει; Με ποιο τρόπο εκφραζόταν για μένα;

ΜΙΤΣ: Ε, γιατί το ρωτάς αυτό;

ΜΠΛΑΝΣ: Έτσι…

ΜΙΤΣ: Δεν τα πας καλά μαζί του;

ΜΠΛΑΝΣ: Η θέση μου εδώ μέσα είναι τραγική. Βλέπεις ζούμε ο ένας πάνω στον άλλον. Μόνο αυτές οι δυο κουρτίνες χωρίζουν τα δύο δωμάτια τη νύχτα, και εκείνος μπαινοβγαίνει με τα εσώρουχα. Είμαι υποχρεωμένη να του ζητάω να κλείνει την πόρτα του μπάνιου. Ε, δεν χρειάζεται πια και τόση οικειότητα. Λοιπόν, θα σου μιλήσω καθαρά. Ο μισθός μιας δασκάλας φτάνει και δεν φτάνει για τα καθημερινά έξοδα. Πέρσι δεν μου περίσσεψε ούτε σεντ, και αναγκάστηκα να έρθω εδώ να περάσω το καλοκαίρι μου. Έτσι υποχρεώνομαι να συγκατοικώ με τον άντρα της αδερφής μου, και εκείνος είναι υποχρεωμένος να με ανέχεται. Θα σου έχει πει βέβαια πόσο πολύ με μισεί.

ΜΙΤΣ: Ω, δεν νομίζω πως σε μισεί.

ΜΠΛΑΝΣ: Με μισεί, αλλιώς γιατί να θέλει να με προσβάλλει; Απ’ την πρώτη στιγμή που τον αντίκρισα, είπα μέσα μου, αυτός ο άνθρωπος είναι ο δήμιός μου. Αυτός ο άνθρωπος θα με καταστρέψει εκτός αν…

ΜΙΤΣ: Μπλανς;

ΜΠΛΑΝΣ: Ναι, αγάπη μου.

[Η ερώτηση για την ηλικία αιφνιδιάζει την Μπλανς, που κάνει μια νευρική χειρονομία.]

ΜΙΤΣ: Μπορώ να σε ρωτήσω κάτι; Πόσο χρονών είσαι;

ΜΠΛΑΝΣ: Γιατί ρωτάς;

[Μετά την αναφορά του Μιτς στη μητέρα του, μεσολαβεί μικρή σιωπή. Η Μπλανς προσπαθεί να καταλάβει τι σημαίνει γι' αυτόν η συζήτηση.]

ΜΙΤΣ: Μίλησα για σένα στη μητέρα μου και με ρώτησε πόσο χρονών είναι η Μπλανς, και δεν ήξερα τι να της πω.

ΜΠΛΑΝΣ: Μίλησες στη μητέρα σου για μένα;

ΜΙΤΣ: Ναι.

ΜΠΛΑΝΣ: Γιατί;

ΜΙΤΣ: Της είπα πως είσαι καλή και μ' αρέσεις,

ΜΠΛΑΝΣ: Αλήθεια, είπες έτσι;

ΜΙΤΣ: Το ξέρεις, έτσι είναι.

ΜΠΛΑΝΣ: Και γιατί ήθελε η μητέρα σου να μάθει πόσο χρονών είμαι;

ΜΙΤΣ: Είναι άρρωστη.

ΜΠΛΑΝΣ: Τι φοβερό! Είναι πολύ άρρωστη;

ΜΙΤΣ: Ναι, δεν θα ζήσει πολύ, ίσως μερικούς μήνες.

ΜΠΛΑΝΣ: Ω!

[Η φωνή του Μιτς βραχνιάζει. Καθαρίζει δύο φορές τον λαιμό του και μετακινεί αμήχανα τα χέρια μέσα κι έξω από τις τσέπες του.]

ΜΙΤΣ: Στεναχωριέται που δεν έχω ακόμα νοικοκυρευτεί. Θέλει να νοικοκυρευτώ πριν…

ΜΠΛΑΝΣ: Την αγαπάς πάρα πολύ ε;

ΜΙΤΣ: Ναι.

[Ο Μιτς καθαρίζει τον λαιμό του και γνέφει καταφατικά. Η Μπλανς αντιλαμβάνεται ότι η μοναξιά του συναντά τη δική της.]

ΜΠΛΑΝΣ: Νομίζω πως είσαι από αυτούς που δίνονται ολόκληροι. Όταν τη χάσεις θα νιώσεις πολύ μόνος σου. Καταλαβαίνω τι σημαίνει αυτό.

ΜΙΤΣ: Να μένει κανείς μόνος;

ΜΠΛΑΝΣ: Κι' εγώ αγαπούσα κάποιον. Και τον έχασα.

[Η Μπλανς κατευθύνεται προς το παράθυρο, κάθεται στο περβάζι και κοιτάζει έξω. Σερβίρει στον εαυτό της ακόμη ένα ποτό πριν μιλήσει για τον νεανικό της έρωτα.]

ΜΙΤΣ: Πέθανε; Άντρας ήταν;

ΜΠΛΑΝΣ: Ήταν ένα αγόρι, ένα αγόρι. Κι' εγώ τότε ήμουνα πολύ νέα. 16 χρονών ανακάλυψα τον έρωτα, μονομιάς και μ' όλο μου το είναι. Όπως όταν ρίχνεις ξαφνικά ένα δυνατό φως πάνω σε κάτι βαθιά κρυμμένο στο μισοσκόταδο, και ανοίγεται μπροστά σου ολόκληρος κόσμος. Αλλά ήμουν άτυχη. Είχε κάτι το παράξενο αυτό το αγόρι. Μια νευρικότητα, κάτι το πολύ μαλακό και τρυφερό. Κάτι που δεν ταίριαζε και τόσο σε άνδρα. Ήρθε σε μένα για να το βοηθήσω. Δεν ήξερα τίποτα τότε. Όλα τα 'μαθα μετά το γάμο μας, όταν γυρίσαμε από το ταξίδι του μέλιτος. Το μόνο που ήξερα ήταν πως δεν μπορούσα να σταθώ δίπλα του, δεν μπόρεσα να του δώσω τη βοήθεια που ζητούσε. Έφευγε η γη κάτω από τα πόδια του. Γαντζωνόταν πάνω μου, μα εγώ δεν μπορούσα να τον κρατήσω. Γλιστρούσα μαζί του. Δεν ήξερα τίποτα τότε. Το μόνο που ήξερα ήταν πως τον αγαπούσα με όλη μου τη δύναμη, και πως δεν μπορούσα να τον βοηθήσω. Ούτε τον εαυτό μου μπορούσα να βοηθήσω. Αργότερα τα

‘μαθα όλα και με τον χειρότερο τρόπο. Μπήκα ξαφνικά σε ένα δωμάτιο που νόμιζα πως δεν ήταν κανείς μέσα. Είχε όμως δυο ανθρώπους, το αγόρι που παντρεύτηκα, και έναν άντρα μεγαλύτερο. Κάποιον που τον είχε χρόνια φίλο.

[Ακούγεται απ’ έξω ο θόρυβος μιας ατμομηχανής που πλησιάζει. Εκείνη φέρνει απότομα τα χέρια στ’ αυτιά της και σκύβει, κουλουριάζοντας το σώμα της. Ο προβολέας της ατμομηχανής πλημμυρίζει το δωμάτιο με εκτυφλωτικό φως, καθώς το τρένο περνά με εκκωφαντικό πάταγο. Καθώς ο θόρυβος απομακρύνεται, εκείνη ανασηκώνεται αργά και συνεχίζει να μιλά.]

Κάναμε σαν να μην έγινε τίποτα. Ναι, τραβήξαμε με το αυτοκίνητο και οι τρεις μαζί για το Moon Lake Casino. Όλη την ώρα πίναμε και γλεντούσαμε. [Ακούγεται από μακριά, αχνά, η μελωδία μιας πόλκας σε ελάσσονα κλίμακα.] Χορέψαμε τη Βαζουρβιάνα. Ξαφνικά, στη μέση του χορού, το αγόρι που παντρεύτηκα με αφήνει και τρέχει έξω στον κήπο του casino. Σε λίγο ακούστηκε ένας πυροβολισμός.

[Η πόλκα σταματά απότομα. Η Μπλανς σηκώνεται άκαμπτη. Έπειτα, η πόλκα ξαναρχίζει, αυτή τη φορά σε μείζονα κλίμακα.]

Όρμησα προς τα κει, τρέξαν όλοι, μαζεύτηκε κόσμος στην άκρη της λίμνης γύρω από ένα φριχτό θέαμα, ο κόσμος ήταν τόσο πολύς ώστε δεν μπορούσα να προχωρήσω. Κάποιος μου έπιασε από το χέρι: Μη πλησιάζετε γυρίστε πίσω δεν κάνει να δείτε. Να δω, τι να δω; Άκουσα φωνές να λένε: ο Άλαν, ο Άλαν Γκρέι έβαλε το περίστροφο στο στόμα και τράβηξε. Το κεφάλι του πίσω έγινε κομμάτια.

[Η Μπλανς παραπατά και καλύπτει το πρόσωπό της με τα χέρια. Η ανάμνηση της τελευταίας φράσης προς τον Άλαν την κατακλύζει.]

Σκοτώθηκε γιατί καθώς χορεύαμε, δεν κρατήθηκα και του είπα: σε είδα, ξέρω σε σιχαίνομαι. Τότε ο προβολέας που φώτισε τον κόσμο, έσβησε, και από εκείνη τη στιγμή δεν βρέθηκε ποτέ για μένα ούτε ένα φως δυνατότερο από τούτο το κερί της κουζίνας.

[Ο Μιτς σηκώνεται αδέξια και πλησιάζει λίγο προς το μέρος της. Η μουσική της πόλκας δυναμώνει. Ο Μιτς στέκεται δίπλα της.]

ΜΙΤΣ: *[Την τραβά αργά στην αγκαλιά του]* Έχεις ανάγκη από κάποιον. Και ‘γω το ίδιο. Δεν θα μπορούσαμε εγώ και εσύ, Μπλάνς;

[Τον κοιτάζει για μια στιγμή με άδειο βλέμμα. Έπειτα, αφήνοντας μια σιγανή κραυγή, κουρνιάζει στην αγκαλιά του. Προσπαθεί να μιλήσει ανάμεσα στους λυγμούς της, αλλά οι λέξεις δεν βγαίνουν. Εκείνος τη φιλά στο μέτωπο, στα μάτια και, τέλος, στα χείλη. Η μελωδία της πόλκας σβήνει σταδιακά. Η ανάσα της ανεβοκατεβαίνει με βαθιούς, παρατεταμένους λυγμούς γεμάτους ευγνωμοσύνη.]

ΜΠΛΑΝΣ: Είναι φορές που σαν να υπάρχει Θεός.

[Είναι αργά το απόγευμα, στα μέσα Σεπτεμβρίου. Οι κουρτίνες που χωρίζουν τα δύο δωμάτια είναι τραβηγμένες και το τραπέζι είναι στρωμένο για ένα εορταστικό δείπνο γενεθλίων, με τούρτα και λουλούδια. Η Στέλλα ολοκληρώνει τον στολισμό, την ώρα που μπαίνει ο Στάνλεϊ.]

ΕΒΔΟΜΗ ΣΚΗΝΗ

[Αργά το απόγευμα, στα μέσα Σεπτεμβρίου. Οι κουρτίνες ανάμεσα στα δωμάτια είναι ανοιχτές. Το τραπέζι είναι στρωμένο για τα γενέθλια της Μπλανς, με τούρτα και λουλούδια. Η Στέλα τελειώνει τον στολισμό καθώς μπαίνει ο Στάνλεϊ.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: Γεια. Ω, το καλό τραπεζομάντηλο… και τούρτα… λουλούδια. Τι έγινε εδώ, Στέλα μου. Μωρό, γιατί όλες αυτές οι φασαρίες;

ΣΤΕΛΑ: Αγάπη μου, είναι τα γενέθλια της Μπλανς.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Μπα, κι ’αυτή πού είναι;

ΣΤΕΛΑ: Στο μπάνιο.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Μιμούμενος κοροϊδευτικά.]* Λούζεται το χρυσό μου;

ΣΤΕΛΑ: Μάλλον,

ΣΤΑΝΛΕΪ: Έχει πολύ ώρα εκεί μέσα;

ΣΤΕΛΑ: Όλο το απόγευμα.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Μιμούμενος κοροϊδευτικά.]*Ο ιδρώτας κάνει καλό.

ΣΤΕΛΑ: Ναι.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Εδώ σκάμε από τη ζέστη κι αυτή μάς κάνει ζεστά μπάνια!

ΣΤΕΛΑ: *[Ήπια, σαν να εξηγεί κάτι αυτονόητο]* Η Μπλανς λέει πως το ζεστό μπάνιο τη δροσίζει το βράδυ.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Σαρκαστικά, υποδυόμενος τον υπηρέτη]* Και του λόγου σου τρέχεις και της φέρνεις δροσιστικά, και της τα σερβίρεις στο μπάνιο σαν να είναι κόμισσα!

[Ο Στάνλεϊ τραβά μια καρέκλα. Η Στέλα επιχειρεί να συνεχίσει τις δουλειές της, αλλά εκείνος επιμένει να την κρατήσει κοντά του.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Χαμηλώνοντας σκόπιμα τη φωνή, προστακτικά]* Κάτσε κάτω. Έλα εδώ.

ΣΤΕΛΑ: Έλα, έχω δουλειά.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Κάτσε κάτω ένα λεπτό.

ΣΤΕΛΑ: Έχω δουλειά.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Έχω να σου μιλήσω για την… αδερφούλα σου.

ΣΤΕΛΑ: Έλα σταμάτα, Στάνλεϊ τελευταία όλο με την Μπλανς τρώγεσαι.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Και η αφεντιά της με λέει τιποτένιο!

ΣΤΕΛΑ: *[Με πληγωμένη επιμονή]* Τελευταία κάνεις το καθετί για να την ταπεινώσεις, Στάνλεϊ, και η Μπλανς είναι πολύ ευαίσθητη. Πρέπει να το καταλάβεις πως εκείνη κι εγώ ανατραφήκαμε διαφορετικά.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με ειρωνικό γέλιο, τονίζοντας την επανάληψη]* Μου το 'χεις ξαναπεί αυτό. Όλο αυτό μου κοπανάς! Ξέρεις όμως πόσες ψευτιές μάς έχει αραδιάσει η αδερφούλα σου εδώ μέσα;

ΣΤΕΛΑ: *[Αποστρέφοντας το βλέμμα, αποφασιστικά]* Όχι, κι ούτε θέλω.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με την απόλαυση εκείνου που έχει πιάσει κάποιον επ' αυτοφώρω]* Ε, λοιπόν, μας γέμισε ψέματα. Όμως πιάστηκε! Πιάστηκε γερά στο δόκανό μου. Έμαθα ένα σωρό πράγματα.

ΣΤΕΛΑ: *[Ανήσυχα, παρά τη θέλησή της]* Τι πράγματα;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με αυτοπεποίθηση, επιδεικνύοντας τις πληροφορίες του]* Από καιρό το είχα μυριστεί. Άλλα τώρα όμως που με βεβαίωσαν άνθρωποι δικοί μου, είμαι σίγουρος εκατό τοις εκατό.

ΣΤΕΛΑ: *[Ψιθυριστά, κοιτάζοντας προς το μπάνιο]* Μίλα πιο σιγά.

[Από το μπάνιο ακούγεται η Μπλανς να τραγουδά ανέμελα. Το τραγούδι συνεχίζεται κατά διαστήματα, σε δραματική αντίστιξη προς όσα λέει ο Στάνλεϊ.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με δηκτική τρυφερότητα]* Κελαηδάει το καναρινάκι μου!

ΣΤΕΛΑ: *[Επιτακτικά αλλά χαμηλόφωνα]* Κάτσε, σε παρακαλώ και πες μου, ήσυχα. Τι έμαθες για την αδερφή μου;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Σαν να ανακοινώνει κατάλογο κατηγοριών]* Ψευτιά νούμερο ένα: όλα όσα μας ξεφούρνιζε είναι τρίχες. Μάθε πως τάιζε με κουτόχορτο τον Μιτς. Αυτός ο χαζός πίστευε πως καλά καλά δεν την έχουν ούτε καν φιλήσει! *[Με σκληρό, θριαμβευτικό γέλιο]* Αλλά η μικρή μας η Μπλανς δεν είναι περιστεράκι. Είναι άλλο σόι περιστεράκι!

ΣΤΕΛΑ: *[Με αγανάκτηση]* Λέγε τι άκουσες και από ποιον;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με πρακτική βεβαιότητα]* Ένας αντιπρόσωπος της εταιρείας μας, που ταξιδεύει χρόνια τώρα στο Λόρελ, ξέρει πολλά για δαύτη, όπως τα ξέρει κι ο καθένας εκεί κάτω. *[Επιδεικτικά, σχεδόν χλευαστικά]* Αυτή στο Λόρελ, έχει μεγαλύτερη φήμη κι από τον πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών. Μόνο που κανένας δεν της έχει εκτίμηση. *[Αργά, δίνοντας έμφαση στο όνομα]* Ο αντιπρόσωπός μας έμενε σ' ένα ξενοδοχείο, που το λένε «Φλαμίνγκο».

ΣΤΕΛΑ: *[Δύσπιστα]* Φλαμίνγκο; Ε, και λοιπόν;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Κοφτά]* Ε, κι ‘αυτή εκεί έμενε.

ΣΤΕΛΑ: *[Με αυθόρμητη άρνηση]* Η αδερφή μου έμενε στο Μπελ Ρεβ!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με περιφρόνηση, κάνοντας μια κίνηση σαν κάτι να γλιστρά από τα δάχτυλά του]* Αυτά που σου λέω εγώ έγιναν ύστερα. Πρώτα γλίστρησε το κτήμα σας μέσα από τα δαχτυλάκια της και ύστερα πήγε στο Φλαμίνγκο, ένα παρακατιανό ξενοδοχείο, που έχει το καλό να μην ανακατεύεται με τα ιδιαίτερα των μεγάλων προσώπων. Η κυρία Μπλανς όμως έδειξε τέτοια σπουδαία διαγωγή, που ακόμα κι η διεύθυνση του Φλαμίνγκο, αναγκάστηκε να της δώσει τα παπούτσια της στο χέρι!

ΣΤΕΛΑ: *[Με οργή, ανεβάζοντας άθελά της τη φωνή]* Όλα είναι ψέματα, προστυχιές!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με προσποιητή κατανόηση]* Ε, βέβαια, το 'ξερα πως δεν θα το παραδεχόσουνα. Σου 'χει ρίξει κι εσένα στάχτη στα μάτια όπως στου Μιτς.

ΣΤΕΛΑ: *[Με τρεμάμενη αγανάκτηση]* Αυτά όλα είναι συκοφαντίες. Τίποτα δεν είναι αλήθεια. Αν ήμουν άντρας και τολμούσε αυτός ο κύριος να πει μπροστά μου όλα αυτά τα πράγματα…

[Ο Στάνλεϊ διακόπτει την αντίδρασή της. Η Στέλα μένει ακίνητη, προσπαθώντας να διατηρήσει την πίστη της στην αδερφή της.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Απειλητικά ήρεμα]* Κουκλάκι, κουκλάκι, πριν έρθω να στα πω, κοίταξα να τις ξεψαχνίσω καλά τούτες τις ιστορίες. Περιμ…περίμενε λίγο να τελειώσω. Το χειρότερο είναι πως η κυρία Μπλανς δεν μπορούσε να σταθεί πια στο Λόρελ. *[Με αυξανόμενη σκληρότητα]* Με δυο τρία ραντεβού μυριζόντουσαν τι κουμάσι ήταν και την παρατούσαν. Τότε αυτή πήγαινε μ' άλλον, ύστερα μ' άλλον, μ' άλλον… Τα συνηθισμένα. Ώσπου τελευταία, παράγινε το κακό. *[Σαν να παραδίδει την τελική απόδειξη]* Γι' αυτό μας ήρθε εδώ φέτος το καλοκαίρι, με το στέμμα στο κεφάλι και με όλα της τα καμώματα. Γιατί ο δήμαρχος της το 'πε καθαρά να του δίνει. *[Σκοτεινά, χωρίς ίχνος συστολής]* Ξέρεις ότι κοντά στο Λόρελ υπάρχει στρατώνας; Και η αδερφή σου έμενε σ' ένα από εκείνα τα σπίτια, που τα λένε οίκους ανοχής;

ΣΤΕΛΑ: *[Απότομα, σχεδόν κραυγάζοντας]* Δεν θέλω ν' ακούσω άλλο!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Αμείλικτα]* Όσο για το τι ευαίσθητος και ξεχωριστός τύπος είναι, θα το δεις στο ψέμα νούμερο δύο.

ΣΤΕΛΑ: Δεν θέλω ν’ ακούσω άλλο!

ΣΤΑΝΛΕΪ: Θαρρείς πως θα ξαναγυρίσει στο σχολείο; *[Με ψυχρή επιμονή]* Δεν πήρε καμιά άδεια από το γυμνάσιο για να ησυχάσουν τα νεύρα της. Τίποτα τέτοιο. Την πετάξανε με τις κλοτσιές πριν τελειώσουν τα μαθήματα. *[Σαν να αποστρέφεται αυτό που ο ίδιος απολαμβάνει να αφηγείται]* Και ντρέπομαι, ειλικρινά ντρέπομαι να σου πω για ποιο λόγο. Τα 'φτιαξε μ' ένα σχολιαρόπαιδο, δεκαεφτά χρονών!

ΣΤΕΛΑ: Με πιάνει αηδία!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με αποφασιστικό χτύπημα της παλάμης]* Ο πατέρας του παιδιού τα 'μαθε και έκανε αναφορά στον επιθεωρητή. Της είπαν να τα μαζεύει και να πάει αλλού. Μάλιστα. Αν θες να ξέρεις, αυτό είναι σαν να την καταδίκασε όλο το Λόρελ. *[Προκλητικά, ζητώντας αντίδραση]* Λοιπόν, πώς σου φάνηκαν όλα αυτά, Στέλα;

ΣΤΕΛΑ: *[Με κόπο, χωρίς να τον κοιτάζει]* Δεν τα πιστεύω. Νομίζω πως ο αντιπρόσωπός σας είναι πολύ πρόστυχος για να μιλάει έτσι. *[Με βαθιά θλίψη, σαν να παραδέχεται κάτι που φοβάται]* Μπορεί μερικά απ' όσα είπε να είναι αλήθεια. Κι εγώ δεν εγκρίνω πολλά πράγματα που κάνει η αδερφή μου. Πάντα της ήταν λίγο… λίγο επιπόλαιη.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με ειρωνική δυσπιστία]* Λίγο επιπόλαιη;

ΣΤΕΛΑ: *[Σαν να υπερασπίζεται μια πληγωμένη ανάμνηση]* Ναι. Όσο ήταν νέα, πολύ νέα, παντρεύτηκε με ένα παιδί που έγραφε ποιήματα. Ήταν πολύ ωραίο παιδί. *[Με τρυφερή θλίψη]* Όμως θαρρώ πως η Μπλανς, εκείνο που ένιωθε γι' αυτόν δεν ήταν τόσο αγάπη όσο θαυμασμός, για κάθε τι δικό του. Λάτρευε τη λεπτότητα και τα χαρίσματά του, που τον κάναν να φαίνεται σαν να μην ανήκει σε τούτον τον κόσμο. *[Διστακτικά, με μια παύση πριν από το ρήμα]* Αλλά σε λίγο ανακάλυψε…

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Κοφτά, ανυπόμονα]* Τι πράγμα;

ΣΤΕΛΑ: *[Χαμηλόφωνα, χωρίς να δραματοποιεί]* Ανακάλυψε πως αυτός ο ωραίος νέος ήταν ένας ομοφυλόφιλος. Δεν σου το 'πε αυτό ο αντιπρόσωπός σου;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Αδιάφορα, σαν να μη μεταβάλλεται τίποτε]* Εμείς κουβεντιάζουμε για τωρινές ιστορίες. Αυτά που λες εσύ γίναν εδώ και χρόνια.

ΣΤΕΛΑ: *[Σχεδόν στον εαυτό της]* Ναι. Πάει πολύς καιρός τώρα.

[Ο Στάνλεϊ στρέφεται προς την τούρτα. Η αλλαγή θέματος είναι απότομη και σκληρή. Το τραγούδι της Μπλανς ακούγεται ακόμα από το μπάνιο.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με φαινομενική αθωότητα]* Μάλιστα. Πόσα κεράκια θα βάλεις στην τούρτα;

ΣΤΕΛΑ: *[Μηχανικά, εξαντλημένη]* Θα σταματήσω στα είκοσι πέντε.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με υπονοούμενο]* Μάλιστα. Τι κάνουμε; Περιμένουμε κανέναν;

ΣΤΕΛΑ: *[Ανήσυχα]* Είπαμε στον Μιτς να 'ρθει.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Ξερά]* Εγώ δεν θα περίμενα απόψε τον Μιτς.

ΣΤΕΛΑ: *[Ξαφνιασμένη]* Γιατί;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Αποφασιστικά]* Ο Μιτς είναι αδελφός μου.

ΣΤΕΛΑ: *[Με φρίκη, πλησιάζοντάς τον]* Τόλμησες… τόλμησες να του πεις;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Απολύτως βέβαιος για το δίκιο του]* Και βέβαια του το 'πα. Θα 'χα βάρος σ' ολη μου τη ζωή, να ξέρω τόσα πράγματα και να αφήσω τον καλύτερό μου φίλο να πιαστεί κορόιδο.

ΣΤΕΛΑ: Τώρα ο Μιτς δεν θέλει να την ξαναδεί;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με τελεσίδικη ψυχρότητα]* Εσύ τι θα 'κανες αν…;

ΣΤΕΛΑ: *[Αδύναμα, σαν να μην πιστεύει αυτό που άκουσε]* Μίλα! Ο Μιτς δεν θέλει να την ξαναδεί;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Πρακτικά, χωρίς οίκτο]* Δεν ξέρω. Δεν βλέπω για ποιο λόγο να μην την ξαναδεί. Μόνο που τώρα ξέρει περί τίνος πρόκειται.

ΣΤΕΛΑ: *[Με βαθιά απογοήτευση]* Στάνλεϊ, η Μπλανς νόμιζε πως ο Μιτς θα την παντρευόταν. Κι εγώ το πίστευα.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Κοφτά, με ωμή βεβαιότητα]* Ε, λοιπόν, δεν θα την παντρευτεί. Πρωτύτερα ναι, μπορούσε να την πάρει. Μα τώρα δεν τρελάθηκε να πέσει στου λύκου το στόμα. *[Με δυνατή οργισμένη φωνή]* Μπλανς, ε Μπλανς, μπορώ σε παρακαλώ να μπω στο μπάνιο μου;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με επιτηδευμένη χάρη]* Μάλιστα, κύριε. Μπορείτε να περιμένετε μια στιγμή;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με ενοχλημένη ειρωνεία]* Άμα περιμένει κανείς μια ώρα, μπορεί να περιμένει και μια στιγμή.

ΣΤΕΛΑ: *[Χαμηλόφωνα, με απόγνωση]* Και δεν θα ξαναγυρίσει στη δουλειά της. Τι θα κάνει;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με άτεγκτη βεβαιότητα]* Εδώ, θα μείνει μονάχα ως την Τρίτη. Για να είμαι σίγουρος, της αγόρασα και το εισιτήριο για το λεωφορείο.

ΣΤΕΛΑ: *[Έντονα]* Πρώτα πρώτα η Μπλανς δεν θέλει να φύγει με το λεωφορείο!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με χαμόγελο που μοιάζει με απειλή]* Εγώ σου λέω πως θα φύγει, και θα πει κι ένα τραγούδι.

ΣΤΕΛΑ: *[Αρνούμενη]* Δεν θα φύγει, Στάνλεϊ, όχι δεν θα φυγ….

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με κάθε λέξη χωριστά]* Θα φύγει! Κομμένη! Θα φύγει την Τρίτη.

ΣΤΕΛΑ: *[Σχεδόν ψιθυριστά]* Τι θα κάνει; Πού θα πάει μονάχη;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με μοιρολατρικό κυνισμό]* Η μοίρα της είναι γραμμένη.

ΣΤΕΛΑ: *[Με τρόμο]* Τι θες να πεις;

[Ο Στάνλεϊ απευθύνεται προς το μπάνιο με προσποιητή ευθυμία. Η Στέλα μένει βυθισμένη στην αγωνία της.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Φωνάζοντας παιχνιδιάρικα]* Τι θα γίνει τώρα; Ει, μ' ακούς, καναρινάκι μου; Άντε, βγες από το μπάνιο!

[Η Μπλανς βγαίνει, αναζωογονημένη και ευδιάθετη. Η αντίθεση ανάμεσα στη δική της διάθεση και στη συντριβή της Στέλας είναι έντονη.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Ανάλαφρα, με πραγματική απόλαυση]* Νιώθω τόσο καλά όταν κάνω ζεστό μπάνιο! Νιώθω τόσο δροσερή και ξεκούραστη, ανάλαφρη!

ΣΤΕΛΑ: Αλήθεια, Μπλανς;

ΜΠΛΑΝΣ: Ω ναι, νιώθω τόσο ευδιάθετη! *[Με νεανική, σχεδόν παιδική ζωηράδα]* Ένα ζεστό μπάνιο κι ένα παγωμένο ουίσκι με κάνουν να βλέπω με καινούργια μάτια τη ζωή. *[Ξαφνικά ανήσυχη, μελετώντας τη Στέλα]* Τι έχεις, Στέλα; Κάτι έγινε. Τι έχεις, Στέλα;

ΣΤΕΛΑ: *[Προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή της]* Τίποτα, τίποτα δεν έγινε, Μπλανς.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με οξυμένη διαίσθηση]* Λες ψέματα. Κάτι έγινε. *[Με τον φόβο να διαπερνά την επιτήδευση]* Τι έγινε όταν ήμουν στο μπάνιο; Τι σου είπε, Στέλα;

ΣΤΕΛΑ: Τίποτα. Τίποτα.

ΜΠΛΑΝΣ: Κάτι σου είπε. Για τον Μιτς και για μένα. Ξέρεις γιατί δεν ήρθε ο Μιτς, αλλά δεν θέλεις να μου το πεις. Πες μου τι συμβαίνει. Γιατί με κοιτάς έτσι σαν να με λυπάσαι;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Φωνάζοντας πολύ δυνατά]* Σκασμός!

[Η Στέλα δεν απαντά. Η αμηχανία βαραίνει το δωμάτιο. Η σκηνή οδηγείται στο δείπνο των γενεθλίων.]

ΟΓΔΟΗ ΣΚΗΝΗ

[Τρία τέταρτα της ώρας αργότερα. Η θέα μέσα από τα μεγάλα παράθυρα χάνεται σιγά σιγά μέσα στο λυκόφως, που διατηρεί ακόμη τη χρυσαφένια λάμψη του. Μια εκτυφλωτική λωρίδα ηλιακού φωτός πέφτει πάνω στην πλευρά μιας μεγάλης δεξαμενής νερού ή ενός βαρελιού πετρελαίου, στην απέναντι πλευρά του άδειου οικοπέδου, προς το

εμπορικό κέντρο της πόλης. Εκεί, το τοπίο αρχίζει να διακρίνεται μέσα από μικροσκοπικές φωτεινές κουκκίδες: παράθυρα που έχουν ήδη φωτιστεί ή αντανακλούν τις τελευταίες ακτίνες του ηλιοβασιλέματος. Οι τρεις τους τελειώνουν ένα θλιβερό δείπνο γενεθλίων. Ο Στάνλεϊ δείχνει κατσουφιασμένος. Η Στέλλα είναι αμήχανη και λυπημένη. Η Μπλανς έχει στο καταβεβλημένο πρόσωπό της ένα σφιγμένο, προσποιητό χαμόγελο. Στο τραπέζι υπάρχει στρωμένη και μια τέταρτη θέση, που παραμένει άδεια]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με ψεύτικη γενναιοδωρία]* Αδελφούλα Μπλανς, έχω ένα μικρό δώρο για τα γενέθλιά σου.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με επιτηδευμένη έκπληξη, προσπαθώντας να διατηρήσει την ευγένεια]* Αλήθεια, Στάνλεϊ; Ομολογώ, δεν το περίμενα. Δεν ξέρω γιατί η Στέλα επιμένει να γιορτάζω τα γενέθλιά μου. Εγώ θα προτιμούσα να τα ξεχάσω. *[Με αμήχανο χιούμορ]* Άμα περάσει κανείς τα είκοσι επτά. Βέβαια, η ηλικία είναι ένα θέμα που καλύτερα κανείς να μη το σκέφτεται.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Επιθετικά ειρωνικός]* Είκοσι επτά είπες;

ΜΠΛΑΝΣ: Τι είναι; Για μένα είναι;

ΣΤΑΝΛΕΪ: Ναι. Πάρ' το. Ελπίζω να σου αρέσει.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με προσεκτική περιέργεια]* Τι…τι είναι αυτό;

[Η Μπλανς ανοίγει το δώρο. Στα χέρια της εμφανίζεται ένα εισιτήριο λεωφορείου. Το πρόσωπό της αδειάζει από έκφραση.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με δυσπιστία, σαν να μην καταλαβαίνει]* Πως, είναι ένα…

ΣΤΑΝΛΕΪ: Εισιτήριο. *[Σκληρά, χωρίς να αφήνει περιθώριο παρερμηνείας]* Εισιτήριο για το Λόρελ. Για το λεωφορείο της Τρίτης.

[Η Μπλανς μένει αποσβολωμένη. Η Στέλα στρέφεται οργισμένη προς τον Στάνλεϊ. Η ατμόσφαιρα καταρρέει.]

ΣΤΕΛΑ: *[Με οργή και πόνο]* Δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Ξεχνάς πώς μου 'χει φερθεί;

ΣΤΕΛΑ: Δεν έπρεπε να είσαι τόσο σκληρός. Δεν έχει κανέναν στον κόσμο!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Αμυντικά, έπειτα ολοένα πιο οργισμένα]* Δεν ήμασταν οι δυο μας ευτυχισμένοι; Όλα καλά δεν ήταν ως την ώρα που μας κουβαλήθηκε αυτή εδώ μέσα; *[Με οξύτητα, επιδιώκοντας να την κάνει να νιώσει ένοχη]* Χωρίς λόγο με παριστάνει σαν πίθηκο μπροστά σου!

[Η Στέλα πιάνεται από τα έπιπλα. Ο πόνος του τοκετού την καταβάλλει. Ο Στάνλεϊ συνειδητοποιεί ξαφνικά ότι κάτι δεν πάει καλά.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Απότομα ανήσυχος]* Στέλα, τι τρέχει, μωρό μου; Τι έχεις μωρό μου;

ΣΤΕΛΑ: *[Πνιχτά, με κόπο]* Πήγαινέ με στο νοσοκομείο.

[Ο Στάνλεϊ τη στηρίζει και τη βγάζει έξω. Μετάβαση σε μεταγενέστερη ώρα του ίδιου βραδιού.]

ΕΝΑΤΗ ΣΚΗΝΗ

[Η Μπλανς κάθεται μόνη, καμπουριασμένη, στο υπνοδωμάτιο, φορώντας κόκκινη σατέν ρόμπα. Δίπλα της ένα μπουκάλι ποτό και ένα ποτήρι. Ο ανεμιστήρας περιστρέφεται. Ακούγεται η γρήγορη, πυρετική πόλκα «Βαρσοβιάνα» — μουσική που υπάρχει μόνο μέσα στο μυαλό της. Πίνει για να την καταπνίξει. Ο Μιτς εμφανίζεται με ρούχα δουλειάς, αξύριστος. Χτυπά το κουδούνι.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Ξαφνιασμένη, φοβισμένη]* Ποιος είναι παρακαλώ;

ΜΙΤΣ: *[Βραχνά, χωρίς τη συνηθισμένη του ευγένεια]* Εγώ. Ο Μιτς.

ΜΠΛΑΝΣ: Μια στιγμή!

[Η πόλκα σταματά απότομα. Η Μπλανς πετάγεται, κρύβει το μπουκάλι στην ντουλάπα και διορθώνει βιαστικά το πρόσωπό της μπροστά στον καθρέφτη. Η αναπνοή της ακούγεται. Ανοίγει την πόρτα.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με ανακούφιση που προσπαθεί να μεταμφιέσει σε πείραγμα]* Μιτς! Κανονικά δεν έπρεπε να σε δεχτώ ύστερα από τη σημερινή διαγωγή σου. Εσύ που ήσουνα τόσο ιπποτικός!

[Η Μπλανς του προσφέρει τα χείλη της. Ο Μιτς την αγνοεί και την προσπερνά. Προχωρεί βαριά στο δωμάτιο. Είναι φανερό πως έχει πιει.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με αναγκαστικό γέλιο, που σβήνει γρήγορα]* Πω πω, τι ψυχρό ύφος και τι ανάρμοστη συμπεριφορά! Είσαι κι αξύριστος! Τι ασυγχώρητη προσβολή για μια κυρία! *[Τρυφερά, αλλά με αγωνιώδη ανάγκη να τον κρατήσει]* Όμως εγώ σε συγχωρώ. Σε συγχωρώ γιατί χαίρομαι που σε βλέπω. Μόλις ήρθες, έπαψε εκείνη η μουσική που μου τριβελίζει το μυαλό. *[Με νευρική επιτάχυνση, καλύπτοντας τον τρόμο με αστεϊσμό]* Έχεις νιώσει ποτέ να σου τριβελίζει κάτι το μυαλό; Μα όχι, φυσικά. Είσαι ένα αθώο κουταβάκι και ποτέ δεν σου τριβέλιζε κάτι τρομερό στο μυαλό σου.

[Ο Μιτς την κοιτάζει επίμονα, χωρίς να ανταποκρίνεται στο παιχνίδι της.]

ΜΙΤΣ: *[Κοφτά, με ανεξήγητη εχθρότητα]* Είναι ανάγκη να δουλεύει τώρα ο ανεμιστήρας;

ΜΠΛΑΝΣ: Όχι.

ΜΙΤΣ: Δεν μ' αρέσουν οι ανεμιστήρες.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Υποχωρητικά, σπεύδοντας να τον ευχαριστήσει]* Να τον κλείσουμε, μωρό μου, δεν με πειράζει.

[Η Μπλανς κλείνει τον ανεμιστήρα. Εκείνος σταματά αργά. Ο Μιτς κάθεται βαριά στο κρεβάτι και ανάβει τσιγάρο.]

[Με ανήσυχη φιλοξενία] Δεν ξέρω αν υπάρχει τίποτα να πιούμε, δεν κοίταξα,

ΜΙΤΣ: *[Ξερά]* Δεν πίνω απ' τα ποτά του Στάνλεϊ.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αμυντικά, προσπαθώντας να κρατήσει το χαμόγελό της]* Δεν είναι του Στάνλεϊ. Όλα όσα είναι εδώ μέσα δεν ανήκουν στον Στάνλεϊ. Έχω κι εγώ μερικά πράγματα. *[Πιο μαλακά, προσπαθώντας να διαβάσει τη σιωπή του]* Πώς είναι η μητέρα σου; Μήπως δεν είναι καλά;

ΜΙΤΣ: Γιατί;

ΜΠΛΑΝΣ: Κάτι σου συμβαίνει απόψε. *[Προσποιητά αδιάφορα, έπειτα νευρικά]* Ας είναι, δεν θέλω να σου κάνω ανάκριση. Ας είναι. Ας δείξω πως δεν παρατήρησα τίποτα το διαφορετικό σε σένα… Ω, πάλι αυτή η μουσική!

ΜΙΤΣ: *[Συνοφρυωμένος]* Ποια μουσική;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αφηρημένα, σαν να ακούει κάτι μακρινό]* Βαρσοβιάνα. Η μουσική που παιζόταν τότε που ο Άλαν… Στάσου, να, τώρα…*[Με μια παράξενη, εύθραυστη ανακούφιση]* …και ο πυροβολισμός. Ύστερα από αυτόν η μουσική πάντοτε σταματά. Να, τώρα σταμάτησε. *[Η πόλκα ακούγεται δυνατότερα στη συνείδηση της Μπλανς. Ένας απότομος ήχος πυροβολισμού τη διακόπτει.]*

ΜΙΤΣ: *[Σκληρά, ανήσυχος αλλά χωρίς τρυφερότητα]* Μου φαίνεται πώς…παραλογίζεσαι.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Σπεύδοντας να αλλάξει θέμα]* Ας πάω να δω. Μπορεί να βρω τίποτα. Με συγχωρείς που δεν είμαι ντυμένη. Δεν περίμενα πια πως θα 'ρχόσουν. *[Με συγκρατημένο παράπονο]* Ξέχασες πως σε είχαμε καλέσει να φάμε μαζί απόψε;

ΜΙΤΣ: *[Χαμηλά, αποφασιστικά]* Δεν είχα σκοπό να ξαναϊδωθούμε.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Σαν να μην άκουσε ή να μην τολμά να καταλάβει]* Δεν σ' ακούω τι λες. Τι σκέφτεσαι; Κάτι μαντεύω στα μάτια σου.

ΜΙΤΣ: *[Με ένταση, κοιτάζοντας γύρω]* Είναι σκοτεινά εδώ, ε;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με εύθραυστη γαλήνη]* Μ' αρέσει το σκοτάδι. Με ξεκουράζει.

ΜΙΤΣ: *[Αργά, υπογραμμίζοντας την κατηγορία]* Δεν σε έχω δει ποτέ στο φως. Πραγματικά.

ΜΠΛΑΝΣ: Σοβαρά;

ΜΙΤΣ: Δεν σε έχω δει απόγευμα.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με προσποιητή έκπληξη]* Και ποιος φταίει;

ΜΙΤΣ: *[Συγκρατημένα οργισμένος]* Ποτέ δεν θέλησες να βγούμε απόγευμα.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αμυντικά]* Μα εσύ εργάζεσαι το απόγευμα, Μιτς.

ΜΙΤΣ: *[Επιμένοντας]* Όχι όμως την Κυριακή. Και πολλές φορές σου είπα να βγούμε την Κυριακή, αλλά πάντα έβρισκες μια δικαιολογία. Ποτέ δεν θέλησες να βγούμε πριν διαβάσει. *[Με αυξανόμενη βεβαιότητα]* Και πάντα προτιμούσες να πηγαίνεις εκεί που δεν είχε πολύ φως.

ΜΠΛΑΝΣ: Ασφαλώς κάτι κρύβεται στα λόγια σου, όμως δεν μπορώ να το καταλάβω.

ΜΙΤΣ: Αυτό που θέλω να πω είναι πως δεν σε έχω δει όπως είσαι, Μπλανς. Λοιπόν, στάσου να ανάψουμε το φως.

ΜΠΛΑΝΣ: Το φως; Ποιο φως; Γιατί;

ΜΙΤΣ: *[Αποφασιστικά, προχωρώντας προς τη λάμπα]*. Αυτό εδώ με το χάρτινο αμπαζούρ!

[Ο Μιτς αφαιρεί το χάρτινο κάλυμμα από τη λάμπα. Το γυμνό φως πέφτει στο πρόσωπο της Μπλανς. Εκείνη τραβιέται πίσω, σαν να δέχεται σωματικό χτύπημα.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Πληγωμένα, σχεδόν ικετευτικά]* Γιατί το 'κανες αυτό;

ΜΙΤΣ: *[Σκληρά, προσπαθώντας να πείσει και τον εαυτό του]* Έτσι, τώρα μπορώ να σε κοιτάζω καθαρά και τίμια.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με σπασμένη αξιοπρέπεια]* Δεν πιστεύω να θέλεις να με προσβάλεις.

ΜΙΤΣ: *[Κοφτά]* Όχι, όχι. Εγώ είμαι ρεαλιστής.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αρχικά ψιθυριστά, έπειτα με έντονη ανάγκη αυτοδικαίωσης]* Εγώ δεν θέλω ρεαλισμό. Θέλω μαγεία! Ναι, μαγεία! Έτσι προσπαθώ να κάνω με τους ανθρώπους. *[Με πάθος, εκθέτοντας το βαθύτερο μυστικό της]* Τους παρουσιάζω πράγματα διαφορετικά, όχι όπως είναι. Δεν λέω την αλήθεια. Λέω εκείνο που θα 'πρεπε να είναι η αλήθεια. *[Με πικρή παραίτηση, σχεδόν ακίνητη κάτω από το φως]* Αν αυτό είναι αμαρτία, δέχομαι να τιμωρηθώ. Μην ανάβεις το φως!

[Η γυμνή λάμπα φωτίζει αμείλικτα την Μπλανς. Ο Μιτς την κοιτάζει δίχως την παλιά του τρυφερότητα..]

ΜΙΤΣ: *[Συγκρατημένα, με απογοήτευση που πονά περισσότερο από την οργή]* Δεν με πειράζει που είσαι μεγαλύτερη απ' όσο νόμιζα. Μα όλα τ' άλλα που μου είπες… Χριστέ μου! Χριστέ μου! *[Με πικρό αυτοσαρκασμό, μετρώντας κάθε λέξη]* Οι όμορφες ιδέες, οι ψευτιές που μου αράδιαζες όλο το καλοκαίρι! Φυσικά το 'ξερα πως δεν είσαι δεκάξι χρονών. Όμως τώρα καταλαβαίνω, πόσο ανόητος ήμουνα που σε φανταζόμουνα τίμια.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Απότομα, σαν να ανακτά ένα δικαίωμα άμυνας]* Και ποιος σου είπε πως δεν είμαι τίμια; Σίγουρα ο γαμπρός μου, ποιος άλλος; Και εσύ κάθισες και τον πίστεψες.

ΜΙΤΣ: *[Αρχικά ενοχικά, έπειτα με την ψυχρότητα ανθρώπου που έχει ελέγξει τα στοιχεία]* Στην αρχή ναι, τον είπα ψεύτη. Μα κατόπιν εξέτασα μοναχός μου όσα έμαθα. Πρώτα πρώτα ρώτησα τον αντιπρόσωπό μας, που ταξιδεύει στη Λόρελ. Ύστερα πήρα στο τηλέφωνο τον ίδιο τον έμπορο.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Κοφτά, φοβούμενη την απάντηση]* Ποιον έμπορο;

ΜΙΤΣ: *[Με έμφαση στο όνομα, παρακολουθώντας την αντίδρασή της]* Τον Κίφαμπερ.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με αναγκαστικό γέλιο που γρήγορα γίνεται θυμός]* Α, τον Κίφαμπερ από το Λόρελ. Τον ξέρω πολύ καλά. Όλη την ώρα έτρεχε πίσω μου, αλλά τον έβαζα στη θέση του. Και τώρα, για να με εκδικηθεί, κάθεται και αραδιάζει ψευτιές.

ΜΙΤΣ: *[Σκληρά, δίχως να υψώσει τη φωνή]* Τρείς άνθρωποι, ο Κίφαμπερ, ο Στάνλεϊ κι ο Σόου ορκίζονται πως όλα είναι αλήθεια.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με περιφρόνηση που προδίδει πανικό]* Και οι τρεις, ο ένας χειρότερος από τον άλλον!

ΜΙΤΣ: *[Σαν σε ανάκριση, αργά]* Δεν έμενες σ' ένα ξενοδοχείο που το λέγαν Φλαμίνγκο, ε;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Σαν να τη χτυπά μια ανάμνηση· αφήνει τη φωνή της να σκοτεινιάσει]* Φλαμίνγκο;… Ποτέ. Ταραντούλα λεγόταν το ξενοδοχείο που έμενα. Τα «Πόδια της ταραντούλα» το λέγανε.

ΜΙΤΣ: Ταραντούλα;

[Η Μπλανς εγκαταλείπει την προσπάθεια να υπερασπιστεί την εικόνα της. Η εξομολόγηση δεν είναι θριαμβευτική: προχωρεί με ρήγματα, σαν να ανασύρει όσα πάλευε να θάψει.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Χαμηλά, με οδυνηρή ειλικρίνεια]* Ναι, ταραντούλα, είναι μια μεγάλη αράχνη…Εκεί οδηγούσα τα θύματά μου. Ναι, είχα πολλές γνωριμίες με περαστικούς. Μετά τον θάνατο του Άλαν… *[Με την ανάσα κομμένη, χωρίς μελοδραματισμό]* …οι γνωριμίες με τους περαστικούς, νόμιζα πως ήταν το μόνο που μου απόμενε για να γεμίζω την άδεια μου καρδιά. *[Με ταχύτητα που προδίδει φόβο]* Νόμιζα πως με είχε πιάσει κάτι σαν πανικός. Ένας πανικός που με έσπρωχνε από τον έναν στον άλλον. Ζητούσα προστασία εδώ κι εκεί, στα πιο απίθανα μέρη. *[Σχεδόν άηχα, ντροπιασμένη]* Ακόμα και τώρα, τελευταία, μ' ένα παιδί δεκαεφτά χρονών. Αλλά κάποιος έγραψε στον γυμνασιάρχη: «Αυτή η γυναίκα είναι ηθικώς ακατάλληλη για δασκάλα». «Αυτή η γυναίκα ήταν ηθικώς ακατάλληλη για δασκάλα». *[Αναγνωρίζοντας το γεγονός χωρίς πια υπεκφυγή]* Ήταν αλήθεια, έτσι μου φαίνεται. Από μια πλευρά ήμουνα βέβαια ακατάλληλη. *[Με εξάντληση και βαθιά μοναξιά]* Γι' αυτό ήρθα εδώ. Δεν είχα πουθενά αλλού να πάω. Ήμουνα ένα κουρέλι. Ξέρεις τι θα πει κουρέλι; Τα νιάτα μου σβήσανε ξαφνικά. *[Μαλακά, με μια τελευταία ελπίδα]* Και τότε γνώρισα εσένα. Μου είπες πως είχες ανάγκη από κάποιον. Είχα κι εγώ ανάγκη από κάποιον. *[Με τρυφερότητα που πλησιάζει το κλάμα]* Ευχαριστούσα τον Θεό που σε έφερε κοντά μου, γιατί φαινόσουν τόσο καλός. Ένα άνοιγμα στον βράχο του κόσμου, για να μπορέσω να κρυφτώ. *[Αργά, αποδεχόμενη την απώλεια]* Αλλά το βλέπω. Είχα ζητήσει πολλά και είχα ελπίσει πάρα πολλά. Ο Κίφαμπερ , ο Στάνλεϊ και ο Σόου, έσταξαν το φαρμάκι τους και έκαναν το ποτήρι τους να ξεχειλίσει.

ΜΙΤΣ: *[Ξεσπώντας, με πληγωμένη εμπιστοσύνη]* Μου είπες ψέματα, Μπλανς!

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αμέσως, με πεισματική διάκριση ανάμεσα στα γεγονότα και στο συναίσθημα]* Ποτέ δεν σου είπα ψέματα!

ΜΙΤΣ: *[Με φωνή που σκληραίνει]* Ψέματα! Ψέματα! Ψέματα! Ήσουν γεμάτη ψέματα από μέσα κι απ' έξω!

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με απελπισμένη έμφαση]* Ποτέ από μέσα! Ποτέ δεν είχα ψέματα στην καρδιά μου!

[Ακούγεται από τον δρόμο η Μεξικανή πωλήτρια λουλουδιών για τους νεκρούς. Η παρουσία της διακόπτει βίαια την αντιπαράθεση. Η Μπλανς ακούει την κραυγή σαν προμήνυμα. Το «μπλε πιάνο» και η μνήμη της πόλκας μπορούν να επανέλθουν υποδόρια, όχι ως ρεαλιστική μουσική του χώρου.]

ΜΕΞΙΚΑΝΗ: *[Από μακριά, μονότονα, σαν τελετουργική διαλάληση]* Λουλούδια! Λουλούδια για τους πεθαμένους! Flores, flores para los muertos!

ΜΠΛΑΝΣ: *[Ξαφνιασμένη, στρέφοντας το κεφάλι προς την πόρτα]* Α! Κάποιος είναι απ' έξω.

ΜΕΞΙΚΑΝΗ: *[Πιο κοντά, επίμονα]* Λουλούδια, λουλούδια για τους πεθαμένους!

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αναστατωμένη, περισσότερο στον εαυτό της παρά στην πωλήτρια]* Όχι. Όχι. Όχι τώρα. Όχι τώρα! Όχι!

[Η φωνή της πωλήτριας απομακρύνεται. Η Μπλανς βυθίζεται σε ανάμνηση του Μπελ Ρεβ, όπου ο θάνατος βρισκόταν διαρκώς δίπλα στη ζωή.]

ΜΕΞΙΚΑΝΗ: *[Από το βάθος, σβήνοντας]* Λουλούδια… λουλούδια για τους πεθαμένους…

ΜΠΛΑΝΣ: Καβγάδες, παράπονα, τύψεις. Αν έκανες όπως σου έλεγα, δεν θα γινόταν αυτό.

ΜΕΞΙΚΑΝΗ: Στεφάνια, στεφάνια, για τους πεθαμένους. Στεφάνια.

ΜΠΛΑΝΣ: Ήταν στη μέση και η κληρονομιά, και άλλα πολλά. Και εκείνο το ματωμένο μαξιλάρι. Τα σεντόνια της θέλουνε άλλαγμα. Ναι, μητέρα, ωστόσο δεν μπορούμε μια μικρή αραπίνα γι' αυτό; Φυσικά όχι, δεν μπορούσαμε, όλα περνούσαν αλλά…

ΜΕΞΙΚΑΝΗ: Λουλούδια, *flores, flores para los muertos*!

ΜΠΛΑΝΣ: *[Σαν υπνωτισμένη, με το βλέμμα μακριά από τον Μιτς]* Ο θάνατος…

ΜΕΞΙΚΑΝΗ: *Flores*.

ΜΠΛΑΝΣ: Εγώ καθόμουν εδώ κι εκείνη καθόταν εκεί, και ο θάνατος βρισκόταν τόσο κοντ,ά όσο τώρα εσύ. *[Με φωνή σβησμένη, διακόπτοντας τις λέξεις]* Δεν τολμούσαμε να παραδεχτούμε πόσο δεν τον είχαμε ακούσει καθόλου…

ΜΕΞΙΚΑΝΗ: Λουλούδια, λουλούδια για τους πεθαμένους. Λουλούδια.

ΜΠΛΑΝΣ: Θάνατος…

ΜΕΞΙΚΑΝΗ: *Flores*.

ΜΠΛΑΝΣ: Θάνατος. Το αντίθετο είναι πόθος. Παράξενο σου φαίνεται; Γιατί, να σου φαίνεται παράξενο; Κοντά στο Μπελ Ρεβ, προτού χάσουμε το Μπελ Ρεβ, ήταν ένα στρατώνας όπου γυμνάζονταν νέοι στρατιώτες. Και Σαββατόβραδα πήγαιναν στην πόλη και μεθούσαν.

ΜΕΞΙΚΑΝΗ: Στεφάνια.

ΜΠΛΑΝΣ: Και όταν γύριζαν πίσω, μπαίναν τρικλίζοντας στον κήπο μου και φωνάζαν «Μπλανς, Μπλανς». Η γριά ήταν κουφή και δεν άκουγε τίποτα. Έτσι εγώ πολλές φορές κατέβαινα, και έσμιγα μαζί τους.

ΜΕΞΙΚΑΝΗ: Στεφάνια, λουλούδια, λουλούδια για τους πεθαμένους.

[Μακρά σιωπή. Ο Μιτς δεν προσφέρει παρηγοριά. Η ένταση της σκηνής μετατοπίζεται από τη δημόσια ντροπή στην ιδιωτική απόρριψη.]

ΜΠΛΑΝΣ: Τι ζητάς από μένα;

ΜΙΤΣ: *[Χαμηλά, με πικρία]* Εκείνο που δεν χάρηκα όλο το καλοκαίρι…

ΜΠΛΑΝΣ: Τότε να με παντρευτείς, Μιτς.

ΜΙΤΣ: *[Σχεδόν άκαμπτος, αποφασιστικά]* Δεν θέλω πια να σε παντρευτώ.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Σαν να μην κατάλαβε, παγωμένη]* Δεν θέλεις;

ΜΙΤΣ: *[Με σκληρότητα που κρύβει δική του ντροπή]* Δεν είσαι πολύ καθαρή για να σε έχω κοντά στη μητέρα μου.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Απότομα, με φωνή που ανεβαίνει σε κραυγή]* Τότε λοιπόν φύγε! Φύγε! Φύγε σου λέω, πριν αρχίσω να φωνάζω! Φωτιά! Φωτιά! Φωτιά!

[Ο Μιτς αποχωρεί. Η Μπλανς μένει μόνη. Η κραυγή «Φωτιά!» συνεχίζει να αντηχεί, καθώς τα φώτα μεταβαίνουν στην επόμενη σκηνή]

ΔΕΚΑΤΗ ΣΚΗΝΗ

[Λίγες ώρες αργότερα, την ίδια νύχτα. Η Μπλανς πίνει ασταμάτητα από τότε που έφυγε ο Μιτς. Έχει σύρει το μπαούλο της στη μέση του υπνοδωματίου. Είναι ανοιχτό και πάνω του έχουν πεταχτεί φορέματα με λουλουδάτα σχέδια. Καθώς συνέχιζε να πίνει και να πακετάρει, την κυρίευσε μια υστερική ευφορία. Έχει φορέσει ένα λευκό σατέν βραδινό φόρεμα, αρκετά λερωμένο και τσαλακωμένο, και ασημένια παπούτσια με φθαρμένες σόλες, που έχουν στρας στις φτέρνες. Τώρα τοποθετεί τη διάδημα με τα στρας στο κεφάλι της, μπροστά στον καθρέφτη του μπουντουάρ, και μουρμουρίζει με έξαψη σαν να απευθύνεται σε μια ομάδα απόκοσμων θαυμαστών.]

ΜΠΛΑΝΣ: Ας φορέσω αυτό το κλαρωτό φουστάνι με τα λουλούδια. Όχι! Καλύτερα αυτή την τουαλέτα από άσπρο σατέν. Και ένα ζευγάρι ασημένια πασουμάκια με αστραφτερά μπιχλιμπίδια στα τακούνια. Και ύστερα ένα καπέλο με φτερά. Ή μάλλον το διάδημα με τα μαργαριτάρια. Τι θα λέγατε, κύριοι, αν πηγαίναμε να κολυμπήσουμε με φεγγάρι στο παλιό λατομείο; Φυσικά, πρέπει να μείνει κάποιος από όλους μας ξεμέθυστος για να μας πάει ως εκεί. Έτσι μόνο θα πάψει να βουίζει το κεφάλι μου. Προσοχή όμως, να βουτήξει στα βαθιά της λίμνης, έτσι και χτυπήσει στα βράχια, δεν γλιτώνει.

[Τρεμάμενη, σηκώνει τον καθρεφτάκι χειρός για να κοιτάξει καλύτερα το είδωλό της. Κόβεται η ανάσα της και χτυπά τον καθρέφτη με δύναμη πάνω στο τραπέζι, με το γυαλί να ραγίζει. Βγάζει ένα μικρό βογκητό και προσπαθεί να σηκωθεί. Ο Στάνλεϊ εμφανίζεται στη γωνία του κτιρίου. Φορά ακόμη το έντονο πράσινο μεταξωτό πουκάμισο του μπόουλινγκ. Καθώς στρίβει, ακούγεται μουσική από πιάνο σε ταβέρνα. Συνεχίζει να παίζει χαμηλά σε όλη τη σκηνή. Μπαίνει στην κουζίνα και κλείνει με πάταγο την πόρτα. Μόλις βλέπει τη Μπλανς, σφυρίζει χαμηλόφωνα. Έχει πιει μερικά ποτά στον δρόμο και έχει φέρει μαζί του μπουκάλια μπίρας του ενός λίτρου.]

ΜΠΛΑΝΣ: Πως είναι η αδελφή μου;

ΣΤΑΝΛΕΪ: Φίνα τα πάει.

ΜΠΛΑΝΣ: Και το μωρό;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Πιο πρακτικά, μιλώντας για τη Στέλα]* Το πρωί το περιμένουμε. Γι' αυτό μου είπαν να…να γυρίσω σπίτι, να πάρω κανέναν υπνάκο.

ΜΠΛΑΝΣ: Και θα μείνουμε μόνοι μας εδώ τη νύχτα;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με ειρωνικό υπονοούμενο, συνειδητοποιώντας ότι είναι μόνοι]* Ναι. Μόνο, εγώ κι εσύ, Μπλανς. Εξόν και αν έχεις κρύψει κανέναν κάτω από το κρεβάτι. *[Κοιτάζοντας το ένδυμά της, με χλευαστική περιέργεια]* Τι σου 'ρθε και έβαλες αυτά τα…αυτά τα φτερά;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με επιτηδευμένη αδιαφορία, σαν να συνεχίζει μια προηγούμενη κοινωνική συζήτηση]* Α ναι, ναι ξέχασα! Εσύ έφυγες πριν έρθει το τηλεγράφημα.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Απορημένος, αργά]* Α είχες τηλεγράφημα;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με ζωηρή, σχεδόν παιδική αυταπάτη]* Έλαβα, ένα τηλεγράφημα από έναν παλιό θαυμαστή μου.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Τίποτα ευχάριστο;

ΜΠΛΑΝΣ: Μάλλον. Είναι μια πρόσκληση.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Προσποιούμενος ενδιαφέρον]* Για πού; Για κανά πανηγύρι;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με φανταχτερή επισημότητα]* Κρουαζιέρα. Στην Καραϊβική με γιοτ!

ΣΤΑΝΛΕΪ: Μπα, μπα, μπα, μπα!

ΜΠΛΑΝΣ: Πρώτη φορά στη ζωή μου δοκίμασα τέτοια συγκίνηση.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Ε, βέβαια.

ΜΠΛΑΝΣ: Ήρθε σαν ουρανοκατέβατο.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Ποιος είπες που σου το στέλνει;

ΜΠΛΑΝΣ: Ένας παλιός θαυμαστής μου.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Αυτός που σου χάρισε την άσπρη γούνα;

ΜΠΛΑΝΣ: Ναι. Ο κος Σεπ Χάντλεϊ. Είχα να τον δω από τα Χριστούγεννα. Συναντηθήκαμε τυχαία σε ένα μεγάλο κατάστημα. Και να τώρα, με προσκαλεί για ένα ταξιδάκι στην Καραϊβική. Το πρόβλημα είναι τι θα φορέσω. Ψάχνω στο μπαούλο να δω αν έχει κατάλληλα ρούχα για το τροπικό κλίμα.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Δεν ξέρεις πώς έρχονται τα πράγματα.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με γρήγορη, ασυγκράτητη αισιοδοξία]* Πάνω στην ώρα που έλεγα πως η τύχη έπαψε να μου χαμογελάει…

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Διορθώνοντάς την ειρωνικά]* Να σου στην οθόνη ο εκατομμυριούχος από το Μαϊάμι!

ΜΠΛΑΝΣ: *[Απότομα, ενοχλημένη που χαλάει η ιστορία της]* Δεν είναι από το Μαϊάμι. Είναι από το Ντάλας.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Από το Ντάλας, ναι.

ΜΠΛΑΝΣ: Ναι, από το Ντάλας. Εκεί ξέρεις, το χρυσάφι κυλάει στους δρόμους σαν το νερό.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με προσποιητή συγκατάβαση]* Τέλος πάντων, ας είναι απ' όπου θέλει.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με νευρική προστακτικότητα, προσπαθώντας να ελέγξει τον χώρο]* Τράβα τις κουρτίνες, αν συνεχίσεις να γδύνεσαι!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Ανέμελα, επιδεικνύοντας την κυριαρχία του στο σπίτι]* Όχι, όχι. Τώρα θα βγάλω μόνο το πουκάμισο. *[Με ψεύτικη συντροφικότητα]* Έλα τώρα, Δεν αφήνουμε την γκρίνια στην πάντα, να πιούμε κανά ποτηράκι;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Κοφτά, προφυλακτικά]* Όχι, ευχαριστώ.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Σηκώνοντας τη φωνή με μια άβολη πανηγυρικότητα]* Έλα πιες. Η νύχτα τούτη θα μείνει αξέχαστη και στους δυο μας. Εσύ θα 'χεις τον εκατομμυριούχο σου κι εγώ τον γιο μου!

ΜΠΛΑΝΣ: *[Ανήσυχα, παρατηρώντας τον]* Τι κάνεις εκεί;

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με παράξενη υπερηφάνεια]* Θα βάλω κάτι που το 'χω μόνο για εξαιρετικές περιπτώσεις, σαν τη σημερινή. *[Δείχνοντας το ρούχο, σαν να μοιράζεται μια ευχάριστη ανάμνηση]* Κοίτα! Οι μεταξωτές πιτζάμες που φορούσα την πρώτη νύχτα του γάμου. *[Με παιδική θριαμβολογία που ξαφνικά μοιάζει απειλητική]* Άμα χτυπήσει το τηλέφωνο και μου πουν «γεννήθηκε αγόρι», θα σκίσω ένα κομμάτι και θα το σηκώσω ψηλά. Έτσι, σαν σημαία! *[Με επιτηδευμένη εγκαρδιότητα]* Μου φαίνεται πως είμαστε τυχεροί κι οι δυο μας.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με αμυντική ευγένεια, επιμένοντας στο παραμύθι]* Όσο σκέφτομαι, πως σε λίγο θα ξαναβρώ την ησυχία μου, μου έρχεται να κλαίω από χαρά.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Καλά, ο εκατομμυριούχος από το Ντάλας, δεν θα σου ταράξει την ησυχία σου;

ΜΠΛΑΝΣ: Ω, δεν είναι από κείνους που ξέρεις. Είναι κύριος, πολύ καθώς πρέπει. Και με εκτιμά. Του αρέσει μόνο η συντροφιά μου. *[Με ονειροπόλα βεβαιότητα, προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό της]* Καμιά φορά το χρήμα κάνει τους ανθρώπους να νιώθουν μεγάλη μοναξιά. Μια γυναίκα έξυπνη, καλλιεργημένη και με ανατροφή, μπορεί να γεμίσει αφάνταστα τη ζωή ενός άντρα. *[Με υπερηφάνεια που σπάει σε θλίψη]* Αυτά τα προσόντα εγώ τα έχω. Δεν είναι πράγματα που χάνονται με τα χρόνια. Η φυσική ομορφιά περνάει γρήγορα, είναι κάτι προσωρινό. Αλλά η ομορφιά του νου, ο ψυχικός πλούτος, η τρυφερότητα της καρδιάς… και αυτά εγώ τα έχω. Δεν σβήνουν εύκολα, ίσα ίσα δυναμώνουν με τον καιρό. *[Με ευάλωτη αξιοπρέπεια]* Και τι παράξενο να λέω πως είμαι φτωχή, ενώ κρύβω τόσους θησαυρούς στην καρδιά μου; Πιστεύω πως είμαι μια πολύ, πολύ πλούσια γυναίκα, *[Με πικρή αυτομομφή]* αλλά φέρθηκα κουτά και έριξα τα μαργαριτάρια μου στα…

ΣΤΑΝΛΕΪ: Στα γουρούνια.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αλλάζοντας απότομα στόχο, με οργή]* Γουρούνια, ναι γουρούνια. Και δεν το λέω μόνο για σένα. Το λέω και για τον φίλο σου τον κύριο Μίτσελ. Ήρθε να με δει απόψε. Τόλμησε να παρουσιαστεί μπροστά μου με τα ρούχα της δουλειάς του, για να μου πει ένα σωρό συκοφαντίες. Όλες εκείνες τις βρωμερές ιστορίες που είχε ακούσει από εσένα. *[Θριαμβευτικά, κατασκευάζοντας μια ανακούφιση]* Όμως τον έστειλα από εκεί που ήρθε. Αργότερα ξαναγύρισε. Ήρθε με ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα να με παρακαλέσει να τον συγχωρήσω. Με ικέτευε, να τον συγχωρέσω! *[Με δήθεν αυστηρή ηθική βεβαιότητα]* Αλλά υπάρχουν και πράγματα που δεν τα συγχωρεί κανείς εύκολα. Την προστυχιά, που γίνεται με υπολογισμό, δεν μπορεί κανείς να τη συγχωρέσει. Είναι η πιο ασυγχώρητη πράξη. Το μόνο που ποτέ, μα ποτέ δεν έκανα! *[Σαν να επαναλαμβάνει λόγια που εύχεται να είχε πει]* «Σε ευχαριστώ, φίλε μου», του είπα, «μα ήμουν κουτή, που νόμιζα πως ταιριάζουμε ο ένας με τον άλλον. Οι δρόμοι μας στη ζωή, είναι πολύ διαφορετικοί. Δεν συμβιβάζονται οι αντιλήψεις μας, οι ιδέες μας, η καταγωγή μας. Πρέπει να είμαστε ρεαλιστές. Αντίο λοιπόν φίλε μου, και ας μην κρατάμε κακία μεταξύ μας».

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με ξαφνική κοφτερή διαύγεια]* Μάλιστα. Αυτό έγινε πριν ή μετά που πήρες το τηλεγράφημα;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Κομπιάζοντας, παγιδευμένη από τη λεπτομέρεια]* Ποιο τηλεγράφημα; Α… όχι, όχι, όχι… μετά. Το τηλεγράφημα ήρθε ακριβώς…

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Απογυμνώνοντας κάθε λέξη από ευγένεια]* Ακριβώς! Δεν ήρθε κανένα τηλεγράφημα. Δεν υπάρχει εκατομμυριούχος. Ούτε ο Μιτς γύρισε πάλι εδώ με τριαντάφυλλα., γιατί, ξέρω πού είναι. *[Με ολοένα πιο επιθετική περιφρόνηση]* Όλα αυτά είναι φαντασίες και κόλπα και ψευτοκαμώματα. Δεν βλέπεις τα χάλια σου; *[Πλησιάζοντας απειλητικά, δείχνοντας το φόρεμα και την κορώνα]* Δεν βλέπεις που έγινες σαν καρνάβαλος με τούτο δω το φουστάνι που το νοικιάζουν τα παλιατζίδικα τις Απόκριες για πενήντα σεντ! Και αυτή η κορώνα στο κεφάλι; Καμιά βασίλισσα θαρρείς πως είσαι;

ΜΠΛΑΝΣ: Ω, Θεέ μου!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με οργή που πηγάζει από την ανάγκη κυριαρχίας]* Απ' την αρχή σε κατάλαβα! Ούτε μια φορά δεν σε πίστεψα, Μπλανς. Ήρθες εδώ, μας γέμισες με πούδρες, μυρωδιές, έβαλες χάρτινο αμπαζούρ στη λάμπα, και να…το σπίτι έγινε μονομιάς Αίγυπτος κι εσύ βασίλισσα του Νείλου! *[Σχεδόν φτύνοντας τις λέξεις]* Κάθεσαι στον θρόνο σου και μου ρουφάς το ουίσκι! Μ' ακούς; Αυτό κάνεις! Μου ρουφάς το ουίσκι.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με τρόμο, υποχωρώντας]* Φύγε! Φύγε από δω! Φύγε!

[Η Μπλανς προσφεύγει στο τηλέφωνο, προσπαθώντας να βρει τον φανταστικό προστάτη της. Το τηλέφωνο γίνεται το τελευταίο αντικείμενο που της υπόσχεται έξοδο από τον κλειστό χώρο.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Στο ακουστικό, ασθμαίνοντας αλλά προσπαθώντας να μιλήσει επίσημα]* Εμπρός; Εμπρός, κέντρο; Υπεραστικά παρακαλώ, συνδέστε με το Ντάλας. Με τον κύριο Σεπ Χάντλεϊ. Είναι πασίγνωστος, δεν χρειάζεται διεύθυνση. Όλος ο κόσμος τον ξέρει! *[Χάνοντας τη συνοχή της σκέψης της]* Όχι, δεν μπορώ να τη βρω τώρα. Σας παρακαλώ, προσπαθήστε να με καταλάβετε! Όχι… όχι…όχι…όχι…*[Πανικόβλητη, ενώ αντιλαμβάνεται την παρουσία του Στάνλεϊ]* Περιμένετε μια στιγμή! Εδώ πέρα είναι κάποιος με… Τίποτα. Ακούστε, σας παρακαλώ! Εμπρός, εμπρός κέντρο; *[Σχεδόν ουρλιάζοντας μέσα στο ακουστικό]* Αφήστε τα υπεραστικά. Δώστε μου το τηλεγραφείο! Δεν έχω καιρό! Το τηλεγραφείο. Παρακαλώ, παρακαλώ, γράψτε το τηλεγράφημα: "Ευρίσκομαι εις απελπιστικήν, απελπιστικήν θέσιν … Βοηθήστε με! Έπεσα σε παγίδα!"

[Το τηλέφωνο μένει ανοιχτό. Ο Στάνλεϊ βγαίνει από το μπάνιο.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Ήρεμα, με επικίνδυνη βεβαιότητα]* Μάλιστα. Άφησες ανοιχτό το τηλέφωνο.

[Ο Στάνλεϊ παρεμβάλλεται στον δρόμο προς την έξοδο. Η Μπλανς προσπαθεί να περάσει, αποφεύγοντας την άμεση σύγκρουση. Οι αποστάσεις και οι παύσεις έχουν καθοριστική σημασία.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Κοφτά, με τρόμο]* Άσε με! Άσε με να περάσω!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με προσποιητή προθυμία]* Να περάσεις; Και βέβαια. Να πέρνα.

ΜΠΛΑΝΣ: Στάσου εκεί.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Έχει τόπο για να περάσεις.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Αποφασιστικά, παρότι τρέμει]* Έννοια σου και εγώ θα περάσω!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Απειλητικά, υπονοώντας ότι δεν σκοπεύει να υποχωρήσει]* Δεν μου λες; Νομίζεις πως θα σ' εμποδίσω; Αν και, εδώ που τα λέμε…δεν θα το πω και άσχημα… να σε εμποδίσω.

[Η Μπλανς οπισθοχωρεί προς την κρεβατοκάμαρα. Οι αλλόκοτες σκιές του φωτισμού γιγαντώνονται στους τοίχους· οι ήχοι της νύχτας αποκτούν απειλητική, σχεδόν ζωώδη χροιά.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με τρόμο που μετατρέπεται σε απελπισμένη προειδοποίηση]* Στάσου εκεί! Μην προχωρήσεις άλλο γιατί θα…!

ΣΤΑΝΛΕΪ: Τι;

ΜΠΛΑΝΣ: Θα γίνει μεγάλο κακό!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Προκλητικά, σαν να διασκεδάζει με τον φόβο της]* Τι θέλεις να μου παραστήσεις τώρα;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με κομμένη ανάσα, κρατώντας τον σε απόσταση]* Πρόσεξε! Μην πλησιάζεις!

[Η Μπλανς αρπάζει ένα μπουκάλι από το τραπέζι και το σπάει. Κρατά τον κοφτερό λαιμό του μπροστά της σαν όπλο. Ο Στάνλεϊ παρακολουθεί την κίνηση χωρίς να υποχωρήσει.]

Είμαι επικίνδυνη!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με αιφνίδια επιθετικότητα]* Γιατί έσπασες το μπουκάλι; Γιατί το έκανες αυτό;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Σχεδόν ουρλιάζοντας, αποφασισμένη να αμυνθεί]* Να σου ξεσκίσω το πρόσωπο!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με σαρκαστική πρόκληση]* Όσο γι' αυτό, βάζω στοίχημα πως μπορείς να το κάνεις!

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με φωνή που τρέμει, αλλά δεν υποχωρεί]* Θα το κάνω! Θα το κάνω αν…

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Χαμηλώνοντας επικίνδυνα τη φωνή]* Ώστε θές καβγά ε; Εντάξει, με το άγριο…

[Ο Στάνλεϊ ορμά. Το τραπέζι ανατρέπεται. Η Μπλανς προσπαθεί να τον χτυπήσει με το σπασμένο γυαλί, αλλά εκείνος της πιάνει τον καρπό. Ο φωτισμός και η μουσική κορυφώνουν την απειλή.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Απότομα, επιτακτικά, παλεύοντας να της αποσπάσει το γυαλί]* Τίγρισσα, ε τίγρισσα. Το μπουκάλι! Άσ' το! Άσ' το σου λέω! Άσ' το!

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με μια τελευταία, πνιγμένη προσπάθεια αντίστασης]* Όχι!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με ανατριχιαστική βεβαιότητα]* Αυτό έπρεπε να γίνει απ΄ την αρχή.

[Η αντίσταση της Μπλανς κάμπτεται. Η σκηνή σκοτεινιάζει· η βία υποδηλώνεται σκηνικά και δεν αναπαρίσταται ρεαλιστικά.]

ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΣΚΗΝΗ

[Μερικές εβδομάδες αργότερα. Στο σπίτι των Κοβάλσκι επικρατεί παράδοξη καθημερινότητα. Οι άντρες παίζουν χαρτιά στην κουζίνα. Η Στέλα και η Γιούνις ετοιμάζουν τη Μπλανς για την αναχώρησή της. Εκείνη βρίσκεται στο μπάνιο. Η Στέλα κρατά μέσα της μια αγωνία που δεν τολμά να ομολογήσει.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Στον Μιτς, με θορυβώδη ευθυμία, επιδεικνύοντας την αυτοπεποίθησή του]* Ένα χαρτί σφηνωτό περίμενα για κέντα και να' το που μου'ρθε!

ΠΑΜΠΛΟ: Maldita sea tu suerte!

ΣΤΑΝΛΕΪ: Μίλα τη γλώσσα μας, βρωμοσπανιόλε.

ΠΑΜΠΛΟ: Άσε με, την τύχη μου καταριέμαι.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Και ξέρεις εσύ τι είναι τύχη; Τύχη είναι να πιστεύεις πως είσαι τυχερός. Όταν πολεμούσαμε στο Σαλέρνο, είχα εμπιστοσύνη στην τύχη μου. Ήξερα πως στους πέντε, οι τέσσερις δεν θα γλιτώνανε. Όμως εγώ πίστευα πως θα γλίτωνα - και να που γλίτωσα. Το' χω καλά χωνέψει. Αν θέλεις να μην πας χαμένος σε τούτον τον παλιόκοσμο, πρέπει να πιστεύεις πως είσαι τυχερός.

ΜΙΤΣ: Εσύ φταις, εσύ φταις, να το, εσύ φταις…

[Η Στέλα μπαίνει στην κρεβατοκάμαρα και αρχίζει να διπλώνει ένα φόρεμα.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: Τι έπαθε αυτός;

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Με αγανάκτηση, ρίχνοντας μια ματιά στους άντρες]* Πάντα το έλεγα πως οι άντρες είναι αναίσθητοι, αλλά του λόγου σας το παραξηλώσατε. Ίδια γουρούνια!

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Ξερά, αποφεύγοντας την ευθύνη]* Τι έπαθε αυτή;

ΣΤΕΛΑ: *[Με εξαντλημένη τρυφερότητα, αλλάζοντας θέμα]* Γιούνις, τι κάνει το παιδί μου, κλαίει;

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Καθησυχαστικά]* Κοιμάται ήσυχα, ήσυχα σαν αγγελούδι. Σου έφερα λίγα σταφύλια. *[Χαμηλόφωνα, με προσοχή]* Πως είναι η Μπλανς;

ΣΤΕΛΑ: *[Με σφιγμένο λαιμό]* Κάνει μπάνιο.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Με γνήσια έγνοια]* Πώς είναι τώρα;

ΣΤΕΛΑ: *[Αποφεύγοντας το βλέμμα της]* Τίποτα δεν έφαγε. Ζήτησε μόνο κάτι να πιει.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Σχεδόν ψιθυριστά]* Τι το' πες εκείνο;

ΣΤΕΛΑ: *[Διστακτικά, σαν να προσπαθεί να δικαιολογηθεί]* Της είπα πως κανονίσαμε να πάει για λίγο στην εξοχή, να ξεκουραστεί. Αυτή φαντάζεται πως θα έρθει να την πάρει ο Σεπ Χάντλεϊ.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Από το μπάνιο, με επιτηδευμένη κοσμική ευγένεια]* Στέλα!

ΣΤΕΛΑ: Ναι, Μπλανς.

ΜΠΛΑΝΣ: Αν μου τηλεφωνήσει κανείς, όσο θα είμαι στο μπάνιο, κράτα τον αριθμό, και πες του ότι μόλις τελειώσω θα τον πάρω.

ΣΤΕΛΑ: *[Προσπαθώντας να ακουστεί φυσική]* Καλά, Μπλανς.

ΣΤΕΛΑ: *[Μόνη με τη Γιούνις, συντετριμμένη]* Δεν ξέρω αν έκανα καλά.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Σταθερά, θέλοντας να τη συγκρατήσει]* Και τι άλλο μπορούσες να κάνεις;

ΣΤΕΛΑ: *[Με ενοχή που δεν αντέχει να αρθρώσει]* Αν πίστευα όσα λέει, δεν θα μπορούσα πια να ζήσω με τον Στάνλεϊ.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Πρακτικά, σχεδόν αυστηρά, σαν να της επιβάλλει να επιβιώσει]* Τίποτα μην πιστεύεις. Ό,τι και να γίνει, εσύ θα τραβήξεις τον δρόμο σου.

[Η Μπλανς βγαίνει από το μπάνιο. Είναι περιποιημένη με σχολαστικότητα, αλλά η ευθραυστότητά της είναι ορατή. Η Στέλα και η Γιούνις ανταλλάσσουν κρυφά βλέμματα.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με νευρική λεπτότητα]* Στέλα, με βλέπει κανείς;

ΣΤΕΛΑ: Όχι, Μπλανς. *[Προς την Γιούνις.]* Πες της πως είναι όμορφη.

ΓΙΟΥΝΙΣ: Ναι.

ΜΠΛΑΝΣ: Σε παρακαλώ, τράβηξε τις κουρτίνες.

ΣΤΕΛΑ: *[Απαλά, χωρίς να την αντικρούσει]* Κλειστές είναι.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Πόσες κάρτες;

ΠΑΜΠΛΟ: Δύο.

ΣΤΙΒ: Εγώ πολλές.

[Η Μπλανς εμφανίζεται μέσα στο κεχριμπαρένιο φως που λούζει την πόρτα. Φορώντας την κόκκινη σατέν ρόμπα της, που ακολουθεί τις γλυπτές γραμμές του σώματός της, ακτινοβολεί μια τραγική μεγαλοπρέπεια. Καθώς μπαίνει στην κρεβατοκάμαρα, η μελωδία της «Βαρσοβιάνας» δυναμώνει και ακούγεται καθαρά.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με ζωηράδα που υποκρύπτει μια ελαφρά υστερική ταραχή.]* Έλουσα τα μαλλιά μου.

ΣΤΕΛΑ: Αλήθεια;

ΜΠΛΑΝΣ: Δεν ξέρω αν τα ξέπλυνα καλά.

ΓΙΟΥΝΙΣ: Τι ωραία μαλλιά!

ΜΠΛΑΝΣ: Μεγάλος μπελάς! Μου τηλεφώνησε κανείς;

ΣΤΕΛΑ: Ποιος, Μπλανς;

ΜΠΛΑΝΣ: Ο Σεπ Χάντλεϊ!

ΣΤΕΛΑ: Α, ναι. Όχι ακόμα, χρυσή μου.

ΜΠΛΑΝΣ: Περίεργο, εγώ…

ΣΤΑΝΛΕΪ: Με συγχωρείτε, ποιος παίζει; Μιτς, ξύπνα!

[Το άκουσμα αυτής της νέας φωνής συγκλονίζει την Μπλανς. Κάνει μια απότομη κίνηση ξαφνιάσματος και σχηματίζει σιωπηλά με τα χείλη της το όνομά του. Η Στέλα γνέφει καταφατικά και στρέφει βιαστικά αλλού το βλέμμα. Η Μπλανς μένει εντελώς ακίνητη για μερικές στιγμές, κρατώντας στο χέρι της έναν καθρέφτη με ασημένια πλάτη. Στο πρόσωπό της απλώνεται μια έκφραση θλιμμένης απορίας, σαν να καθρεφτίζεται επάνω του ολόκληρη η ανθρώπινη εμπειρία, με όλες τις οδύνες και τις απογοητεύσεις της. Τελικά, η Μπλανς μιλά, ξεσπώντας ξαφνικά σε υστερική ταραχή.]

ΜΠΛΑΝΣ: Κάτι έγινε εδώ μέσα. Κάτι έγινε εδώ μέσα.

[Στρέφεται από τη Στέλα στην Γιούνις κι έπειτα ξανά στη Στέλα. Η φωνή της υψώνεται ολοένα και περισσότερο, διασπώντας την προσήλωση των αντρών στο παιχνίδι. Ο Μιτς σκύβει ακόμη πιο χαμηλά το κεφάλι, ενώ ο Στάνλεϊ σπρώχνει απότομα την καρέκλα του προς τα πίσω, σαν να ετοιμάζεται να σηκωθεί. Ο Στιβ απλώνει το χέρι του πάνω του, προσπαθώντας να τον συγκρατήσει.]

Θέλω να μου εξηγήσεις τι έγινε.

ΣΤΕΛΑ: Όχι, ησύχασε, ησύχασε.

ΓΙΟΥΝΙΣ: Σιγά, χρυσή μου!

ΣΤΕΛΑ: Ησύχασε, Μπλανς.

ΜΠΛΑΝΣ: Γιατί με κοιτάζατε έτσι; Έχω τίποτα;

ΓΙΟΥΝΙΣ: Είσαι όμορφη, Μπλανς, Ε, Στέλα;

ΣΤΕΛΑ: Ναι.

ΓΙΟΥΝΙΣ: Θα πας ταξίδι;

ΣΤΕΛΑ: Ναι, θα πάει να ξεκουραστεί.

ΓΙΟΥΝΙΣ: Αχ, πώς τη ζηλεύω!

ΜΠΛΑΝΣ: Βοηθήστε με, βοηθήστε με να ντυθώ.

ΣΤΕΛΑ: Αυτό το φουστάνι δεν ζήτησες;

ΜΠΛΑΝΣ: Ναι καλό είναι, δεν βλέπω την ώρα να φύγω. Αυτό το σπίτι είναι μια παγίδα.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Με προσποιητή ανεμελιά]* Τι ωραία η ζακετούλα σου!

ΜΠΛΑΝΣ: *[Απότομα, με καχυποψία για το παραμικρό]* Είναι πλυμένα τα σταφύλια;

ΓΙΟΥΝΙΣ: Ε;

ΜΠΛΑΝΣ: Πλυμένα λέω, είναι πλυμένα;

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Λίγο ξαφνιασμένη]* Τα πήρα από τη γαλλική αγορά.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με αβέβαιο χαμόγελο]* Αυτό δεν θα πει πως είναι και πλυμένα...

[Οι καμπάνες του καθεδρικού ναού χτυπούν.]

ΜΠΛΑΝΣ: Αυτές οι καμπάνες, είναι το μόνο καθαρό πράγμα σ' ολόκληρη την πόλη. Λοιπόν, τώρα φεύγω, ντύθηκα.

ΣΤΕΛΑ: *[Ψιθυρίζοντας στη Γιούνις.]* Δεν πρέπει να φύγει πριν έρθει ο γιατρός. Περίμενε λίγο, Μπλανς.

[Από την κουζίνα ακούγονται οι φωνές των παικτών. Η Μπλανς ακινητοποιείται και αποφεύγει να περάσει μπροστά τους.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με πραγματικό φόβο πίσω από την ευγένεια]* Δεν θέλω να περάσω από μπροστά τους.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Προστατευτικά]* Τότε περίμενε, ώσπου να τελειώσει το παιχνίδι.

ΣΤΕΛΑ: Ναι, κάθισε, Μπλανς.

[Η Μπλανς κάθεται. Το βλέμμα της απομακρύνεται από το δωμάτιο. Ο ήχος της θάλασσας μπορεί να εισχωρεί διακριτικά, σαν προσωπική της φαντασίωση.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Ονειροπόλα, με αργή και σχεδόν υπνωτισμένη άρθρωση]* Ανασαίνω κιόλας τον αέρα της θάλασσας. Όσα χρόνια θα ζήσω, θα τα ζήσω στη θάλασσα. Κι όταν θα πεθάνω, θα πεθάνω στη θάλασσα... *[Με παιδική, παράξενη γαλήνη]* Ξέρετε από τι θα πεθάνω; Θα φάω ένα πλήθος σταφύλι και θα πεθάνω. Καθώς θα ταξιδεύω στον ωκεανό, θα πεθάνω κρατώντας το χέρι ενός γιατρού, που θα 'ναι νέος, όμορφος, και θα 'χει ένα μικρό ξανθό μουστάκι και ένα μεγάλο ασημένιο ρολόϊ. Όλοι θα λένε: «Τίποτα δεν της έκανε το κυμίνο. Το άπλυτο σταφύλι, τής πήρε την ψυχή στον ουρανό». Τότε θα με βάλουν μέσα σε ένα κάτασπρο καθαρό σακί, και το μεσημέρι, με τον καυτό ήλιο του καλοκαιριού, θα με ρίξουν στη θάλασσα, που θα 'ναι γαλάζια, γαλάζια, σαν τα μάτια της πρώτης μου αγάπης.

[Χτυπά η πόρτα. Η Στέλα παγώνει. Ένας γιατρός και μια νοσοκόμα έχουν φτάσει για να παραλάβουν την Μπλανς. Η Γιούνις προσπαθεί να διατηρήσει την ηρεμία.]

ΓΙΟΥΝΙΣ: Αυτοί θα είναι!

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με αιφνίδια έξαψη]* Ποιος είναι;

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Με δυσκολία]* Μια στιγμή, να ιδώ.

ΣΤΕΛΑ: Ναι, πήγαινε.

ΜΠΛΑΝΣ: Τάχα να'ναι για μένα;

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Κοιτώντας προς την πόρτα, προσπαθώντας να μην προδώσει την αλήθεια]* Κάποιος θέλει την Μπλανς.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με ανακουφισμένη βεβαιότητα]* Για μένα είναι. Είναι ο κύριος που περιμένω από το Ντάλας.

ΓΙΟΥΝΙΣ: Αυτός θα είναι, Μπλανς!

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με ξαφνική αγωνία για την εμφάνισή της]* Ω, δεν είμαι ακόμα έτοιμη!

ΣΤΕΛΑ: Πες του να περιμένει.

ΜΠΛΑΝΣ: Κατ' αρχήν έχω…

ΣΤΕΛΑ: *[Απαλά, με φωνή που ραγίζει]* Ξέχασες τίποτα;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Σχολαστικά, για να κερδίσει χρόνο]* Ναι, τα πράγματα της τουαλέτας μου, τα' χω ακόμα έξω.

ΣΤΕΛΑ: *[Με τρυφερή βιασύνη]* Άσε, θα τα μαζέψω εγώ.

ΓΙΟΥΝΙΣ: Περιμένουν απ' έξω.

ΜΠΛΑΝΣ: Περιμένουν; Ποιοι…περιμένουν;

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Χαμηλόφωνα, προσπαθώντας να προετοιμάσει την Μπλανς]* Είναι και μια κυρία μαζί του.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Η χαρά της κλονίζεται]* Κυρία; Ποια μπορεί να είναι; Πώς είναι ντυμένη;

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Προσεκτικά]* Μ' ένα λευκό, πολύ απλό φόρεμα.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Ανακτώντας επιφανειακά τους καλούς τρόπους της]* Α, μπορεί να' ναι η...

ΣΤΕΛΑ: Πάμε, Μπλανς.

ΜΠΛΑΝΣ: Πρέπει να περάσω από μπροστά τους.

ΣΤΕΛΑ: Θα' ρθω και εγώ μαζί σου.

ΜΠΛΑΝΣ: Πως φαίνομαι;

ΣΤΕΛΑ: Πολύ όμορφη, Μπλανς.

ΓΙΟΥΝΙΣ: Πολύ όμορφη, Μπλανς.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με ευγενική, σχεδόν τελετουργική χάρη]* Παρακαλώ, μη σηκώνεστε. Μια στιγμή μόνο να περάσω.

[Κατευθύνεται βιαστικά προς την εξώπορτα. Η Στέλα και η Γιούνις την ακολουθούν. Οι παίκτες του πόκερ σηκώνονται αμήχανα γύρω από το τραπέζι - όλοι εκτός από τον Μιτς, που παραμένει καθισμένος, με το βλέμμα καρφωμένο στην επιφάνειά του. Η Μπλανς βγαίνει στο μικρό πλατύσκαλο δίπλα στην πόρτα. Ξαφνικά κοντοστέκεται και η ανάσα της κόβεται.]

ΓΙΑΤΡΟΣ: *[Με ήρεμη, επαγγελματική ευγένεια]* Πώς είστε;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Κοιτώντας τον προσεκτικά, ενώ συνειδητοποιεί την εξαπάτηση]* Δεν είστε ο κύριος που περίμενα... *[Ξαφνικά βγάζει μια κοφτή κραυγή τρόμου και ανεβαίνει βιαστικά ξανά τα σκαλιά. Σταματά δίπλα στη Στέλα, που στέκεται ακριβώς έξω από την πόρτα, και της μιλά ψιθυριστά, με φωνή γεμάτη φόβο.]* Στέλα! Δεν είναι ο Σεπ Χάντλεϊ! Στέλα! Στέλα! Στέλα!

[Η μελωδία της «Βαρσοβιάνας» ακούγεται αχνά από μακριά. Η Στέλα κοιτάζει επίμονα την Μπλανς. Η Γιούνις κρατά τη Στέλα από το μπράτσο. Για μια στιγμή επικρατεί απόλυτη σιωπή. Ο μόνος ήχος που ακούγεται είναι το σταθερό, μονότονο ανακάτεμα των χαρτιών από τον Στάνλεϊ. Η Μπλανς παίρνει ξανά μια κοφτή ανάσα και γλιστρά πίσω στο διαμέρισμα, με ένα παράξενο χαμόγελο στα χείλη και τα μάτια της ορθάνοιχτα, να λάμπουν αλλόκοτα. Μόλις η αδελφή της την προσπερνά, η Στέλα κλείνει τα μάτια και σφίγγει δυνατά τις γροθιές της. Η Γιούνις την αγκαλιάζει παρηγορητικά. Έπειτα αρχίζει να ανεβαίνει προς το διαμέρισμά της. Η Μπλανς σταματά ακριβώς στο κατώφλι. Ο Μιτς εξακολουθεί να κοιτάζει τα χέρια του πάνω στο τραπέζι, ενώ οι υπόλοιποι άντρες την παρατηρούν με περιέργεια. Τελικά, η Μπλανς αρχίζει να περιφέρεται γύρω από το τραπέζι, κατευθυνόμενη προς την κρεβατοκάμαρα. Την ίδια στιγμή, ο Στάνλεϊ σπρώχνει απότομα την καρέκλα του προς τα πίσω και σηκώνεται, σαν να θέλει να της φράξει τον δρόμο. Η προϊσταμένη νοσοκόμα την ακολουθεί μέσα στο διαμέρισμα.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: Ξέχασες τίποτα, Μπλανς;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με διαπεραστική, τσιριχτή φωνή.]* Ναι, ναι. Κάτι ξέχασα. Κάτι ξέχασα.

[Η Μπλανς ορμά προσπερνώντας τον και καταφεύγει στην κρεβατοκάμαρα. Στους τοίχους εμφανίζονται απόκοσμες, αιματοκόκκινες ανταύγειες, που σχηματίζουν παράξενα, ελικοειδή σχήματα. Η μελωδία της «Βαρσοβιάνας» παραμορφώνεται, αποκτώντας έναν αλλόκοτο, εφιαλτικό ήχο, ενώ αναμειγνύεται με κραυγές και άγριους θορύβους της ζούγκλας. Η Μπλανς αρπάζει την πλάτη μιας καρέκλας, σαν να ετοιμάζεται να τη χρησιμοποιήσει για να υπερασπιστεί τον εαυτό της.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Χαμηλόφωνα]* Γιατρέ, καλύτερα να ‘ρθετε μέσα.

ΓΙΑΤΡΟΣ: *[Χαμηλόφωνα, κάνοντας νόημα στην προϊσταμένη νοσοκόμα.]* Όχι. Θα τη φέρει έξω η αδελφή.

[Η προϊσταμένη νοσοκόμα πλησιάζει από τη μία πλευρά και ο Στάνλεϊ από την άλλη. Απογυμνωμένη από κάθε ίχνος γυναικείας τρυφερότητας, η προϊσταμένη, με την αυστηρή της ενδυμασία, μοιάζει με μια παράξενα απειλητική, σχεδόν δυσοίωνη μορφή. Η φωνή της είναι δυνατή, άχρωμη και μονότονη, σαν τον διαπεραστικό ήχο μιας καμπάνας συναγερμού.]

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: *[Με ελεγχόμενη αυστηρότητα]* Γεια σου, Μπλανς.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Λέει πως κάτι ξέχασε.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Καλά, καλά.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με ψυχρή πρακτικότητα]* Τι ξέχασες, Μπλανς;

ΜΠΛΑΝΣ: *[Χωρίς να μπορεί να συγκροτήσει τη σκέψη της]* Εγώ... εγώ...

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μη φοβάσαι, Μπλανς.

ΣΤΑΝΛΕΪ: Ναι, βέβαια. Μα ό,τι ξέχασε θα το στείλουμε αργότερα. Μαζί με το μπαούλο της.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Έλα, Μπλανς.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Οπισθοχωρώντας πανικόβλητη.]* Δεν σας γνωρίζω. Δεν σας γνωρίζω. Θέλω να μείνω μόνη, αφήστε με μόνη, σας παρακαλώ.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Έλα, Μπλανς.

ΣΤΕΛΑ: Έλα, Μπλανς.

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με σκληρό σαρκασμό, δείχνοντας τα αντικείμενά της]* Έλα, Μπλανς. Δεν άφησες τίποτα εδώ εξόν από χυμένη πούδρα και άδεια μπουκαλάκια της κολόνιας. Μπας και θέλεις να πάρεις μαζί σου και το χάρτινο αμπαζούρ; *[Επιδεικτικά, με σχεδόν σαδιστική αδιαφορία]* Ε, το θέλεις; Πάρ’ το!

[Ο Στάνλεϊ κατευθύνεται προς την τουαλέτα με τον καθρέφτη, αρπάζει το χάρτινο καπέλο του φωτιστικού, το ξεσκίζει από τη λάμπα και το τείνει προς την Μπλανς. Εκείνη βγάζει μια σπαρακτική κραυγή, σαν να ήταν το χάρτινο καπέλο κομμάτι του ίδιου της του εαυτού και να είχε μόλις καταστραφεί. Η προϊσταμένη νοσοκόμα προχωρά αποφασιστικά προς το μέρος της. Η Μπλανς ουρλιάζει και προσπαθεί απεγνωσμένα να την προσπεράσει, για να ξεφύγει. Όλοι οι άντρες πετάγονται όρθιοι. Η Στέλα τρέχει έξω, στη βεράντα, και η Γιούνις την ακολουθεί για να την παρηγορήσει. Την ίδια στιγμή, από την κουζίνα ακούγονται οι συγκεχυμένες, αναστατωμένες φωνές των αντρών. Η Στέλα πέφτει στην αγκαλιά της Γιούνις, αναζητώντας παρηγοριά.]

ΣΤΕΛΑ: *[Κραυγή απελπισίας]* Θεέ μου! *[Ξεσπώντας, προς τη Γιούνις]* Βοήθησέ με, Γιούνις! Μην τους αφήνεις να της κάνουν κακό! Μην τους αφήσεις.

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Σταθερά, συγκρατώντας τη Στέλα]* Ησύχασε.

ΣΤΕΛΑ: Ω Θεέ μου, τι θέλουν να της κάνουν; Τι θέλουν να της κάνουν;

ΓΙΟΥΝΙΣ: Ησύχασε, δεν είναι τίποτα. Κάτσε εδώ, μην πας μέσα. Κάτσε κοντά μου. Μην κοιτάζεις μέσα.

ΣΤΕΛΑ: *[Με λυγμούς, αδυνατώντας να αποστρέψει το βλέμμα]* Τι έκανα στην αδελφή μου; Ω, Θεέ μου! Τι έκανα στην αδελφή μου;

ΓΙΟΥΝΙΣ: *[Προσπαθώντας να την παρηγορήσει, αλλά και να καταπνίξει τις αμφιβολίες της]* Έκανες ό,τι έπρεπε. Τι άλλο μπορούσες να κάνεις; Εκεί μόνο μπορούσε να πάει.

[Ενώ η Στέλα και η Γιούνις μιλούν στη βεράντα, οι φωνές των αντρών από την κουζίνα ακούγονται ταυτόχρονα, επικαλύπτοντας τη συνομιλία τους. Ο Μιτς έχει αρχίσει να κατευθύνεται προς την κρεβατοκάμαρα. Ο Στάνλεϊ μπαίνει μπροστά του, φράζοντάς του τον δρόμο. Ο Μιτς τον παραμερίζει με μια απότομη σπρωξιά και ορμά εναντίον του, προσπαθώντας να τον χτυπήσει. Ο Στάνλεϊ τον απωθεί βίαια. Ο Μιτς παραπατά και σωριάζεται δίπλα στο τραπέζι, ξεσπώντας σε λυγμούς. Στη διάρκεια των προηγούμενων σκηνών, η προϊσταμένη νοσοκόμα έχει αρπάξει την Μπλανς από το μπράτσο, εμποδίζοντάς την να διαφύγει. Η Μπλανς στρέφεται προς το μέρος της με άγρια απελπισία και προσπαθεί να τη γρατζουνίσει. Η μεγαλόσωμη γυναίκα τής ακινητοποιεί τα χέρια, κρατώντας τα σφιχτά. Η Μπλανς βγάζει μια βραχνή, σπαρακτική κραυγή και καταρρέει στα γόνατα.]

ΜΙΤΣ: Μην της κάνετε κακό, σας παρακαλώ.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: *[Με σκληρή, υπηρεσιακή αποφασιστικότητα]* Έλα μαζί μου, κορίτσι μου.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Τρομοκρατημένη, τραβώντας το χέρι της]* Άφησέ με!

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: *[Με απότομη απειλή]* Αυτά τα νύχια θέλουν κόψιμο από τη ρίζα! Μανδύα γιατρέ;

ΓΙΑΤΡΟΣ: *[Ήρεμα, αλλά με σαφή εξουσία]* Δεν νομίζω πως θα χρειαστεί. Μόνο σε μεγάλη ανάγκη. Δεσποινίς Ντιμπουά.

[Ο γιατρός βγάζει το καπέλο του και, ξαφνικά, αποκτά μια ανθρώπινη, προσωπική υπόσταση. Η απρόσωπη, σχεδόν απάνθρωπη όψη του εξαφανίζεται. Η φωνή του γίνεται απαλή, γεμάτη καλοσύνη και καθησυχαστική τρυφερότητα, καθώς πλησιάζει την Μπλανς και γονατίζει μπροστά της. Μόλις προφέρει το όνομά της, ο τρόμος της αρχίζει να υποχωρεί. Οι απόκοσμες, αιματοκόκκινες ανταύγειες σβήνουν σταδιακά από τους τοίχους. Οι απάνθρωπες κραυγές και οι εφιαλτικοί θόρυβοι καταλαγιάζουν, ώσπου χάνονται εντελώς. Ακόμη και το βραχνό, σπαρακτικό κλάμα της Μπλανς αρχίζει σιγά σιγά να ηρεμεί.]

ΜΠΛΑΝΣ: *[Σχεδόν ικετευτικά, στρεφόμενη στον γιατρό]* Πέστε της να μ' αφήσει!

ΓΙΑΤΡΟΣ: *[Τρυφερά, με απόλυτη ηρεμία]* Αφήστε την.

ΜΠΛΑΝΣ: Δώστε μου το χέρι σας.

[Ο γιατρός προσφέρει το χέρι του. Η Μπλανς τον κοιτάζει, αναζητώντας στο πρόσωπό του μια τελευταία δυνατότητα εμπιστοσύνης. Ακουμπά πάνω του και τον ακολουθεί, σαν να μη βλέπει πια τον χώρο γύρω της.]

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ναι, στηριχθείτε στο μπράτσο μου. Ελάτε.

ΜΠΛΑΝΣ: *[Με συγκλονιστική πραότητα, μέσα από την πλήρη κατάρρευση της αντίστασής της]* Όποιος κι αν είσαστε... εγώ πάντα στηρίχθηκα στην καλοσύνη των ξένων.

[Οι παίκτες του πόκερ παραμερίζουν, αφήνοντας την Μπλανς και τον γιατρό να διασχίσουν την κουζίνα και να κατευθυνθούν προς την εξώπορτα. Η Μπλανς αφήνεται να την οδηγήσει, σαν να ήταν τυφλή. Καθώς βγαίνουν στη βεράντα, η Στέλα, που βρίσκεται κουλουριασμένη λίγα σκαλοπάτια ψηλότερα, φωνάζει με απόγνωση το όνομα της αδελφής της.]

ΣΤΕΛΑ: *[Με φωνή σπασμένη από το κλάμα]* Μπλανς! Μπλανς! Μπλανς!

[Η Μπλανς προχωρά χωρίς να γυρίσει το κεφάλι της, ακολουθούμενη από τον γιατρό και την προϊσταμένη νοσοκόμα. Οι τρεις τους στρίβουν στη γωνία του κτιρίου και χάνονται από τα μάτια των υπολοίπων. Η Γιούνις κατεβαίνει προς τη Στέλα και της αποθέτει το μωρό στην αγκαλιά. Το παιδί είναι τυλιγμένο σε μια απαλή γαλάζια κουβέρτα. Η Στέλα παίρνει το μωρό στην αγκαλιά της, χωρίς να μπορεί να συγκρατήσει τους λυγμούς της. Η Γιούνις συνεχίζει να κατεβαίνει τα σκαλιά και μπαίνει στην κουζίνα, όπου οι άντρες, εκτός από τον Στάνλεϊ, επιστρέφουν σιωπηλοί στις θέσεις τους γύρω από το τραπέζι. Ο Στάνλεϊ έχει βγει στη βεράντα και στέκεται στους πρόποδες της σκάλας, κοιτάζοντας τη Στέλα.]

ΣΤΑΝΛΕΪ: *[Με μια μικρή δόση αβεβαιότητας.]* Στέλα. Έλα, μέσα. Έλα καρδιά μου...Έλα μωρό ησύχασε. Έτσι έπρεπε να γίνει. *[Γονατίζει δίπλα της και τα δάχτυλά του βρίσκουν το άνοιγμα της μπλούζας της.]* Έλα, αγάπη μου. Έλα, αγάπη μου.

[Οι παρατεταμένοι, ηδονικοί λυγμοί και τα αισθησιακά μουρμουρητά σβήνουν σταδιακά, καθώς η μουσική του «μπλε πιάνου» δυναμώνει και ο πνιχτός ήχος της τρομπέτας σκεπάζει τα πάντα.]

ΣΤΙΒ: Πόκερ, 7 φύλλα, χωρίς αλλαγές.

[ΑΥΛΑΙΑ]